

အိုဟာဆမ်

တိမ်ညိုစီးတဲ့ ပန်းကကြိုး

Design - Chit Saan (52s)

အိမ်မာဆမ်

ထိမ်ညှိ၊ မိမိ၊ ထုံးတမ်းကျင့်ကြံခြင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၄၀၀၀၀၀၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၇၄၀၀၀၀၀

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ . . . . . ဦးကျော်လှိုင် (၅၅၇၃) စေတနာ OFFSET အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒီတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မျိုးကွဲရေး၊
တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု မျှော်လင့်ချက်
အမျှင်အခြားအားသာ ယဉ်ကျေးမှုရေး

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုပြုခြင်း၊ ဒီအားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက် ချောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဝင်စား ခိုခိုးရေး
- အမျိုးသား ဖြန့်လှည့် ခည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံ့အလည် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအရနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ယခုကဲ့သို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးနှင့် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး စာနစ်လုံးလုံးကို ခန့်လုံးနိမ့်စွာ ခွပ်အားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် ထိုင်းရင်းသား ပြည်တွင်းတို့၏ လက်ဝတ်တွင် ခွဲရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဝိတ်ခတ်နှင့် အကျင့်စားကျင့်ပြင်ပေးရေး
- အမျိုးသမီး၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အကျိုးအမြတ်များ ထက်ရှားစွာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- နှစ်မျိုးစုံတို့၏ ရှင်သန်ရေးကိုမြှင့်တင်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး တစ်ဖက်တိုင်းစီအောင် ပညာရေးကိုမြှင့်တင်ရေး

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

အခန်း(၁)

နောက်ဆုံးတေးသွားကို ဟစ်ညည်းပြီးသည်နှင့် သူမ
ရင်ထဲ ပေါ့ပါးငြိမ်းချမ်းသွားသည်။

ခဏ်းငြိမ်အေးဆေးစွာ သုံးဆောင်နားဆင်နေသည့်
ဓရိသတ်ကို တစ်ချက် ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီး နားနေစနိုးသို့ ဝင်
ခဲ့လိုက်သည်။

လက်စုပ်သံ၊ ဖြောက်တိဖြောက်ကျဲကိုပင် ဆုံးအောင်
နားမထောင်ဖြစ်။

သူမ အတွယ်တာရဆုံး ဂစ်တာလေးကို ဂစ်တာအိတ်
ထဲ ထည့်နေစဉ် ...

“မမ ... ဧည့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”
စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က လာပြောစဉ် သူမ

စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့်

“ကျွတ် ... ကျွန်မ ဧည့်သည် လက်မခံတတ်ဘူးဆိုတာ
သိရက်နဲ့”

စားပွဲထိုးလေးက တိုးတိတ်စွာ ခေါင်းငုံ့သွားပြီး ...

“ကျွန်တော် ပြောပါသေးတယ်၊ သူက သူ့နာမည်ပြော
ကြည့်ပါတဲ့၊ လက်ခံလိမ့်မယ်တဲ့”

သူမ အံ့ဩသွားပြီး ...

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါ်ညိုလေးသိမ့် တဲ့”

သူမရင်ထဲ နာကျင်ဝမ်းနည်းသွားသည်။

သိပ်ရမ်းနိုးတဲ့ ဒီနာမည်ကြားတိုင်း သူမရင်ထဲက

အစိုင်အခဲ မကျေသေးကြောင်း နာကျင်မှုက သတိပေးတတ်သည်။

“ခေါ်လာရမလား”

“မလိုဘူး၊ ကျွန်မ ထွက်တွေ့မယ်၊ သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ကားထဲမှာ ဆိုင်စောင့်နေတယ်၊ ကားနဲ့ပါတ်က ...”

ကောင်လေးကို ဆက်ပြောခွင့် မပေးတော့။

ဂစ်တာအိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်ပြီး ...

“ရတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီကားကို ကောင်းကောင်းသိတယ်”

သူ ကားမပြောင်းသေးရင်ပေါ့။

ကား Parking ထိုးထားရာ နေရာမှာ သိပ်ရှားစရာ

မလိုဘဲ ရပ်ထားတဲ့ကားကို လွယ်ကူစွာ တွေ့ရသည်။

ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

“ကားရှေ့မှာပဲ လာထိုင်ပါလား”

“နောက်မှာပဲ ထိုင်ချင်တယ်”

ဒရိုင်ဘာမမြဲသည့် ထုံးစံအတိုင်း ဒရိုင်ဘာမဟုတ်

ဘဲ ကိုယ်တိုင်ခောင်းနေတာ တွေ့ရသည်။

“အိမ်ပြန်မှာလား”

ကားကို parking ထိုးထားရာက ထွက်လိုက်ပြီး

လှမ်းမေးသည်။

နိဂုံး

“အိမ်ပြန်ရာ ဒါတွေ အိမ်မှာ ညစာစားစရာ မရှိဘူး။
ထပ်မံ ဝင်ထယ်သွားရမယ်”

“စိတ်ပျက်တယ်၊ ဒီအတိုင်း ဘယ်အချိန်ထိ စခန်းသွားနေ
မှာလဲ”

စိတ်ပျက်တယ်၊ စိတ်ပျက်တယ်၊ ဒီစကားလုံးတွေ
ကြောင့် ဝေဒနာလည်း သူ့အနားက ခွာခဲ့တာ၊ သူမလည်း ဒီလိုပဲ။

“ဒီကတော့ ပျော်နေသေးတဲ့ အချိန်အထိပေါ့”

ကားက ဆောင်ပြီး ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်သည်။

စိတ်တိုသွားပြန်ပြီပေါ့။

“ဘာမှ ဝင်မဝယ်နေနဲ့၊ နောက်ခန်းက ခြင်းတောင်းထဲမှာ
စားစရာတွေပါတယ်၊ ညည်း နေနိုင်လေမယ့် ငါ မနေနိုင်/
လို့ စီစဉ်လာခဲ့တယ်”

ခြင်းထဲကို လှမ်းကြည့်စဉ် အစားအသောက်တွေ
ထည့်ထားဟန်တူတဲ့ ဘူးတချို့ကို တွေ့ရသည်။

ဘွားဘွား စီစဉ်ပေးတာပဲ ပြစ်မှာပါ။

“ဘားဘွား နေကောင်းလား”

တိမ်ညိုမီးဖိုချောင်ကြီး

ဘွားဘွားကို သတိရ လွမ်းဆွတ်စွာ မေးလိုက်မိ
သည်။

“အိမ်ကို သတိရတဲ့စိတ်ရှိရင် ပြန်လာပါလား”

အိမ်ကို သတိရတာ မဟုတ်။

အမြဲတမ်း မူလောင်ဆူပွက်နေတတ်သည့် အိမ်ကို
သူမ ဘာလို့တွယ်တာရမှာလဲ။

သူမကို နှစ်သိမ့်တတ်တဲ့ ဘွားဘွားရယ်။

သူမကို နားထည်ပေးတဲ့ ပေးပေးရယ်။

သူတို့တွေကိုပဲ သတိရတာပါ။

“မီးပျက်နေတာလား”

ဪ ... သူမ အခန်းရှေ့ ရောက်နေပြီပဲ။

မီးမှောင်နေတဲ့ အခန်းကိုကြည့်ပြီး မေးသည်ထင်။

“မိန်းချထားလို့ပါ”

ကားထဲကထွက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဂစ်တာအိတ်ကို ဆွဲထုတ်နေစဉ် သူမအိတ်ကို စက်

ဆုပ်သလို မျက်နှာပေးနဲ့ ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

"ငါ သိပ်မုန်းတဲ့ ဂစ်တာကိုမှ နင်က ဆုက်တီးနေသေးတယ်"

ဒီစကားတွေက ကြားဖန်များ၍ နားရည်ဝနေသလို ကြားရတိုင်းလည်း သူမ နာကျင်မြဲပင်။

"အိမ်ပေါ် တက်ဦးမှာလား"

ဝတ်ကျောတန်းကျော မေးလိုက်စဉ် ကားထဲက ကြောကြောမော့မော့ ထွက်လာပြီး ...

"တက်ဦးမှာပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားမှ မပြောရသေးတာ"

အေးအေးဆေးဆေး ပြောမှာမဟုတ်၊ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တစ်ဖက်သတ်အမြင်ကျကျ ပြောမှာ သေချာသည်။

ဒါလေမဲ့ ပြောရမှာက သူ့ဝတ္တရား ...

နားထောင်ရမှာက သူမဝတ္တရား ...

သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သားအုခိုဆိုတဲ့ ဆုက်စပ်

မှုရှိနေတော့ ...

"ဒါဆိုလည်း လှေကားထစ်တွေကို သတိထားဦး၊ ချော်လဲမယ်"

သူ့ကို ဖေဖေ အမြဲသတိပေးတတ်သည့် စကား။ အခုတော့ သူမ မေမေ့ကို သတိပေးရလေပြီ။

မိန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူမအခန်းက မီးချောင်းတွေ
အားလုံးလင်းသွားသည်။

မီးလင်းသွားသည်နှင့် သူမအခန်းရဲ့ အခင်းအကျင်း
က အကာအရံမဲ့နေ၍ ထင်းခနဲ။

မီးဖိုခန်းကလွဲ၍ ဘာမှအခန်းမဖွဲ့ထား၊ အခန်းဖွဲ့
ရအောင်လည်း သူမအခန်းမှာ ပစ္စည်းများများစားစားမရှိ။

အိပ်ရာတစ်ခုရယ်၊ တီဗီနဲ့ဆက်သွယ်ကြည့်ရတဲ့ စက်
အချို့ရယ်၊ ကက်ဆက်သေးသေးတစ်လုံးရယ်၊ စာအုပ်တချို့ရယ်၊
ဒါလောက်ပဲ။

ထိုင်စရာ ခုံမရှိသည့် အခန်းလေးကို တွေ့ကြည့်ပြီး ...

“စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ”

“ဒါပါနဲ့ဆို ဒီအခန်း လာဖူးတာ နှစ်ခေါက်၊ ဒီစကားပြော
ဖူးတာလည်း နှစ်ခေါက်ပဲ။ ပထမတစ်ခေါက်က ပေပေဆုံး
တုန်းက ...”

သူမ အရှဲ့တိုက်ပြီး ပြောနေတာမဟုတ်။

ရင်ထဲက တကယ့်ကို ခံပြင်းဝမ်းနည်းစွာ ပြောမိ

ခြင်းပင်။

“နေရ ထိုင်ရ စားရ သောက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူတို့ဆီက ဘာအထောက်အပံ့မှ မယူပေမယ့်

သူမ တစ်ကိုယ်ရေအတွက် အဆင်ပြေပါသည်။

“ပြေပါတယ်၊ တစ်ပတ်သုံးရက်ပဲ သွားဆိုရတော့ နောက်
တစ်ဆိုင်တောင် ဆိုရင်ကောင်းမလားလို့”

မျက်လုံးပြူးပြီး ရင်ဘတ်ဖိနေတာ မြင်ရသည်။

“ဒီလောက်နဲ့ ငါတို့သိက္ခာချရတာ မလုံလောက်သေးဘူး
လား နွယ်သာကီ”

“ဘာသိက္ခာကျရမှာလဲ၊ ရိုးရိုးသားသား အနုညာနဲ့
ဖျော်ဖြေတဲ့အလုပ်က သိက္ခာကျစရာလား”

“သွားပြီ၊ ညည်းတော့ ညည်းအဖေရဲ့ သွေးတွေ ရှိနေသရွေ့၊
ငါတို့ကို သိက္ခာချနေဦးမှာပဲ”

သွေးဆိုတာ ဖောက်ထုတ်ပြီး လဲလှယ်ပြောင်းပစ်လို့
ရတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ။

“မပူပါနဲ့ သမီးမှာ ဘာဆွေးမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းမှ မရှိဘူး
လို့ ပြောထားပါတယ်၊ သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိက္ခာကျ
စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

မကျေနပ်သလိုလို စက်ဆုပ်အံ့ဩသလိုလို စိတ်ပျက်
နာကြည်းသလိုလို အကြည့်တွေနဲ့ သူမ အိပ်ရာပေါ် ထိုင်ချလိုက်
တာ တွေ့ရသည်။

“ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ကိုရော မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

သူတို့အထောက်အပံ့နဲ့ တက်ရမယ့်ကျောင်းကို သူမ
ဆန္ဒမရှိတော့။

“မေမေ စိတ်တိုင်းချ အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံး နေခဲ့ပြီးပြီ၊
နောက်ပိုင်းကာလတွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ဖန်တီးပါ
ရစေ”

ညိုမှိုင်း အိုစာသွားတဲ့ မျက်နှာကို တွေ့ရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ သင်ပေးခဲ့တဲ့ ပညာတွေ နှမြောဖို့ကောင်း
တယ်။ ညည်း အရွဲ့တိုက်နေတာဆိုရင် ငါ အရှုံးပေးပါ
တယ်၊ အိမ်ပြန်လာပြီး ကျောင်းပြန်တက်ပါ”

သူမ ခေါင်းမာစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကသာ ဒီစကားပြောမည်
ဆိုလျှင် သူမ စိတ်ပြောင်းကောင်း ပြောင်းသွားနိုင်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ...

“ဟင့်အင်း ... ဒီဘဝမှာ သမီး ပျော်တယ်၊ ဘွားဘွားကို
ပြောလိုက်ပါ ကျန်းမာရေးကရစိုက်ပါလို့၊ ထမင်းစားလိုက်
ဦးမယ်”

အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ ပြောချင်တာပြော
ပြီး ထမင်းစားရန် ပြင်လိုက်သည်။

ခေါက်ဆွဲခြောက် တစ်ထုပ်ကိုဖောက်၍ ရေဇွေးပူပူ
နဲ့ ခပ်ကျကျပြုတ်လိုက်ပြီး ပါလာတဲ့ ကြက်သားကြော်နဲ့ ရောမွှေ
စားပစ်လိုက်သည်။

ရပ်ကြည့်နေတဲ့ မေမေ့ကို စားဖို့လည်း မခေါ်မိ။

ခေါ်ရင်လည်း ဒါမျိုးစားမှာမဟုတ်။

သူမရဲ့ ပြီးစလွယ်နိုင်တဲ့ ညစာကို ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချလေ
ဦးမည်။

“နေရော ကောင်းရဲ့လား၊ ဒီလိုပဲ အမြဲစားသောက်နေရင်
ရေရှည်မကောင်းဘူး”

ဟုတ်ပါတယ်၊ အစားအသောက်ကအစ စည်းစနစ်
ကျလွန်းလို့ ဖေဖေနဲ့ သူမ အဲဒီအိမ်ကြီးပေါ်က ထွက်ခဲ့ကြတာ
ပါ။

“ညည်းအဖေရဲ့ ဉာဉ်ဆိုးတွေကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်မှ ဖျောက်
ပစ်မှာလဲ နွယ်သာကီ”

“ဖေဖေ့ကို ပြန်ခေါ်ပေး၊ ဆဖေ အသက်ပြန်ရှင်လာအောင်
လုပ်ပေးနိုင်ရင် ဘယ်ကိစ္စမဆို လက်ခံပေးမယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ရေရှတ်

ပြောဆိုပြီး ဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုက်တက်လာသည်။

အရသာပြည့်စုံကောင်းမွန်ပေမယ့် အေးစက်ခြောက်
သွေတဲ့ ထမင်းရိုင်းကိုစွန့်ပြီး ခေါင်ဆွဲပြုတ်ပူပူကို သားအဖနှစ်
ယောက် မြိန်ယုက်စွာ စားခဲ့ကြတာကို သူမ မမေ့။

ဖေဖေ ဝေဒနာ ပြင်းထန်စဉ်က တောင်းဆိုခဲ့တဲ့
အစားအသောက်သည် သူမကိုယ်တိုင် ပြုတ်ပေးရသော ခေါက်ဆွဲ
ပြုတ်ပူပူပင်ဖြစ်သည်။

“ငါ သွားမယ်”

သူမ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ။

မဖိတ်ခေါ်ဘဲလာပြီး သူ့သဘောနဲ့သူ ပြန်သွားတဲ့

မေမေ့ကို သူ နှုတ်မဆက်မိတော့။

သူမ အခန်းလေးက ချက်ချင်းပင် ပြန်တိတ်ဆိတ်

သွားသည်။

ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပူပူကို ပြန်ငုံ့သောက်နေစဉ် သူမပါး

ပြင်ပေါ်မှာလည်း ပူနွေးတဲ့ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်လာသည်။

ဒီနေ့ပါနဲ့ဆိုရင် ဒီကောင်လေးကို မြင်ရတာ ငါးရက်
မြောက်ရှိပြီဖြစ်သည်။

ဒီလိုစားသောက်ဆိုင်မှာ ငါးရက်ဆက်တိုက် တစ်
ယောက်တည်းလာပြီး သူမ သီချင်းဆိုတာကို လာအားပေးတာ
ရိုးသားပါတယ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လို့မရ။

သူမနဲ့ အကြည့်မဆုံဆုံအောင် စောင့်ဖမ်းတတ်ပြီး
အကြည့်ချင်းဆုံရင် ပြီးယောင်သမ်းသွားတတ်သေးသည်။

သူမ အလှည့်မှာ ဆုချတာတွေ ပန်းကုံးပေးတာတွေ
မိတ်ဆက်တာတွေ လက်မခံတတ်တာမို့ တိတ်ဆိတ်တည်ငြိမ်စွာ
ပြီးဆုံးသွားတတ်သည်။

ဂစ်တာတီးတာကို ဝါသနာပါတဲ့ ဖေဖေအိက သွေး
အပြည့် ပါလာတော့ သူမလက်တွေက ဂစ်တာကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲကိုင်
ဖြစ်တော့သည်။

ကိုယ်တိုင် ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းအေးအေးလေး
တွေကို ထိုင်ဆိုနေရတာလောက် သူမအတွက် ပြီးပြည့်စုံတာမျိုး
မရှိ။

အဲဒီအချိန်မှာ သူမ မျက်လုံးထဲမှာ ပရိသတ်တွေကို
မမြင်၊ ပြန်ပြူးပြာစင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ လွင့်မြောနေတာ
မို့ ခံစားမြင်မိနေတတ်သည်။

ဖေဖေသူငယ်ချင်းဆိုင်ဖြစ်၍ သူမအတွက် အစစ
အရာရာ အဆင်ပြေလှသည်။

သူမအလှည့် ပြီးသည်နှင့် တန်းပြန်တတ်သူဖြစ်၍
ဆိုင်ကတခြားအဆိုတော်တွေနဲ့ မရင်းနှီး။

သူတို့ကလည်း သူမကို ခင်ချင်ပုံမရ။

သူတို့က အသံထက် ရုပ်ပြဖို့ကို အားသန်ကြပြီး
သူမက ရုပ်ထက် အသံပြဖို့က အားသန်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ရဲ့ ရောင်စုံမျက်နှာတွေကို သူမ ထိမစင်
ကြည့်တတ်သလို ပြောင်ရှင်းဝင်းမွတ်နေတဲ့ သူမ မျက်နှာကိုလည်း
သူတို့က အထင်မကြီးသလို ကြည့်တတ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို သီဆိုအပြီး အသက်ရှူဖို့ နေ
နေသလို ကောင်လေးက အားပါးတရ သက်ပြင်းချလိုက်တာ
တွေ့ရသည်။

သီဆိုနေသူ သူမကမမော၊ ကောင်လေးက မောနေ
သည်။

ပြီးသည်နှင့် သူမ ဂစ်တာကို ကောက်လွယ်ပြီးထွက်
ခဲ့လိုက်သည်။

ကားငှားဖို့ ရပ်နေစဉ် သူမရှေ့သို့ ကားလေးတစ်စီး
လျှော့ခနဲ။

ဟိုကောင်လေးပဲပေါ့။

“ကျွတ် ... စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ”

သူမ ကောင်လေးကြားအောင် ရေရွတ်လိုက်ပြီး
နောက်မှာလာရပ်တဲ့ Taxi ပေါ် တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူမဘဝထဲ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ခံစားမှုတွေ မဝင်စေချင်။
နောက်ကြည့်မှန်ကနေတစ်ဆင့် ကောင်လေးကား
ဝါလာတာ တွေ့ရသည်။

အင်း ... ဒီလိုမျိုးတွေ သူမ ကြိုရပေါင်းမနည်းတော့။
နောက်တော့လည်း အေးစက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ သူမ
အနားကိုပင် မကပ်နိုင်ကြဘဲ လက်လျှော့သွားကြသည်ချည်းပင်။

သူတို့ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားတွေကို သူမ အထင်
မကြီးတတ်တာ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်၍ သူမ အားလပ်သဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း
စိတ်ကြိုက်ဝယ်ခြမ်း ချက်ပြုတ်ရန် ဈေးသို့ ခပ်စောစော ထွက်ခဲ့
လိုက်သည်။

သူမ အခန်းကဆင်းလိုက်သည်နှင့် လှေကားခြေရင်း
မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ အမှတ်မမှားဘူး ဆိုလျှင် ထိုကားသည် ...။
ကားထဲက ကောင်လေးက ကသိကရီမျက်နှာနဲ့ ထွက်လာပြီးပြီ
ပြသည်။

သူ့ပုံစံက တစ်ညလုံး ဒီကားထဲမှာပဲ ရှိခဲ့သည့်ပုံ။
သူမနှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြီးမိသွားလား မသိ။

ကောင်လေးက နောက်က လမ်းလျှောက်ကပ်ပါလာ
သည်။

“မမနှယ်”

သူမ ကြက်သီးပြန်းခနဲ ထသွားသည်။

နံနက်စောစော နှင်းလည်းမကျ။

အေးလည်းမအေး။

ကောင်လေးရဲ့ နှေးထွေးလှိုက်လှဲတဲ့ အသံကြောင့်
ပဲဖြစ်မည်။

“မမနှယ်”

ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ သူမ ကြက်သီးမထတော့။

လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်နေစဉ် ကောင်လေး

ဆက်မခေါ်တော့။

ဈေးဝယ်စရာရှိတာဝယ်ပြီး ပြန်လှည့်လာစဉ်အထိ

ဘာမှ မထူးခြားသေး။

သူမ အခန်းနား ပြန်ရောက်ခါနီးမှ ...

“မမနှယ်”

www.burmeseclassic.com

သူ့အေးနား ရောက်လာပြီး ထပ်ခေါ်သည်။

သိပ်နီးနီးကပ်ကပ် ခေါ်ခြင်းဖြစ်၍ သူမ မျက်မှောင်

ကြုတ်၍ စိတ်ရှုပ်စွာ ကြည့်လိုက်စဉ် ...

ရှုံ့မဲ့အားနာနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကောင်လေးက အသံ

တိုးတိုးဖြင့် ...

“ကျွန်တော် အိမ်သာ အသုံးပြုချင်လို့ပါ မမနွယ်”

သူမ ရယ်ချင်သွားမိသည်။

ဈေးမှာတုန်းက ဈေးအိမ်သာ မသုံးခဲ့ဘဲနဲ့။

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့အိမ်သာကို သူများသုံးတာ ငါ မကြိုက်ဘူး”

ကောင်လေးမျက်နှာက ချွေးပါစို့လာသည်။

တကယ့်ကို အန္တရာယ် လွယ်ထားရသလို ...

“ကျွန်တော် မအောင်နိုင်တော့လို့ပါ မမနွယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမ စိတ်ရှုပ်မခံချင်တော့။ အခန်းသော့ကိုပေးလိုက်

ပြီး ...

“မင်း ပြီးမှ ငါ အခန်းထဲဝင်မယ်၊ လောလောဆယ် မင်းကားသော့ ငါ ပေးထား”

သူမ သော့ချင်းအလဲအလှယ်လုပ်ပြီး ကားနားက စောင့်နေလိုက်သည်။

ကားထဲက ရေသန့်ဘူးခွဲတွေနဲ့ မုန့်ထုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး ကောင်လေးကို သနားသလိုလို။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာ ကောင်လေးက ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစွာ ပြန်ထွက်လာသည်။

“အဟဲ့ ... မျက်နှာပါ သစ်လိုက်တယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမနွယ်”

ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ လှမ်းပြောစဉ် သူမ ကားသော့ကို ပြန်ပေးရင်း ...

“ငါ့အခန်းသော့ ပေး”

ကောင်လေးက အခန်းသော့ကို ပြန်ပေးသည်။

“မင်း ဒီနားကို ငါ့အတွက် လာတာဆိုရင် ရောက်မလာနဲ့တော့”

www.burmeseclassic.com

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့စဉ် ကောင်လေး
က နေရာမှာပဲရပ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

သူမ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ပြီး ကောင်လေးဝင်ခဲ့
တဲ့ ရေချိုးခန်းထဲ သွားကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံး ဘာမှ လက်ရာခြေရာမပျက် သေသေသပ်
သပ် အသုံးပြုခဲ့ပုံရသည်။

ရေချိုးခန်းမှ ပြန်အထွက် ကျင့်သားရနေတဲ့ မျက်စိ
က ဘေစင်နားအရောက် ...

“ဟင် ...”

သူမ အံ့ဩစွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဘေစင်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု။

ဂစ်တာပုံ အလှတင်ပစ္စည်းလေးတစ်ခု။

သူမပစ္စည်း မဟုတ်ငှာ သေချာသည်။

ဒါဆို ...

ကောင်လေး ထားခဲ့တာဖြစ်မည်။

အရပ်လေးကို သူမ ကောက်ယူကြည့်လိုက်စဉ်
ဂစ်တာသံလေးက ငြိမ်အေးစွာ ထွက်လာသည်။

ဒီကောင်လေး သူမ ကြည့်နူးအောင်တော့ လုပ်နိုင်
စွမ်းရှိသား။

အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ဖိတ်စာတစ်စောင် ညှပ်ထားတာ တွေ့သဖြင့် ဖိတ်စာကိုယူပြီး သော့ဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်မှ ဂစ်တာကိုလွယ်လျှက်နှင့်ပင် ဖိတ်စာကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်စဉ် ...

“ဪ ... ဘွားဘွားတောင် အသက်ခုနစ်ဆယ် ရှိသွားပြီပဲ”

ငြိမ်းချမ်းအေးမြတဲ့ ဘွားဘွား ဈာန်ကို မြင်ယောင်ပြီး ဘွားဘွားကို သတိရလာသည်။

“ဘွား အသက်ခုနစ်ဆယ်အထိ နေရရင် ခုနစ်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့လုပ်မယ်၊ ကိုယ်ချစ်ခင်ရင်းနီးတဲ့ လူတွေကိုဖိတ်ပြီး သူတို့နဲ့ ရင်းရင်းနီးနီး စကားပြောချင်တယ်၊ အဲဒါနောက်ဆုံး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာ”

ဘွားဘွား ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ပြန်ကြားယောင်ပြီး နံရံကိုမှီ၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဲဒီအိမ်ကြီးဆီက ခွာခဲ့တာ ဘာလို့လို့နဲ့ လေးနှစ်တောင် ရှိသွားခဲ့ပြီပဲ။

ကြားထဲမှာ ဘွားဘွားကို တစ်ခါမှ သွားမတွေ့ခဲ့။ ခြေထောက်မကောင်းတဲ့ ဘွားဘွားကလည်း သူမဆီ မလာနိုင်။

ဘွားဘွားဆန္ဒအရဆို ဘွားဘွားလည်း သူမကိုတွေ့ချင်နေရာမှာ သေချာသည်။

မေမေ ပြောသလို သူမ ဒီဘဝမှာ သိပ်ပျော်နေသလား။

ပေပေ ရှိစဉ်တုန်းကတော့ သိပ်ပျော်ပါသည်။ သူမ ပြန်လာရင် အပြုံးယဲ့ယဲ့ ချိုချိုနဲ့ ကြိုတတ်တဲ့ ပေပေ။

ပေပေ အကြောင်းတွေ့မိရင် အဲဒီအိမ်ကြီးဆီ မပြန်ချင်တော့။

www.burmeseclassic.com

အပြင်က ပြန်လာတိုင်း နေကောင်းလား တစ်ချက်
ဝင်မမေးတတ်တဲ့ ဖေဖေ။

ရောဂါသည်ဖေဖေကို ကွာရှင်းဖို့အထိ သဘောတူ
ခေါင်းညိတ်ခဲ့တဲ့ မေမေ။

ချစ်လို့ယူခဲ့ကြပေမယ့် မတူညီတဲ့ ခံယူချက်တွေ
ဝါသနာတွေ၊ အယူအဆတွေကြောင့် စိတ်ချင်းဝေးနေခဲ့ကြတဲ့
ဖေဖေနဲ့ မေမေ။

သူမ ကိုယ်ထဲမှာ ဖေဖေသွေး များတာမို့ သူမ
ဖေဖေနောက်ကို တစက် နောက်မတွန့်ဘဲ လိုက်ခဲ့သည်။

အဲဒီအိမ်နဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ခုခု မြင်ရကြားရ
တိုင်း သူမ ရင်ဘတ်ထဲ နာကျင်ဝမ်းနည်းတတ်လွန်း၍ မတွေ့မီ
အောင် ကြိုးစားမေ့ထားကာမှ ...

သူမ ဖိတ်စာလေးကို အိပ်ရာပေါ် တင်လိုက်ပြီး
လူလည်း အိပ်ရာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။

အသားမာတက်နေတဲ့ လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေ
နဲ့ နဖူးပြင်ကို နှိပ်လိုက်စဉ် ကြမ်းရှုရှု အတွေ့က နဖူးကြောများ
ကို ပြေလျော့ကျဆင်းသွားသည်။

အေးစက်နေမယ့် အစားအသောက်များကို စားချင်
စိတ် မရှိတော့။

ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်နဲ့ ကိတ်ခြောက်နှစ်ချပ်ကို ပြစ်
သလိုစားလိုက်ပြီး ခပ်စောစော ဝင်အိပ်ဖစ်လိုက်သည်။

ခြေရှေ့မှာ သူမ ရပ်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ဖွင့်ထားတဲ့ ခြံထဲကို သူမ ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်း
လောက် လှမ်းရုံနဲ့ ရောက်သွားမည် ဖြစ်သော်လည်း သူမ မလှမ်း
မီ။

ထွက်လာတုန်းက ရည်ရွယ်ချက်တစ်မျိုးနဲ့ဖြစ်ပြီး
အခုမှ သူမ တွေဝေနေမိပြန်သည်။

ပေပေနဲ့ ထွက်လာပြီးကတည်းက ဒီအိမ်ကြီးဆီကို
လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူမ။

အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ဖို့အတွက် ခြေတွန့်နေသလို ပေထေ
အတွက်လည်း ခံပြင်းနာကြည်းဆဲ။

သူမကို မျှော်နေရှာသည့် ဘွားဘွားကို သနားလှ
သော်လည်း သူမ မဝင်ချင်တော့။

ကားတစ်စီးက ခြံထဲကွေ့ဝင်ဖို့ ပြင်နေစဉ် သူက
ကားနားသွားလိုက်ပြီး ကားမှန်ကို ဖြည်းဖြည်းခေါက်လိုက်သည်။

အရှိန်လျှော့ထားသဖြင့် ကားမောင်းသူက စက်မ
သတ်ဘဲ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

မသိကြတဲ့လူတွေဖြစ်၍ အကြည့်ချင်း စိမ်းနေကြ
သော်လည်း ထိုလူရဲ့အကြည့်တွေက ချိုနေတာ တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မ ဒီခြံထဲက မွေးနေ့ပွဲ လာတာပါ။ အခု အရေးပေါ်
ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ မဝင်ဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒါ လက်
ဆောင်လေး လူကြိုပါးလိုက်ချင်လို့”

ယုံယုံ မယုံယုံ မတတ်နိုင်။

အပမ်းမကြီးတဲ့ အကူအညီဖြစ်၍ တောင်းလိုက်

ခြင်းမျိုးသာ။

“ခြံထဲ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပေးရင် လူကြီးကိုလည်း ဂါရဝပြုရာ မရောက်ဘူးလား”

စေတနာစကား ဆိုတာ သိပေမယ့် သူမအတွက် ခက်ခဲလွန်းနေတာမို့ ...

“ဝင်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ရင် ပိုရိုင်းမှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်မ နောက်နေ့မှ သပ်သပ် လာတွေ့တောင်းပန်ပါ့မယ်”

ဘွားဘွား အသိထဲမှာ ဒီလူကို မတွေ့ဘူး။ အသက် ခုနစ်ဆယ်အရွယ် ဘွားဘွားမှာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ဒီလူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းလည်းမရှိ။

“ဒါဆိုလည်း ပေးလိုက်လေ၊ ဘယ်သူပေးလိုက်တာလို့ ပြောပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ လက်ဆောင်ဘူးထဲမှာ စာပါတယ်၊ သူသိမှာ ပါ”

“ဪ”

လက်ဆောင်ဘူးလေးကို ကမ်းယူပြီး ကားကိုဖြည်း ဖြည်းဘီးလိုမိရုံ ဝင်သွားသည်။

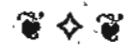
ခွင့်လွှတ်ပါ ဘွားဘွားရယ်။

သူမ ရင်ထဲက အာဇာတတွေ အရှိန်မကြီးတော့ ဆဲမယ့် မငြိမ်းသတ်နိုင်သေးတဲ့အတွက် မလာပါရစေနဲ့ဦး။

စိတ်ထဲက ဘွားဘွားကို ရည်မှန်းကန်တော့လိုက် ပြီး ခြံကြီးရှေ့က လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

မေမေရဲ့ လူကုတ် အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို သူမ ဒီပုံစံ နဲ့ဝင်လာရင်လည်း မေမေ ကျေနပ်မည်မထင်။

သူမနဲ့ မေမေကြားက အက်ကြောင်းကို ဖေဖေသာ နှိပ်ချင် ပိုပြီးမကွာဟလာအောင် အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးဦးမည်

“အစ်မ ... ပြီးရင် ဆရာက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ထုံးစံအတိုင်း သူမ အလှည့်ပြီး၍ ပြန်ရန်အလှစ် စားပွဲထိုး ကောင်လေးက လာပြောသဖြင့် ဆရာဟုခေါ်ကြသော ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို သွားတွေ့လိုက်သည်။

“လာ ... သမီး”

ဖေဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၍ သူမအပေါ် နှေးထွေးကြင်နာစွာ ဆက်ဆံတတ်သော ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို သူမကလည်း လေးစားယုံကြည်ထားသည်။

“ဦး ... ခေါ်တယ် ဆိုလို့”

ဦးက ပြုံးပြီး သူမကို ခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ သမီးရေ၊ ဦးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဒီဆိုင်မှာ လာစားရင် သမီးနဲ့ တယောဆရာကို သဘောကျလို့တဲ့၊ အဲဒါ သူ့မင်္ဂလာနစ်ပတ်လည်နေ့မှာ သမီးတို့ကို ဖျော်ဖြေပေးစေချင်လို့တဲ့၊ အနုပညာကြေးကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်ပါမယ်တဲ့”

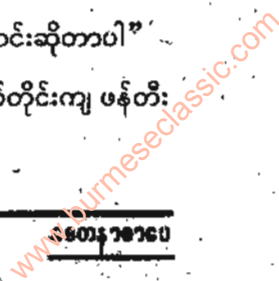
သူမ တစ်ခါမျှ လက်မခံဖူးသော ကိစ္စတစ်ခု။

ဝါသနာအရရော ဘဝရပ်တည်မှုအတွက်ရော သူမ လောလောဆယ် ရွေးချယ်ထားပေမယ့် အကျယ်ကြီး သူမ ချွတ်လင့်ထား။

“သမီးအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ သူတို့က သမီးတို့အနုပညာကို တန်ဖိုးထားပြီး လေးလေးစားစား တောင်းဆိုတာပါ”

သူမ အနုပညာကို သူတစ်ပါးစိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးနိုင်မည်မဟုတ်။

ဖေဖေကတော့ ပြောဖူးသည်။ သူမရဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူမကို အောင်မြင်မယ့် အနုပညာသမား ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မည်ဟု ပြောဖူးသည်။

“ဦးသူငယ်ချင်း လှင်မယားက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ပြီး အပြန်အလှန် သစ္စာရှိခဲ့ကြတာ။ သူတို့ရဲ့နှစ်သုံးဆယ်ပြည့် မင်္ဂလာရတုမှာ အေးအေးငြိမ်ငြိမ် ဂီတသံလေးနဲ့ ဖျော်ဖြေချင်တယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးခဲ့ကြတယ်”

ဒီဆိုင်မှာ ခပ်အေးအေး ဂီတကို ဖန်တီးသူဟူ၍ သူမနဲ့တယောဆရာ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်လည်း အပြန်အလှန် တစ်ယောက်အနုပညာကို တစ်ယောက် လေးစားကြသည်။ တစ်ခါတလေ တစ်ယောက် တီးခတ်တာကို တစ်ယောက် နားထောင်ပြီး အပြန်အလှန် အားပေးဝေဖန်ကြသည်။

“တယောဆရာကရော”

တယောဆရာလို့ ပြောပေမယ့် သူမထက် အသက်အများကြီး ကြီးသူဖြစ်သည်။

မိတ်ဆွေအရင်းအခြာတွေ မဟုတ်ပေမယ့် အရင်းအခြာတွေ ရင်းနှီးမှုတွေ ရှိထားသည်။

“သူက လက်ခံတယ်၊ သမီးသဘောပဲ လိုတယ်”

“သမီး ငြင်းရင် ဦး မျက်နှာပျက်နိုင်သလား”

ဦးက ပြုံးသည်။

‘တစ်မက်သားကို’ အကျပ်မကိုင်တတ်။

အပေးအယူဆန်တဲ့ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမား ဆက်ဆံမှုမျိုး ဦးမှာ မတွေ့ရတတ်။

အခုလည်း ဦးက နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးပြီး ...

“မျက်နှာပျက်တဲ့အထိတော့ မမြစ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဆန္ဒကို ပြောပါဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကူညီပေးပါနော်၊ ဦးမိတ်ဆွေအတွက် ဦး စိစဉ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို လိုချင်လို့ပါ”

သူမ ဆက်ငြင်း၍ မကောင်းတော့။

“ဒါဆိုလည်း သမီးအတွက် အနုပညာကြေးဆိုတာကို သူတို့ဘက်က မတောင်းဆိုပါနဲ့နော်၊ ဦးကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့

ရော၊ သူတို့ရဲ့ သစ္စာတရားကို ချီးမြှင့်တဲ့ အနေနဲ့ ဝေဖန် သမီး
မေတ္တာနဲ့ သွားပျော်ပြေပေးပါမယ်”

“ဟာ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဦး အိုကေလို့
အကြောင်းပြန်လိုက်တော့မယ်နော်”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

သူများတွေ နှစ်သုံးဆယ်အထိ အချစ်မပြယ်ကြသေး

ပေမယ့် သူမ မိဘတွေကျတော့ ...

သွားစမ်း ...

ဦးနောက်က နည်းနည်းလေး စဉ်းစားစရာ ပေါ်သည်

နှင့် ဒီကိစ္စက အတွေးထဲ ပြန်ပြန်ရောက်လာသည်။

ပေမယ့် အပြောအရတော့ သူမ မွေးပြီး မကြာခင်

ကတည်းက မေမေနဲ့ ဖေဖေ ညှိမရအောင် ကွာခြားမှုတွေများလာ
ခဲ့သည်တဲ့။

ခြေကျယ်ကြီးထဲမှာ စားပွဲပိုင်းတွေ ချထားပေမယ့်

ဘာ stage မှ ချမထား။

မြက်ခင်းနုနုလေးတွေပေါ်မှာ ချစ်စရာခုံရှည်လေးသာ

ချထားသည်။

အကင်မျိုးစုံကို ထားရှိပြီး နှစ်သက်ရာအကင်များ

ထို ကိုယ်တိုင် ကင်စားနေကြပုံက ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ ...

“နွယ်သာကီ အရင်ဆိုနော်၊ အပြန်နောက်ကျနေမယ်”

ပွဲစချိန်ကိုက ရှစ်နာရီ၊ သူမအတွက် ပျော်ဖြေချိန်

အ ကိုးနာရီဆိုတော့ နောက်ပိုင်းယူရင် နောက်ကျမှာစိုးရသဖြင့်

အင်္ဂုပိုင်းကိုပဲ ယူလိုက်သည်။

ခုံမြင့်လေးပေါ်မှာ ဂစ်တာဖိုက်ပြီး သူမ ထိုင်လိုက် ချိန်အထိ လူတွေက ဒီဘက်ကို အာရုံမရသေး။

ကိစ္စမရှိ။

သူမမှာ ပရိသတ်ကို ညှိငင်နိုင်တဲ့ အနုပညာမှော် လက်နက် ရှိနေတယ်လို့ ဖေဖေ ပြောဖူးထားသည်။

ဂစ်တာကြိုးများကို စတင်ကြိုးညှိ တီးခတ်ချိန်မှာ ပင် အကင် လှကင်နေကြတဲ့ နေရာက မျက်လုံးတွေ သူမဆီရောက် လာသည်။

“ရေစီးကြောင်းသံယောဇဉ်” သီချင်းကို ဆွဲငင်ညှို့ယူ ဖြိုး စတင်တီးဆိုလိုက်သည်နှင့် သူမကိုယ်တိုင် သီချင်းထဲ မျော ဝင်စိမ့်စီးသွားသည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးတိုင်း ကျဲဖြောက်ဖြောက်လက်ခုတ် သံတွေကို ကြားနေရသည်။

သူမ အားပါတရ သီချင်းဆိုအပြီး ကလေးမလေး တစ်ယောက်က ပန်းစည်းအဖြူ စွင့်စွင့်ကြီးကို လက်ဆောင်လာပေး သည်။

ပန်းစည်းယူပြီး လျှောက်ထွက်လာစဉ် ...

“သိပ်ကောင်းတာပဲ သမီးရယ်၊ အန်တီတို့က လူကြီးတွေ ဆိုတော့ သီချင်းဆို အေးအေးငြိမ်ငြိမ်လေးတွေပဲ ကြိုက် တယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် သမီးရယ်၊ အကင်စား ဦးနော်”

ပွဲရှင် အန်တီကြီးက လိုက်လှဲနွေးထွေးစွာ နှုတ်ဆက် ချီးကျူးပြီး သူမကို ဝိုင်းလွှတ်တစ်ခုမှာ နေရာချပေးသည်။

အားနာသဖြင့် အကင်တွေယူရန် အကင်ထားရာ နေရာကို လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အကင်အချောင်း လေးငါးခုကို ယူလာပြီး ကင်နေ စဉ် ...

“မမနွယ်”

ရင်းနှီးတဲ့အသံ မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ သူမကို တရင်းတနီး ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်

၍ အံ့ဩစွာ လှည့်ကြည့်စဉ် ...

“ဪ”

သူမ အိမ်နား လာဖူးတဲ့ ကောင်လေး။

သူ့မျက်လုံးတွေက သူမကို တွေ့ရခြင်းအတွက် အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်နေဟန်။

“ကျွန်တော် ကင်ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမ အကင်လေးတွေကို ဆီသုတ်ပြီး ဟိုလှည့် ဒီလှည့် ကင်ပေးနေသည်။

“မင်းရော ဒီပွဲကို လာတာလား”

ကောင်လေးက ရယ်ပြီး ...

“ဆိုပါတော့၊ မမနွယ် ဒီနေ့ ဆိုတာ အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ ဆိုင်မှာ ဆိုရတာထက်များတော့ ပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

အမှန်တော့ ပိုပင်ပန်းသည်။

ဒါပေမဲ့ ဆိုပြီး၍ စိတ်ပေါ့သွားတော့လည်း ပင်ပန်း

တာတွေ မရှိတော့။

“မမနွယ် အကျက်စားမှာလား၊ မကျက်တကျက် စားမှာလား”

အတော်စစားများသော ကောင်လေးပင်။

“အကျက်ပဲ စားမယ်”

အကင်တွေ ကျက်သွားစဉ် ကောင်လေးက ပန်းကန်ပြား အလွတ်တစ်ခုထဲ ထည့်ပေးပြီး ...

“ကျွန်တော် မမနွယ်နဲ့ ထိုင်လို့ဖြစ်ပါတယ်နော်”

သူမအံ့တွက် အဖော်မရှိတဲ့ နေရံမှာ အဖော်ရှိတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့။

နည်းနည်းတော့ နားငြီးပေလိမ့်မည်။

“ရပါတယ်၊ စကားလျှော့ပြောရင်ပေါ့”

ကောင်လေးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီး ရှက်သွားသလို ခေါင်းကုတ်နေသည်။

“နောက်ရက်တွေ မင်းကို ဆိုင်မှာမတွေ့ရပါလား”

ဆက်တိုက်လာပြီး ပျောက်သွား၍ ထူးဆန်းနေစဉ် ဒီမှာ ပြန်ဆုံခြင်းပင်။

“အဟဲ ... တစ်လစာမုန့်ဖိုး ပြောင်သွားပြီလေ။ ပိုက်ဆံ မရှိတော့လို့ ဆိုင်မှာ လာမစားတော့တာ၊ ဒါပေမဲ့ မမနွယ် ပြန်တိုင်း မမနွယ် ကားနောက်မှာ ကျွန်တော်ရှိပါတယ်”

ပင်ပန်း၍ သူမှ ဘာကိုမှ သံတိမထားမိ။

ဆိုင်နဲ့အိမ်၊ အိမ်နဲ့ဆိုင်ကလွဲ၍ သူမ ထပ်ထားရမည်

အာရုံမရှိ။

“ကျွန်တော် ထားခဲ့တဲ့ အရုပ်လေး ကြိုက်လား”

ထားခဲ့တဲ့ နေရာမှာပင် သူမ ဆက်ထားခဲ့သည်။

ချစ်စရာအရုပ်လေး ဖြစ်သော်လည်း သူမ စိတ်မှာထူးထူးခြားခြား နှစ်ခြိုက်ခြင်းမျိုးမရှိ။

“အရုပ်ကြိုက်ရမယ့် အရွယ်မှ မဟုတ်တာ”

ကောင်လေးက မျက်နှာပျက်ချင်ချင်။

ဒီကောင်လေးရဲ့ မရင့်ကျက်မှုက စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပေမယ့် ပွင့်လင်းမှုလေးကတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးချင်စရာ ကောင်းနေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အရုပ်မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

သူမ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။

ကောင်လေးက သူမ ရယ်နေတာကို မက်မက်မော

မော ဖြူစင်စွာ စိုက်ကြည့်နေပြီး ...

“အဲဒီလိုပဲ အမြဲရယ်နေပါ မမနွယ်ရယ်”

သူမ ဆက်မရယ်ချင်တော့။

သူမ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကျေနပ်ဖို့ ရယ်ချင်

မရယ်ချင် မသေချာသေးပေ။

“မမ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

လာလိုက်တဲ့ ဧည့်သည်၊ ဧည့်သည် လက်မခံတတ်
တဲ့ သူမထံကိုမှ ဧည့်သည်တွေ အခုတလော လာလွန်းနေသည်။

“ငါ မတွေ့ချင်ဘူး”

သူမ အိမ်ပြန်ရန် လှည့်အထွက် ...

“ဆရာဆီမှာ ဧည့်သည် စောင့်နေတယ်”

အလုပ်ရှင်နဲ့အတူ စကားပြောရင်း စောင့်နေတဲ့
ဧည့်သည်ဆို၍ သူမ ငြင်း၍မကောင်းတော့။

“အေး ... ပြီးရော၊ ငါ သွားလိုက်မယ်”

ရုံးခန်းထဲရောက်စဉ် အလုပ်ရှင်နဲ့ စကားပြောနေသော
သူတစ်ယောက်။

“ဟော ... ဟိုမှာ လာပါပြီ”

အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမည်ထင်တဲ့
ထိုအမျိုးသားက နေရာမှထပြီး သူမကို တလေးတစား နှုတ်ဆက်
သည်။

“မနွယ်သာကီ ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုလူကိုဖြေရင်း နားမလည်စွာ ဖြစ်နေစဉ် ...

“ဪ ... သူက ဟိုတစ်နေ့က သမီးတို့ လိုက်ဖျော်ဖြေ
ပေးတဲ့ ဧည့်ခံပွဲပိုင်ရှင်ရဲ့ သားပါ။ သမီးက အနုပညာကြေး
မယူလိုတဲ့ ကျေးဇူးတင်စကား သပ်သပ်လာပြောတာ”

အလုပ်ရှင်က ကိုယ်စားဝင်ဖြေပေးတော့မှ သူမ
နားလည်စွာ ပြန်ပြီးပြလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မနွယ်သာကီ၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကလည်း
မနွယ်သာကီကို ကျေးဇူးတင်နေကြပါတယ်၊ အနုပညာကြေး
မယူလို အားလည်းနာနေကြတယ်”

ခတ်တယ်၊ လူတွေက အနုပညာသမားတိုင်းကို
ငွေအတွက် လုပ်နေတာပဲလို့ ထင်သည်ကိုး။

“ရတီတယ်၊ ကျွန်မ ဒီလိုပွဲမျိုးတွေ လိုက်ဖျော်ပြေပေးလေ့
မရှိပါဘူး။ အခုလည်း ဦးနုသိပ်ရင်းနှီးတယ်ဆိုလို့ ကူညီ
ပေးရုံသက်သက်ပါ”

သူက ပြုံးသည်။

အဖြိုးက မာန်ပါနေ၍ မပီပြင်။

ဒီလူ့ ပြုံးလိုက်မှ သူမ တစ်ခုခုကို သွားသတိရသလို
ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို မြင်ဖူးသလားလို့”

ထပ်ဖြိုးပြီး ခေါင်းညိတ်စဉ် ဒုတိယအကြိမ် အဖြိုး
ကြောင့် သူမ မြင်ဖူးတာ သေချာသွားသည်။

“မြင်ဖူးပါတယ်၊ ဓမ္မေးနေ့လက်ဆောင် လူကြိုပေးလိုက်ဆဲ
လူအဖြစ်နဲ့လေ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မ လူများများနဲ့ မဆက်ဆံ
ရဘဲနဲ့ မေ့နေတယ်”

သူမရဲ့ တုံးစပြုနေတဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကို စိတ်ပျက်စွာ
ဝန်ခံလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နွယ်သာကီက သူ့ကို မိတီဆက်တာတွေ
ပန်းစည်းပန်းကုံး ပေးတာတွေ လက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး”

သူက လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်
နေပေမယ့် အထင်ကြီးရိပ်တွေ ရှိမနေ။

အင်းလေ ... သူမကိုယ်တိုင်က လူတွေ အထင်ကြီး
ခံရဖို့ ရပ်တည်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ သူမ လုပ်ချင်တာကို လုပ်
နေခြင်းသက်သက်မျှပင်။

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို အားနာစရာတော့ ဖြစ်တော့မယ်၊
ကျွန်တော့်မေမေက မနွယ်သာကီအတွက် လက်ဆောင်ပေး
ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ အဲဒီနေ့က ကျေနပ်ကြည်နူးခဲ့ရတဲ့
အတွက် အဲဒါ လက်ဆောင်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

သူမရော သူပါ အပြန်အလှန် အားနာနေကြစဉ်
ဦးက ကြားဝင်ပြီး ...

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ တစ်ဖက်က စေတနာကို လက်ခံပေး
လိုက်ပါ”

သူမ ထပ်ငြင်းရန် ပြင်ဆဲမှာပင် တစ်ဖက်ကစကား
ဖြတ်ရန် ဝင်လာသည်။

“သိပ်တန်ဖိုးမကြီးပါဘူး မနွယ်သာကီ၊ ကျွန်တော်တို့
ကုမ္ပဏီကသွင်းတဲ့ Air Con တစ်လုံး တပ်ဆင်ခွင့်ကတိ
လေးပါ”

ငွေရောင်ကတိလေးတစ်ခုကို ဝှာလေးတစား ကမ်း
ပေးရင်း ပြောသည်။

“ယူလိုက်ပါ သမီးရယ်”

ဦးက သူမကို ထပ်ပြီး တိုက်တွန်းသည်။

သူမ အားတုံအားနာ လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

“မနွယ်သာကီ အဆင်ပြေတဲ့နေ့ ဖုန်းဆက်ပေးပါနော်
ကျွန်တော် လူလွတ်ပြီး ဆင်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

သူမ ယောင်ယမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ အားနာနာနဲ့ပဲ လက်ခံလိုက်ရပြီ။ ကိစ္စပြီးပြီဆို
ရင် ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပေးပါဦး”

ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းလိုက်စဉ် သူမပါ နေရာကထ
ရပ်ပြီး ...

“ကျွန်တော်လည်း ပြန်မှာမို့ ဝင်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ချိန်းထား
တာ မရှိရင်ပေါ့”

သူ့စကားက ရင်းနှီးလိုရာ ရောက်ပေမယ့် သူမ
သိပ်သဘောမကျ။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘာသာပဲ ပြန်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ
ကို ...”

နာမည်မသိသေးတာကို သတိပြုမိပြီး စကားတုံ
အားစဉ် သူမ တစ်ခြမ်းတည်းပြုပြီး ...

“တိမ်လွှာပါ မနွယ်သာကီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုတိမ်လွှာ၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့မှ သူမစိတ်ထဲ ပေါ့
သိသွားသည်။

ဘိဇ္ဇာအပ်

ဘာမဆို ညာမဆို လူစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သူ့အနေရခက်တာ၊ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ဆိုတာ သတိထားမိ လိုက်သည်။

သူ့အကြည့်တွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်ထင်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေလဲ ဆိုတာကို တောင် ထိုးထွင်းမြင်နိုင်လောက်တဲ့အထိ စူးရှထက်မြက်တဲ့ သူ့ အကြည့်တွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်။

မေမေ့မျက်လုံးတွေလည်း အဲလိုပဲပေါ့။

အထက်စီးက အားလုံးရဲ့ဆန္ဒကို ဒီနေပေမယ့် ကိုယ့်ဆန္ဒကိုသာ အကောင်အထည်ဖော်တတ်တဲ့ အတ္တကြီးတဲ့ မျက်ဝန်းမျိုးဖြစ်သည်။

ကားငှားနေတဲ့ သူ့ရှေ့ကို ကားလေးတစ်စီးက လျှောခနဲ။

ကောင်လေးကားပင်။

“မမနွယ် အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်လား”

ဒီနေ့ သူမအတွက် ခြေစင်ကြောတွေအသင့်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကားငှားပြီး ပြန်မလို့”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကားကို ငှားလေ”

ညာဏ်များသလို မျက်နှာလည်း ချိုသည့် ကောင်

လေး။

သူမရဲ့ပုံမှန်စိတ်နဲ့ဆို ဒီကောင်လေးကို ခပ်ထန်ထန်

ကြည့်ပြီး ငေါက်ငမ်းမောင်းထုတ်မိပေလိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ချိုချိုရွှင်ရွှင်မျက်နှာ
ပေးနှင့်ဖြစ်၍ သူမ မအော်ရတ်။

ပြီးတော့ ဒီကောင်လေးနဲ့ စကားပြောရတာ ပေါ့ပေါ့
ပါးပါးနဲ့ ပျော်စရာ ကောင်းတာမို့ ...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ကားခတော့ ယူရမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ခင်ဗျာ”

ရွတ်နောက်နောက်နဲ့ ကားရှေ့ခန်းကို ဖွင့်ပေးစဉ်
သူမ နောက်ခန်းကပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရှက်ရယ် ရယ်ပြီး သူမကို နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်
ဆင့် လှမ်းကြည့်သည်။

သူမတို့ ကားထွက်စဉ် သူမတို့ကားရှေ့က ကား
တစ်စီး ဖြတ်ထွက်သွားတာ တွေ့ရသည်။

ကားထဲကလူက သူမကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြုံးသွား
သလိုလို။

“ကိုတိမ်လွှာ”

စိတ်ထဲက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိပြီး ကောင်
လေးကားပေါ် ပါလာတာကို မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ။

သူမကို တိမ်လွှာ အထင်လွဲသွားမှာကို စိုးရိမ်မိတာ
လား။

ထပ်မံပတ်သက်မှု နှိုင်းစဉ် လူတစ်ယောက်အတွက်
သူမ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်နေကာ ရှက်စရာ ကောင်းနေသည်။

“မမနွယ် ညနေစာ စားပြီးပြီလား”

ကောင်လေးဆီက အသံကြောင့် သူမ သတိပြန်ဝင်
လာသည်။

“အဆားပြေတော့ စားထားတယ်၊ အိမ်ရောက်မှ ထပ်စား
တော့မယ်”

“ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလို့ တစ်ခုခု ဝင်စားချင်တယ်၊
မမနွယ် ကားခမပေးဘဲ ထမင်းကျွေးပါလား”

ဟာ ... ဒီကောင်လေး ဂျိုကျလွန်းသည်။

“တို့ ပင်ပန်းနေပြီ၊ အိမ်ပဲပြန်ချင်တယ်”

ကားနောက်မီပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး မျက်လုံးများကို
ရှေးစင်းထားလိုက်သည်။

သူမ မျက်လုံးပိတ်လျက်နှင့်ပင် လှမ်း၍ ...

“မင်းနာမည် မသိရသေးပါလား”

“ကောင်းကင်ပါ မမနွယ်”

သူမ သိသိသာသာ ပြုံးဖြစ်သွားသည်။

ဒီညပျိုပျိုမှာ သူမ မြေမထိသည့် လူသားနှစ်ယောက်
နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်ပဲ။

နားရက်ဖြစ်၍ သီချင်းဖွင့်ပြီး မီးပူတိုက်နေစဉ်
တံခါးဘဲလ်သံကြောင့် သူမ အံ့သြသွားသည်။

သူမဆီ လာလည်ရလောက်တဲ့ ဧည့်သည်မရှိတာမို့
တံခါးဘဲလ်သံက သူမနဲ့စိမ်းလွန်းလှသည်။

အပြင်သံပန်းကို မဖွင့်ဘဲ အထဲက သစ်သားတံခါးကို
ဖာလိုက်ပြီး ...

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲရှင်”

အပြင်မှာ လူစိမ်းနှစ်ယောက်က ရပ်လျက်။

“မနွယ်သာကီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

သူမ မသိတဲ့ လူနှစ်ယောက်က သူမကို တွေ့ချင်
ဇာယ်တဲ့။

“ကျွန်မ နွယ်သာကီပါ”

“ဪ ... ကျွန်တော်တို့က တိမ်လွှာကုမ္ပဏီကပါ။
ဦးတိမ်လွှာက ဒီအခန်းမှာ Air Con တပ်ပေးဖို့ လွှတ်လိုက်
လို့ပါ”

သူမ သူပေးခဲ့သည့် Gift card လေးကို ဘယ်နား
မှာထားမိလိုက်မှန်းပင် မမှတ်မိတော့။

ကျေးဇူးကြွေးကို နည်းနည်းမှ အတင်မခံချင်တာ
လား။ စေတနာ အရမ်းရှိနေတာလား မပြောတတ်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက် စလိုလို့ မတပ်ချင်ပါဘူးလို့
ပြောပေးပါနော်”

လူစိမ်းနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်ပြီး နည်းနည်း ပိုသွက်ဟန်ရှိသည့်လူက ...

“ဒါဆို အစ်မ ဖုန်းဆက်ပြီး ကိုယ်တိုင်ပြောပေးပါလား၊
ကျွန်တော်က တစ်ဆင့်လုပ်ပေးရတဲ့ လူတွေဆိုတော့ မ
ကောင်းဘူးလေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဖုန်းနံပါတ် ပြောပါလား၊ ကျွန်မ ဖုန်း
ဆင်းဆက်လိုက်ပါမယ်”

အနီးအနားက ဖုန်းအိမ်မှာ ဖုန်းသွားဆက်ရန် ဖုန်း
နံပါတ်တောင်းလိုက်စဉ် ...

“ရပါတယ် အစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဖုန်းပါပါတယ်၊
ခေါ်ပေးပါမယ်”

ထိုသူကပင် ခပ်သွက်သွက်နဲ့ handphone ပေါ်က
နံပါတ်များကိုနှိပ်ပြီး ...

“ဆရာ ကျွန်တော် ထင်လင်းပါ၊ မနွယ်သာကီက ဆရာနဲ့
ဖုန်းပြောချင်လို့တဲ့”

တစ်ဖက်ကိုပြောပြီး သူမကို ဖုန်းကမ်းပေးသည်။
“ဟဲ့လို့ ... မနွယ်သာကီ၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါ
တယ်”

“ကျွန်မအတွက် Air Con မလိုလို့ အဲဒါ ကိုတိမ်လွှာ
လူတွေကို ပြန်ခေါ်ပေးဖို့ပါ”

တစ်ဖက်က ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ...

“ကျွန်တော် အခု မနွယ်သာကီ အိမ်နား ရောက်နေပြီ၊ အလုပ်သမားတွေကို လာခေါ်တာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မနွယ်သာကီကို လာခေါ်တာ”

“ရှင်”

သူမ နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ...

“ဟုတ်တယ်၊ နွယ်သာကီဆီက ဘာမှ အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ သိလို့ လူလွတ်လိုက်ရတာ၊ လွယ်ပြီးမှ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်နဲ့ နွယ်သာကီ တစ်ယောက် တည်း နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမယ်ထင်လို့ ကျွန်တော် နွယ်သာကီကို လာခေါ်တာ”

အခုအထိ သူမဆန္ဒကို စဉ်းစားဖို့ မတွေး။

သူ့ဆန္ဒတွေကိုပင် တရစပ်ပြောနေသည်။

“ကျွန်တော် နွယ်သာကီ အခန်းရှေ့ ရောက်ပြီ၊ ဖုန်းချလိုက် တော့မယ်နော်”

ဖုန်းကျသွားတဲ့အထိ သူမ ဘာဆုံးဖြတ်ရမယ် မသိ

သေး။

သူ့ခြေသံနဲ့အတူ သူ့အပြုံးက အွားဘွားကြီး သူမ ရှေ့ ပေါ်လာသည်။

“ကဲ ... နွယ်သာကီ၊ ကျွန်တော်တို့ အပြင်မှာ တစ်ခုခု သွားစားရင်း အချိန်ဖြုန်းရအောင်၊ သူတို့ အနည်းဆုံးနှစ် နာရီလောက် အချိန်ယူရလိမ့်မယ်”

သူမ လက်ခံ၊ မခံ မမေးဘဲ သူ့သဘောနဲ့သူ ဆုံးဖြတ်စိစဉ်နေသည်။

“နေပါဦး ကိုတိမ်ညို၊ ကျွန်မအတွက် Air Con မလိုပါဘူးဆို”

သူက ပါးဂါးနပ်နပ် ပြုံးပြီး ...

“ဒီလောက်ပူတဲ့ ရာသီကို နှစ်သက်တဲ့လူဆိုရင် အာဖရိက ကလူတွေပဲ ရှိမယ်၊ ကဲ ... နွယ်သာကီ သူတို့နဲ့ အိမ်မှာ နေရစ်မလား၊ ကျွန်တော်နဲ့ အပြင်မှာ တစ်ခုခုလိုက်စား မလား”

သူ အမိန့်ပေးနေတာလား။

သူမ အံ့ဩစွာ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အဖြေရှာလိုက်
မိသည်။

ကြည့်စမ်း ... သူ့မျက်ဝန်းတွေက သူမကို လုံးဝ
မငြင်းရဲအောင် ချုပ်ကိုင်ထားသလိုပင်။

ငြင်းလိုက် နွယ်သာကီ ...

သူ့ပစ္စည်းကိုလည်း ငြင်း ...

သူနဲ့ အပြင်ထွက်ဖို့ကိုလည်း ငြင်း။

“ကျွန်မ အဝတ်လဲဖို့ ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါ”

သူမရဲ့ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ဆန့်ကျင်စွာ။

“ရတယ်လေ၊ ကိုထင်လင်း အားလုံးပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို
ဖုန်းဆက်ပေးဗျာ”

သူမ အဝတ်လဲနေစဉ် Air Con တပ်မည့်နေရာကို
သူ့ဘာသာသူရွေးပြီး ဆုံးဖြတ်နေပြန်သည်။

တစ်ခါတလေ ကိုယ်တိုင်မစဉ်းစားရဘဲ အသာလေး
နောက်လိုက်လုပ်ရတာ ငြိမ်းချမ်းသား။

မေမေ ဘာကြောင့် နောက်လိုက်မလုပ်ချင်ရတာပါ
လိမ့်။ ပေပေကရော ဘာကြောင့် ဦးဆောင်ဖို့ မဝံ့ရဲရတာပါလိမ့်။

မရည်ရွယ်ဘဲ အတွေးက ခဏယုံ့သွားသေးသည်။

အဝတ်လဲပြီး မှန်ကြည့်လိုက်စဉ် မှန်ထဲမှာ မျက်နှာ

ပြောင်ရှင်းရှင်းနဲ့ T.Shirt အနက် ဝတ်ထားတဲ့ မသေမသပ်အမျိုး
အမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

နှုတ်ခမ်းနီဆိုးရန် စိတ်ကူးမိပြီးမှ အလှပြင်ရမှာ

အာသာလိုလို ဖြစ်လာသည်။

သူမ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အလှမပြင်လိုပါ။

“ဘာစားမလဲ”

သူ့ကား စထွက်သည်နှင့် သူက သူမကို လှမ်းမေးသည်။

“ရပါတယ် တစ်ခုခုပေါ့”

မနက်စာစားပြီးခါစဖြစ်၍ သူမ သိပ်မဆာသေး။

“ဒါဆို အသီးဖျော်ရည်တစ်ခုခု သောက်တာပေါ့”

အသီးအနံ့ ကြိုက်သူဖြစ်၍ သူ စဉ်းစားတာကို လက်ခံလိုက်သည်။

သူခေါ်သွားတဲ့ ဖျော်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ သူမရင်

ထဲ လှိုက်ဟာဝမ်းနည်းသွားရပြန်သည်။

သူမနဲ့ ဖေဖေ သောက်နေကျဆိုင်လေး။

သီးနှံမျိုးစုံကို စိတ်တိုင်းကျ ဖျော်ပေးတတ်သော အဆင့်မြင့်မြင့် ဖျော်ရည်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

“ဒီဆိုင်မှာ သောက်ဖူးလား”

သူက ကလေးတစ်ယောက်ကို မေးတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ မေးသည်။

“အင်း”

သူမ ဖြေရန်ပင် အင်အားမရှိချင်တော့။

ဖေဖေ ဆုံးကတည်းက သူမ ဒီဆိုင်ကို မရောက် ဖြစ်ပေ။

ဖေဖေက သူမအလွန်မှန်းသော ခရမ်းချဉ်သီးဖျော် ရည်သောက်ပြီး သူမကတော့ အလွန်ချဉ်သော သံပရာရည်ချဉ်စူး စူးကို မှာသောက်တတ်သည်။

“ဘာသောက်မလဲ”

“ခရမ်းချဉ်သီး”

“ဟင် ... ခရမ်းချဉ်သီး ဖျော်ရည်လား”

www.burmeseclassic.com

သူက အံ့သြသလိုလို လှောင်သလိုလို ပြုံးရင်းထပ်
မေးသည်။

“ကြိုက်လို့လား”

သူမ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“လူတစ်ယောက်ကို သတိရလို့၊ သူ ကြိုက်တာ မှာသောက်
တာပါ”

သူက ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်
ရည်နှစ်ခွက်ကို မှာလိုက်သည်။

“ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည် ကြိုက်တဲ့လူဆိုတော့ ဘယ်လို
လူမျိုးလဲ၊ များသောအားဖြင့် အသားအရေနဲ့ မျက်လုံး
အတွက် သောက်တာများတယ်၊ လူငယ်ပဲလား”

သူမ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ လှိုက်တက်လာတဲ့ ဝမ်းနည်း
လွမ်းဆွတ်စိတ်တွေကို မျိုချနေရသည်။

ပန်းရင့်ရောင် ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်ခွက်တွေ ရောက်
လာစဉ် ချဉ်ပြုံးပြီး အရသာလေးက လည်ချောင်းထဲ ရှင်းရှင်းချောင်
ချောင် ဖြတ်ဆင်းသွားသည်။

ဖေဖေကြိုက်တာ ဒီလို ခပ်ပြေပြေချဉ်ချဉ် အရသာ
ထင်ရဲ့။

“အင်း ... မဆိုးဘူးပဲ”

သူက ဖျော်ရည်တစ်ခွက်ပေးပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ အကြိုက်ဆုံးက ပင်မှည့်သီးဖျော်ရည်
လေ”

“ဘာဖြစ်လို့ မမှာတာလဲ”

သူက ပန်းနှစ်ပက်ကို တွန့်ပြုပြီး ...

“ဘယ်လိုအရသာမျိုးမို့လို့ ဒီလူ ကြိုက်တာလဲ သိချင်လို့ပါ”

သူမ မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“သူက သူ့ကို လောကကြီးက ဘာပဲပေးပေး ကျေကျေ
နပ်နပ် လက်ခံတတ်တဲ့ သူလေ၊ သူ သိပ်မက်မောတဲ့
အရာတွေကိုတောင် သူ သိပ်ချစ်တဲ့ လူအတွက်ဆိုရင် စွန့်
လွှတ်ပေးတဲ့ လူမျိုးပေါ့”

သူမကားတွေကို သူက စိတ်ဝင်တစား မှားယောင်
နေရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။

“သေချာတမ်း၊ ဒီလူက နွယ်သာကီရဲ့ အလေးစားဆုံးလူ၊ ဒါမှမဟုတ် အချစ်ဆုံးလူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဖျော်ရည်ဖန်ခွက် ကြည်ကြည်လေးကို သူမ ငဲ့ကြည့်နေရင်း သူမ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“သူ့ကို သတိရတဲ့အနေနဲ့ဆိုတော့ ဒီလူက ...”

သူ သိပ်စပ်စုရဲသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမ စိတ်ဓာတ်ပေါ့ပါ။

သူမကိုယ်တိုင် ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ဖွင့်ချင်နေသည်မဟုတ်လား။

“သူက အသေးကြီးကို ထွက်သွားပြီ၊ ကျွန်မ လိုက်ရှာလို့ မရတဲ့ နေရာကိုပေါ့”

သူက လိုက်ပါဝမ်းနည်းသွားသလို မျက်လုံးတွေ ငြိမ်သက်ဆွဲအသွားသည်။

သူမရဲ့ငြိမ်သက်စွာ တမ်းတဝမ်းနည်းနေခြင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါခံစားနေသလိုပင်။

“ကျွန်မရဲ့ ဖေဖေပေါ့”

သူမ တိုးတိမ်စွာ ပြောလိုက်မိသည်။

ဆို ... ကြည့်စမ်း၊ သူမ မျက်ရည်တွေပါ ကျလှထွေခင်။

မဖြစ်။

ဖေဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက သူမ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းကြောက်ရွံ့ ကြောက်ရွံ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဖွင့်ဘဲ ဆိုစိတ် မျိုသိပ်နိုင်ခဲ့သည်ပဲ။

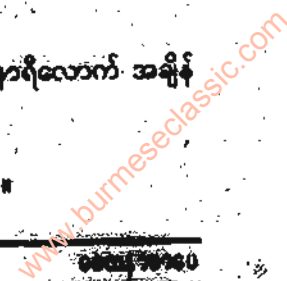
အခုမှ သူမ ဘာလို့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ နှစ်သိမ့်စွာကို လိုချင်နေတာလဲ။

ဖျော်ရည်ဗူးသွားချိန်တွင် သူမ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူမရဲ့ ပြန်တည်ငြိမ်လာစေ အနေအထားကို တွေ့ရတော့မှ သူက စကားပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အပြင်မှာ တစ်ခါမှ နှစ်နာရီလောက် အချိန် ထိုင်မပြန်ဖူးဘူး”

ဒါဆို သူမက ကံထူးရှင်လား။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ နေလိုဖြစ်ပါတယ်”

သူမရဲ့ အစီအလှော်မိတည့်တဲ့ မာနကို သူက သနားသလို ပြုံးကြည့်နေသည်။

“မသင့်လျော်ဘူးလေ”

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အအေးဆိုင်အထူထိုင်နေရတာကျတော့ရော။

သူနဲ့ကျွန်ရင် ဘာဖြစ်လို့ သူမ နှုတ်နည်းရတာလိမ့်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ နောက်တစ်နာရီဆို ကျွန်တော် ဆိုက်စ်သွားစရာရှိတယ်၊ အဲဒီဆိုက်စ်မှာ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီရဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ ဆင်ဖို့ ကံထရိုက်ရထားတစ်လေ၊ အဲဒီကို ဝင်ကြည့်စရာရှိတယ်၊ လိုက်ခဲ့မလား၊ မလိုက်ချင်ရင်လည်း ဒီဆိုင်မှာ စောင့်နေရစ်လေ”

သူ့ပုံစံက ဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုကို သူမ မဖြစ်စေ

ရွေးပေးရမယ့်ပုံ။

“လိုက်ခဲ့ရင် နွယ်သာကီ စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်းဖြစ်၊ အပျင်းပြေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ နေခဲ့ရင် ...”

သူက သူမမျက်နှာကို အကဲခမ်းသလို ကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“နေခဲ့ရင်တော့ နွယ်သာကီ ဆက်ပြီး အဖေ့ကို သတိရဝမ်းနည်းနေရမှာပေါ့”

သူက မေးခွန်းရော အဖြေပါ နှစ်ခုစလုံး ချပြပြီးမှ အကောင်းဆုံးကို ရွေးခိုင်းတတ်သူလား။

“ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကြည့် ... သူမ သူ့စကားကို နာခံမိသွားပြန်ပြီ။ သူက ကျေနပ် ပါးနပ်စွာ ပြုံးပြီး ...

“အိုကေ ... စရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်သောက်ပြီး ခေါင်းကြည်သွားပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သွားကြတာပေါ့”

သူမသည် သူ့စရုမှာ သိပ်လိမ္မာသော ကျောင်းသူလေးဖြစ်နေ၍ သူကတော့ အစည်းရုံးကောင်းသော ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“ကားထဲမှာပဲ နေခဲ့မလား။ သီချင်းပွင့်ထားခဲ့မယ်လေ။”

သူက ကားထဲက ဆင်းကာနီး သူမဆန္ဒကို မေးသည်။ ပြီးစီးလှ အဆောက်အအုံ အထပ်မြင့်ကြီးနားမှာ လူတွေထဲ ပျားပန်းခပ် အလုပ်တွေရွပ်နေကြသည်။

“အင်း”

သူမ အင်းသံရှည်ကြီးနဲ့ ပျင်းရိစွာ နေခဲ့လိုက်သည်။

ကားကို ဆိုက်နဲ့အနီးဆုံးမှာ ရပ်ထားခဲ့၍ အပြင်က လူတွေကို အားလုံး ဝီဝီသသ မြင်နေရသည်။

အဆောက်အအုံကြီးဆီ လျှောက်သွားတဲ့ သူ့ရဲ့ နောက်ကျောကို သေသေချာချာ ကြည့်နေမိပြီးမှ ဧလုံမလုံ ရှက်သလိုလို ပြစ်သွားသည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ဟန်ထွားထွားနဲ့ဖို့ သူ့အသွင်က ခန့်ခန့်ညားညား ထီးထီးမားမားကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကချင်ပုဆိုး ခရမ်းရင့်ရင့်ကို ဝတ်ထားသဖြင့် ရှိရင်းနဲ့အသက်ထက်ပိုပြီး ကြီးသယောင် ထင်ရသော်လည်း တည်ငြိမ်တဲ့ပုံစံ ပေါက်နေတာတော့ အမှန်ပင်။

သူ့ကို ဆင်ဝင်အောက်နားမှာ ဂျင်းပန်အရှည်ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရင်းရင်းနှီးနှီး လာကြိုပြီး စကားပြောနေတာ တွေ့ရသည်။

ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ သူ့ထက်မောင်းကို ပုတ်ခတ်နေ၍ အလွန်ခင်တဲ့ အနေအထား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘာလိုလို ခံစားချက်တွေနဲ့ အတွေးပြန်နေတာကို ထိန်းဖို့အတွက် သူမ မျက်လုံးများကို မှေးပိတ်ထားလိုက်ပြီး သီချင်းအပေါ် အာရုံလွှဲထားလိုက်သည်။

သီချင်းနားထောင်ရင်း မှေးခနဲ ဖြစ်သွားစဉ် ... ကားမှန်တံခါးခေါက်သံကြောင့် ခေါင်းမိုမိုနဲ့နုနုရာထဲ လန့်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟာ ... အစင်လေးပဲ”

အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့အတူ ကားဘေးမှာရပ်နေတဲ့ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆိုပေမယ့် အမူအရာနဲ့ ပြောဟန် ဆိုပေါက်က အမျိုးသားတစ်ယောက်နယ် သွက်လက်ပွင့်လင်း လွန်းစွာ ...

“နင်ကလည်း သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေ”

သူက သူမရဲ့ အလည်လည်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး အားနာစွာနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းကို ဟန်နေသံ ကြားရသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးလေဟာ”

အတော်စွတ်တရွတ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးပေပဲ။

“နွယ်သာကီတဲ့၊ အခုမှ ခင်ရုံရှိသေးတဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ရှင်းပြီလား စပ်စုမ”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို ဘာအရောင်မှမပါတဲ့ ဇင်စင်ကြယ်ကြယ် အကြည့်များနဲ့ကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။

“နွယ်သာကီတဲ့၊ နာမည်ရော လူရော ချစ်စရာလေး၊ တို့က ဝသုန်မေတဲ့၊ တိမ်ညိုနဲ့ စတိတ်တည်းက ခင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

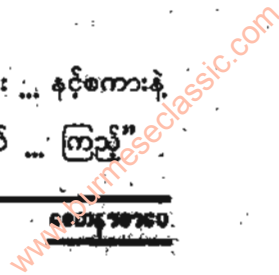
ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြလိုက်ပြန်သည်။

ဘာတွေ နားလည်မှုလွဲလို့ သူမကို စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ၊ နောက်နေ့တွေ တိမ်ညိုနဲ့ သူမ ထပ်တွေ့စရာ ဘာကြောင်းကိစ္စမှ မရှိတာကို မသိထားလို့လား။

“နွယ်သာကီ ... သူက သိပ်ဗရတ်ကျတတ်တာ၊ ကျွန်တော့် ကားထဲမှာ နွယ်သာကီကိုတွေ့လို့ အစာင်းလိုက်ရစ်ပြီး ပါလာတာ”

သူက ကမန်းကတန်း အားနာပါးနာ ရှင်းပြနေရာ

“ငါက ရစ်တယ် ဟုတ်လား၊ အေး အေး ... နင့်စကားနဲ့ ညီအောင် ငါ အခုမှ တကယ်ရစ်ပြီမယ် ... ကြည့်”

ဝသုန်မေက တကယ်ရစ်တော့မည့်ပုံနဲ့ သူမတို့ကို ရယ်ကျဲကျဲကြည့်ပြီး ...

“နင် ဘယ်တုန်းက အလုပ်ထဲကို မိန်းကလေးခေါ်လာခဲ့ဖူးလို့လဲ”

သူက အကြိတ်မျက်လုံးပြူး၍ ဝသုန်မေကို လက်သီးထောင်ပြသည်။

“ခေါ်လာစရာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေမှ မရှိတာ၊ နင့်တစ်ယောက်တည်း ခင်မိတာကိုတောင် တော်တော်စိတ်ကုန်နေပြီ”

သူက ပြောမနာ ဆိုမနာ ဝသုန်မေကို ကလိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားရည်လှ၊ စကားနာထိုအခါ

မှာ သူမက ပြောစာပင်ပမာ။

“အေးလေ ... တစ်ခါမှ မခေါ်လာဖူးတဲ့လူက ခေါ်လာတော့ နင့်အတွက် သိပ်အရေးပါတဲ့လူ ဖြစ်လို့အေး မဟုတ်ဘူးလား”

သူမ မျက်နှာပေါ် ရေခွေးစီးကြောင်းက ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ပွတ်ဆွဲသွားသလို ပူနွေးနီမြန်းသွားသည်။

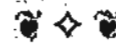
“ဟာ ... တော်ပြီ၊ ငါ ပြန်တော့မယ်၊ နွယ်သာကို အားနာစရာ ကောင်းနေပြီ၊ နင် မစွဲတိုင်း လျှောက်စွပ်စွဲ မနေနဲ့ ငကဲမ၊ ငါ သွားပြီ”

သူ့သူငယ်ချင်းကို ခပ်လောလော နှုတ်ဆက်ပြီး ထားထဲဝင်၍ ချက်ချင်းမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ တဟားဟားရယ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဝသုန်မေကို နောက်ကြည့်မှန်မှ မြင်နေရသည်။

ဘယ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့လဲ မသိ။

သူမ အခုမှ အသက်ရှူဖို့ သတိရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို အားရပါးရ အသက်ရှူသွင်းလိုက်မိသည်။

သူမ သက်ပြင်းရှိုက်သံက တစ်ဖက်လူ သတိထားမိ
အောင် ကျယ်သွား၍ထင်။

သူက ကားမောင်းနေရာက သူမကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ...
“ဆောရီး ... နွယ်သာကီ၊ သူက သိပ်အစသန်တာ၊
ကျောင်းမှကတည်းက အားမနာစတမ်း စတတ်တဲ့သူ
လေ”

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပေါ့ပါးသွက်လက်ပြီး အပူအပင်မရှိ
သလိုမျိုးပဲနော်”

စိတ်ထဲက ဝသုန်မေကို နှစ်နှစ်ကာကာ သဘောထား
မိ၍ မျိုးကျူးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သဘောကောင်းပြီး မဟုတ်မခံလေ၊ စိတ်
ကောင်းရှိတော့ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါ့တယ်၊ အခု
ဆိုက်ကလည်း သူ ဒီဇိုင်းဆွဲပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကံထရိုက်
ရတဲ့ဆိုက်လေ၊ မိဘကလည်းပြည့်စုံ၊ အလုပ်အကိုင်လည်း
ကောင်းဆိုတော့ သောကဆိုတာ ပြုတ်နဲ့လားလို့တောင်
သူ့အတွက်က မေးရမလို့ ဖြစ်နေတယ်”

စိတ်ထဲက အားကျမိပြီး သူမကိုယ်သူမ ဝမ်းနည်း
သွားသလိုပင်။

အို ... ဒီလမ်းကို သူမဘာသာသူမ ရွေးချယ်ခဲ့တာ
ပဲ။ အခုမှ နောင်တတွေနဲ့ တွေဝေတော့မလို့လား။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် နွယ်သာကီရော ကျောင်းပြီးပြီလား”
သူမ မဖြေချင်ဆုံးနဲ့ မကြားချင်ဆုံးစကား။
ဒါပေမဲ့ သူမ အဖြေတော့ ပေးရဲပါသည်။

“မပြီးခဲ့ပါဘူး”

သူက သူမဘက်ကို ကားမောင်းရင်းနဲ့ တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး ...

“ဆက်တက်ချင်စိတ်ရော မရှိဘူးလား”

ရှိတာပေါ့၊ သိပ်ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလမ်းက မေမေ လျှောက်စေချင်တဲ့လမ်း၊ မေမေကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပေးခဲ့တဲ့လမ်းဖြစ်၍ သူမ ခါးသက်စွာ ကျောခိုင်းခဲ့ရခြင်းပင်။

သူမ ဘာမှမဖြေဘဲ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ဖြတ်ကျန်ခဲ့သည့် လမ်းဘေးရှိ အဆောက်အအုံများကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

“အအေးကြိုက်လား”

“ရှင်”

“ဪ ... Air con အေးတာကို ကြိုက်လားလို့ပါ”

သူမ အာရုံပြောင်းစေရန် စကားလမ်းကြောင်း ထွဲလိုက်တာကို သိသိသာသာ သတိထားမိလိုက်သည်။

အရင်က သူမ အိပ်ခန်းထဲမှာ Air Con အမြင့်ထား၍ အအေးမကြိုက်တဲ့ ဘွားဘွားက ဓဏဓဏဆူတတ်တာ သတိရလိုက်သည်။

“ကြိုက်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် တပ်ပေးရကျိုး နပ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အအေးခံတာတော့ မကောင်းဘူးနော်၊ ရောဂါရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ”

သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာ စကားအတွက် ကြောင်းအရာ သိပ်ရှားပါးလွန်းသည်။

အကြောင်းအရာ တစ်ခုအတွက် စကားနှစ်ခွန်းအထိနဲ့ ပြီးဆုံးသွားတတ်၍ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်

အတတ် များနေသည်။

“နွယ်သာကီက ကျွန်တော် ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး တည်ငြိမ်နေတယ်”

သူ့ဆီက အဆက်အစပ်မရှိဘဲ သူမအပေါ်ထားတဲ့ အဖို့ ကြားရစဉ် သူမ ကျေနပ်သွားသည်။

သိပ်အသွက်ကြီး မဟုတ်သလို၊ သိပ်တည်တည်

အပြေးလည်း မဟုတ်တဲ့ သူမကို ပိုပြီးငြိမ်ဆိပ်စေခဲ့သူက သူ့

အပိုင်ထင်ဖြစ်သည်။

သူ့မှာ မမြင်နိုင်တဲ့ power တစ်ခုခု ရှိနေသည်
အဲဒီ power သည် သူမကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ဖို့ အားယူနေသော
power မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့။

ပေပေဆုံးတဲ့ နှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ သူမအတွက်
အလုပ်အကိုင်အားလုံးရလောက်အောင် မိတ်ဆွေမများ။

ဧည့်ခံရတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ မလုပ်

ပေပေအတွက် ရည်စူးပြီး သူန်းကြီးကျောင်းမှာ
အလုပ်လုပ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျင်းပရတဲ့ အလှူအတွက်
မိတ်သည့်လူက တစ်ယောက်တည်းသာ။

မိတ်သည့်ဆိုသည်ထက် အချို့ကိစ္စများ ဝိုင်းလုပ်ပေး
အကူအညီ တောင်းထားခြင်းသာ။

သူမ ခေါင်းတစ်ဆတ်ညိတ်၊ အပြုံးတစ်ပွင့်ရဖို့ ...

ဘာနဲ့လဲရ လဲရ၊ လဲမည်ဆိုသည့် ရူးရူးမိုက်မိုက်
ကောင်းကင် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပင်။

“မမနွယ် ဒီမှာ ဘုန်းကြီးတွေကိုကပ်မယ့် သင်္ကန်းတွေ
ကောင်းကင်က သင်္ကန်းထုပ်တွေကို သူမဆီထပ်
ပေးစဉ် ဘုန်းကြီးတွေရှေ့မှာ သူမ နေရာချလိုက်သည်။

မနက်ကတည်းက ဖေဖေကို သဲတိရလွန်း၍ အ
အင်မရှိသလို ဈေးတိုနှမ်းချိနေသည်။

ကောင်းကင်သာ သူမနားမရှိလျှင် သူမ ဒီအလှူကို
အထမြောက်အောင် စီစဉ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

အလှူပြီးသွား၍ သူမ အခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးပြီး
ချိန်အထိ ကောင်းကင်က သူမကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

“မမနွယ် ပင်ပန်းလို့ နားချင်နေပြီ မဟုတ်လား၊ မနက်
ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူးလေ၊ တစ်ခုခု စားပြီဘု
နားပါလား။”

ဘုန်းကြီးတွေကို ဆွမ်းကပ်ပြီးသည်နှင့် ပြန်လာခြင်း
ဖြစ်၍ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး ဘာမှမစားရသေး။

“တို့တော့ မစားချင်ဘူး။ ကောင်းကင် စားချင်ရင် စား
လေ”

ကောင်းကင်က သူမကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်

ပြီး...

“အိမ်ရှင်ကမစားမှတော့ စည်သည်လည်း မစားတော့ပါ၊
ဘူး”

သူမ ကောင်းကင်ကို အားနာ၍ တစ်ခုခုစားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အိမ်မှာရှိသည့် ပေါင်မုန့်ကို ကြက်ဥနဲ့ကြော်ပြီး
နွားနို့နဲ့သောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီနေ့အတွက် ကျေးဇူးပဲနော် ကောင်းကင်”

မုန့်စားရင်း ပြောလိုက်စဉ် ကောင်းကင်က ကြည့်နူး

စွာပြီး၍ အားပါးတရစားရင်း ...

“ကျွန်တော်က လုပ်ပေးချင်နေတဲ့ သူပဲဟာ၊ တင်ခြင်းတင်
ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရမှာ မမနွယ်ရဲ့”

ဒီကောင်လေး ပွင့်လင်းလွန်း၍ သူမ ဒီကောင်လေး
ရှေ့မှာ ရှက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိသလို ရင်ခုန်လိုက်မောတဲ့
ခံစားချက်မျိုးလည်း မရှိ။

“ကဲပါ ... စားပြီးရင် မင်းလည်း ပြန်နားတော့၊ မမနွယ်
လည်း နားတော့မယ်၊ ညကျရင် အလုပ်ရှိသေးတယ်”

“လာကြိုရမှာလား”

ဘာလိုလိုနဲ့ သူမကို ကောင်းကင် လာကြိုတတ်တာ
ကို သူမ အလိုက်သင့် လက်ခံနေမိတာ မနည်းတော့။

ကျားခမေးသော်လည်း ကောင်းကင် လိုချင်တာ
ကားခမဟုတ်တာ သူမ သိနေသည်။

သူမအတွက် ကောင်းကင်က စိတ်ချလုံခြုံတဲ့အဖော်
ဖြစ်ပေမယ့် မသင့်တော်။

“လာမကြိုနဲ့တော့၊ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဝင်စရာရှိတယ်”

တမင်လှီးလွှဲပြောလိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒါဆို ဒီည ကျွန်တော် ကားခမရတော့ဘူးပေါ့”

ကောင်းကင်က ကလေးတစ်ယောက်လို အလိုမပြည့်
စွာ ရေရွတ်စဉ် သူမ မနှစ်သိမ့်ချင်တော့။

သူမဆီမှာ ကောင်းကင်အတွက် သာယာမှုတွေ
အရှည်မပေးနိုင်တာမို့ ...

သူမ သက်ပြင်းပျော့ပျော့လေး ခိုးချလိုက်သည်။

သူမ သီချင်းဆိုနေစဉ် ရှေ့ဆုံးရိုင်း နေရာသို့ လူ တစ်စု ရောက်လာသည်။

သီချင်းဆိုနေတဲ့ အချိန်တိုင်း လူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကို မကြည့်တတ်သဖြင့် လာစားတဲ့သူတွေနဲ့ မျက်မှန်းမတန်းမိ တတ်။

တစ်ခါတလေ အကြည့်ချင်းဆိုင်မိလို့ တစ်ဖက်လူ က ပြီးပြလျှင်တောင် သူမ ပြန်ပြီးပြဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။

ဒီမျက်နှာမာမာကို မေ့ဆီက ရခဲ့တာလို့ ဖေဖေ ပြောဖူးသလို သူမလည်း လက်ခံသည်။

ဖေဖေလို နူးညံ့ရွှင်ကြည်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း ခက်ခက် ခဲခဲ အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေရသလို သူမနဲ့ အံ့မဝင်။

အခုလည်း ဒီအတိုင်းပင် ရှေ့ရိုင်းက လူတွေရဲ့ စူးစူးရဲရဲ အကြည့်တွေကို အာရုံသိဖြင့် သိနေသော်လည်း အကြည့် ချင်းမဆိုင်ဖြစ်၍ ဘယ်သူတွေလဲ သူမ မသိ။

သူမ အလှည့်ပြီး၍ နားနေခန်းထဲ ဝင်လာစဉ် သူမ နောက်မှ လူတစ်ယောက် ကပ်ပါလာသည်ကို သတိထားမိ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“မဝသုန်မေ”

“ဟား ... မှတ်မိသားပဲ၊ တို့က မှတ်မိပါ့မလားလို့”

ပွင့်လင်းသွက်လက်စွာ သူမကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြော သည်။

“မှတ်မိပါတယ်”

သူမ စကားအဆုံး ဝသုန်မေက သူမလက်တွေကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ...

“သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ တိမ်ညိုလွှာက နွယ်သက် ဒီမှာသီချင်း ဆိုတာ တို့ကိုမပြောဘူး၊ ခုလည်း ပါလာရဲ့နဲ့ မပြောဘူးပေ”

ဪ ... သူ ပါလာသည်ကိုး။

ဘာရယ်မဟုတ် သူမ ရင်ထဲ လှိုင်းတစ်ခုကတော့ ခဏ်းနွေး ဖြတ်သွားတာ သတိထားမိလိုက်သည်။

“တို့က တစ်ခုခုနဲ့ ဝုဏ်ပြုချင်တာ၊ နွယ်သွာကီက ဆုတွေ ပန်းတွေ ဘာတွေ ပေးတာ လက်မခံဘူးဆိုလို့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဝသုန်မေ”

“ဒါဆို တို့ကို တစ်ခုခု လိုက်လျောပေး”

သူမကို ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို ဝသုန်မေက အကျပ်ကိုင် လိုက်လျောခိုင်းနေသည်။

စိတ်ရှုပ်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာနဲ့ သူမ ဝသုန်မေကို လိုက်လျောပေးချင်နေသည်။

“ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ဂစ်တာကို အိတ်ထဲထည့်၍ စစ်ဆွဲပိတ်ရင်း မေး လိုက်သည်။

“တို့နဲ့ တစ်ခုခု လိုက်စားပေး”

“ဟင်... စောစောက မဝသုန်မေစဉ်း စားကြပြီးပြီ မဟုတ် လား”

“အလကားပါ၊ ဒီကောင်တွေ ဘီယာနဲ့ အမြည်းတွေပဲ မှာကြတော့ တို့က အမြည်းပဲ လိုက်စားရတာ”

ရှေ့ရိုင်းမှာ လူအများကြီးဆိုတာ သိပေမယ့် ဘာတွေ မှာစားကြတယ် ဆိုတာတော့ သူမ မသိ။

“အခု တို့ဗိုက်မဝသေးဘူး၊ နွယ်သွာကီတော့ မသိဘူး၊ တို့ကတော့ ဘယ်လောက်စားစား စိတ်မတက်တတ်တဲ့လူ ဆိုတော့ ညနေစာဆို အဝစားရမှ ကျေနပ်တာ၊ ထစ်နေ လုံး ပင်ပန်းထားတော့ ညနေစာ မဝရင် နေရတာ အဆင် မပြေဘူးလေ”

ဝသုန်မေက သူမ ငြင်းရခက်အောင် ပွင့်လင်းရိုးသား ခွာ တောင်းဆိုနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်ပရိသတ်ကို ဒီလောက်တော့ လိုက်လျော ခိုင်းမှာပါနော်”

ဂစ်တာအိတ်ကို ကောက်လွယ်ပြီး သူမ ခေါင်းညှိတ် လိုက်ရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“အိုကော ... အပြင်မှာပဲ သွားစားတော့မယ်နော်၊ ဟိုကောင်
တွေက သောက်လို့ကောင်းနေကြတုန်း”

သူမ ဝသုန်မေနဲ့ လိုက်လာစဉ် ဝသုန်မေက ဖုန်း
ဆက်နေသည်။

ဖုန်းဆက်ပြီးတော့မှ သူမဘက် ပြန်လှည့်လာပြီး ...

“တိမ်လွှာ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ တို့ ကားမယူလာဘူး
လေ”

ခဏကြာ သူမ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းကျကြီး
ဖြင့် လျှောက်လာနေတာ တွေ့ရပြီး ...

“နင် ... ဘာ ဒုက္ခပေးဦးမလဲ၊ နွယ်သာကံ ပင်ပန်းနေမှာ
ပေါ့”

သူမနောက်ကို အားနာသလို ငဲ့ကြည့်ပြီး ဝသုန်မေ
ကို အပြစ်တင်နေသည်။

“အမယ် ... ကာယကံရှင်က ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင်က ဘာ
ဖြစ်နေရတာလဲ”

ဝသုန်မေကလည်း မခံ။ သူ့ကို ရယ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ပြန်
ပြောသည်။

“ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

ဝသုန်မေက နာရီတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“တရုတ်တန်းမှာ တစ်ခုခု သွားစားကြမယ်လေ”

သူမကတော့ လိုက်စားပေးရမယ့်လူဖြစ်၍ သူတို့
အိမ်ရာ လိုက်သွားရုံသာ။

သူမက နောက်ခန်းမှာထိုင်ပြီး ဝသုန်မေနဲ့ သူမက

အူခန်းမှာ။ ဝသုန်မေ စကားပြောလွန်းသလို သူမကလည်း ဝသုန်
မေ ပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နင့်။

တစ်ချက် တစ်ချက် နောက်ကြည့်မှန်ကနေ တစ်ဆင့်
အကြည့်ချင်း ဆုံသော်လည်း စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သလို စိတ်လှုပ်
ရှုပ်မှုကလည်း ပျက်ခနဲသာ။

အလွန်တရာ လူစည်သော တရုတ်တန်း အရောက်

ဝသုန်မေက သူမလက်ကို သွက်သွတ်လက်လက်ဆွဲပြီး ...

“အကင်တွေ စားရအောင် နွယ်သာကံ”

www.burmeseclassic.com

ဖေဖေနဲ့ ပြည်ကြီးငါးကင်စားပြီး အညှိနဲ့ မခံနိုင်ဘဲ အန်ဇူးတာ သွားသတိရလိုက်သည်။

“ဝက်သား စားတယ်မဟုတ်လား”

သူက ဝသုန်မေနဲ့အတူ အကင်တွေ လိုက်ရွေးရင် သူမကို မေးဆတ်၍ မေးသည်။

“စားပါတယ်”

သူမ ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်စဉ် သူက သူမလက်ထဲ သို့ အကင်သုံးလေးချောင်း လှမ်းထည့်ပေးပြီး ...

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးမှာလား၊ ကျွန်တော် ရွေးထား မလား”

“ဝသုန်မေက ပြီးစီစီနဲ့ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်မဘာသာ ရွေးပါ့မယ်”

ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားတာကို ကမန်းကတန်း ကြည့်ဆယ်ပြီး အကင်တချို့ ရွေးယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ငါ့ကိုလည်း ရွေးပေးလေ”

ဝသုန်မေက သူ့ကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ လှမ်းကလီ စဉ် သူ အံကြိတ်ပြီး လက်သီးထောင်ပြုလိုက်တာကို တွေ့ရသဖြင့် သူမ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကြည့်စမ်း ... သူမ ဒီကာလလေးကို ကြည့်နူးကျေ နပ်လိုပါလား။

သိမ်မွေ့ကြည့်နူးနေတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို သတိထား လိုက်မိသလို အဲဒီ ခံစားမှုကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းဖို့ကိုပါ သတိရ လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ငါက ဆင်ဖြူတော်မိုးပြီး ကြံစပ်ရမှာပဲ”

“ဝသုန်မေ ... နင် ပါးစပ်ကလေးပိတ်ပြီး နေပေးရင် သိပ် ကျေးဇူးတင်မှာပဲ”

သူက သူမကို အားတုံအားနာ ပြုံးကြည့်ပြီး ဝသုန် မေကို လှမ်းဟန်သည်။

ပြောလေ ကလေး မန်းလေ ပြီလေ ဝသုန်မေကတော့ သူ့ကို မျက်လုံးပြန်ပြူးပြပြီး ...

“ဟန်လုပ်ပြောမနေနဲ့၊ အခု နင် ငါ့ကို ကျိတ်ပြီးကျေးဇူးတင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ”

သူက သူမ ရွေးပြီးသား အကင်တွေကို သိမ်းကိုင် ယူသွားပြီး ကင်ပေးတဲ့နေရာကို ဖျတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

“ဒီကောင် ရှက်သွားပြီ”

သူမ ရှက်နေတာကရော ...

သိပ်အက်ခတ်တော်ပုံရတဲ့ ဝသုန်မေ့ရှေ့မှာ သူမရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ထိုးတိတ်တည်ငြိမ်စွာ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ထိန်းထား လိုက်ရသည်။

“ဝသုန်မေ့ စကားတွေကြောင့် နေရခက်သွားလား နွယ် သာကီ”

မြို့ထဲမှာနေတဲ့ ဝသုန်မေ့ကို အရင်ပိုပြီးမှ သူမကို ချစ်သဖြင့် ကားထဲမှာ သူမတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဝသုန်မေ့ကို ချပြီးသည်နှင့် သူက ကားမောင်းရင်း ချစ်စမ်းသည်။

“သူက သိပ်ပွင့်လင်းလွန်းတယ်နော်”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီပွင့်လင်းမှုကြောင့် တစ်ခါတလေ စိတ်ညစ်ရပေမယ့် ဝသုန်မေ့ကို ပိုခင်ရတာလည်း အဲဒီပွင့်လင်းမှုကြောင့်ပဲ ဆိုတော့ သူ့ကို လျစ်လျူရှုလို့ မရဘူးလေ”

သူမဘက်ကို မျက်စိနဲ့ လှည့်ပြောစဉ် မှောင်နေပြီ ဖြစ်၍ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရ။ ဒါပေမဲ့ ရွန်းတောက်တဲ့ မျက်စိကိုမှ ရစ်စုန်လိုက်မော့ဖွယ် တွေ့ရသည်။

သူမ သူ့ကို မကြာခဏ မကြည့်မိအောင်နေဖို့ ဖြစ်မည်။

“နွယ်သာကီ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ တစ်ခါတလေ မပျင်းဘူးလား။ အထီးကျန်သလိုမျိုး မခံစားရဘူးလား။ မေးမှ မေးတတ်သည်။”

“ပျင်းတော့ မပျင်းဘူး။ အထီးကျန်သလိုတော့ တစ်ခါတလေ ခံစားရတယ်”

အမှန်အတိုင်း ဖြေမိပြီးမှ သူ့ကို သူမ ဘာကြောင့် ဝန်ခံမိပါလိမ့်လို့ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် သိပ်စပ်စုရာများ ကျနေမလား မသိဘူး တစ်ခုလောက် မေးချင်သေးလို့”

သိပ်စပ်စုတာပေါ့လို့ ဧည့်တော်တော် ဖြေလိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ သူ့ရှေ့မှာ အရာရာ တွန့်ဆုတ် တွေ့ဆောင်တတ်သည်မို့ ...

သူမ ငြိမ်နေခြင်းကို သူက လက်ခံသည်ထင်၍လား သေး။

မထူးဆန်းသော်လည်း ထူးဆန်းသည့် မေးခွန်းကို သူ မေးလေသည်။

“နွယ်သာကီမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေများ ရှိနေပြီလားလို့ ဝါ”

မှောင်နေ၍သာ တော်တော့သည်။

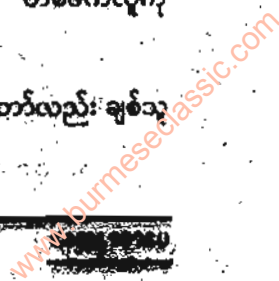
နို့မို့ဆို ရှက်အမ်းထုပ်နံ့နေမယ့် မျက်နှာကို သူမ ရှုထိရခက်ပေဦးမည်။

“ချစ်ရမယ့်သူ ပေါ်လာရင်တော့ ထားမိမှာပါ။ အခုထိတော့ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်မိသေးဘူး”

သူ့ဆီက ရယ်သံတက်စနဲ့ ကြားရသည်။

လှောင်ရယ်သံ မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ဖက်လူကို နေရာခက်စေတဲ့ ရယ်သံမျိုးပင်။

“ဒါဆို ကြောက်စရာပင်လိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်တော်လည်း ချစ်သူ မရှိသေးဘူး”

ဟောတော့ ... တော်တော် မကြာင်တဲ့အနေအထား
ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ခုန်ကြည်နူးနေတာတော့ သေချာလှသည်။
“မချစ်မိသေးတာလား၊ ရှိနေရက်နဲ့ အဆင်မပြေသေးလို့
လား”

နည်းနည်း နေသားကျလာပြီဖြစ်၍ သူ့ကို ပြန်မေးနိုင်
ပြီဖြစ်သည်။

“အင်း ... ချစ်လို့ရတဲ့ ချစ်သင့်တဲ့ မိန်းကလေးတွေတော့
ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စိတ်ထဲက အလိုလို
ချစ်လာတဲ့ ခံစားချက်မျိုး မဟုတ်လို့ ဖွင့်မပြောဖြစ်သေး
ဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုချိန်တန်တဲ့အထိ ဒီအတိုင်းကြီးပဲ ဖြစ်
နေမယ် ဆိုရင်တော့ သင့်ဘော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ယောက်ကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ရမယ်
ထင်တယ်”

“ဟင် ... အဲဒီလို ချစ်လို့ရလား၊ တကယ်မချစ်ဘဲ လက်
ထပ်လို့ရလား”

သူက သူ့မကို သနားစရာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်
တို့ ကြည့်သလိုမျိုး လှည့်ကြည့်သည်။

“သေချာတယ်၊ နွယ်သက်က အချစ်ကို တိုးကွယ်မယ့်
မိန်းကလေး ထင်တယ်”

ဒီလိုယူဆတာကို လက်မခံချင်ပေမယ့် မှန်သလို
ရှိနေတာမို့ ခမငြင်းတော့။

“အဲဒါ အဲဒီမိန်းကလေးအတွက် ကံကောင်းတာ နွယ်သက်
ရဲ့၊ အရင်က ရာနှုန်းပြည့် ချစ်ပြီးမှ လက်ထပ်ခဲ့ရင် လက်
ထပ်ပြီးမှ ယောက်ျားတွေဘက်က အချစ်လျော့သွားတာကို
သိရင် ခံရခက်နေလိမ့်မယ်၊ တကယ်လည်း ယောက်ျား
တွေဘက်က လျော့သွားတာချည်းပဲ၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ လျော့
သွားတဲ့ အချစ်နေရာမှာ သံယောဇဉ်က အစားထိုးလာတော့
အိမ်ထောင်ရေး မြဲခွားကြတာပေါ့၊ အဓကတည်းက
နည်းနည်းပဲ ချစ်ခဲ့ရင် လက်ထပ်ပြီးလို့ ရာနှုန်းပြည့်မချစ်
တော့ရင်လည်း ခံစားရ သက်သာသွားတာပေါ့”

သူ ပြောနေတာကို သူမ နားစိုပ်မလည်။ နားလည်ချင်ပေမယ့်လည်း လက်မခံချင်ပြန်။

သူ့ရဲ့ အချစ်သိင်္ခီကို သူမ အထင်သေး ရွတ်ချချင်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမမှာ သက်သေစရှိ။

ပေပေနဲ့ မေမေ သိပ်ချစ်ခဲ့ပြီး စိမ်းစိမ်းကားကား ပြတ်သွားခဲ့ကြတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ သူမ တွေးဖူးသည့် အဖြေက သူ့ စကားတွေလား။

သူမ အခန်းနား ရောက်လာပြီဖြစ်၍ စကားစပြတ် သွားသည်။

“တကယ်တော့ ဒီည ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ဝသုန်မေက လုပ်ပေးခဲ့တာပါလို့ ပြောရင် နွယ်သာကိ စိတ်ဆိုးမှာလား။”

ကားပေါ်က ဆင်းကာနီး သူ့ရဲ့ နူးညံ့ညင်သာတဲ့ စကားကြောင့် သူမကိုယ်ထဲက သွေးတွေ ရှက်ရွံ့စွာ ပူနွေးပျံ့နှံ့ သွားသည်။

ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ သူမ အံ့သြထူအမ်းနေစဉ် သူက ယက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီး ...

“ဆောရီး ... ကျွန်တော် မပြောသင့်သေးတာကို ပြောမိ သွားပြီ။ ကျွန်တော့်စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ့မယ်”

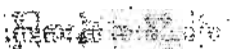
ဟာ ... သူ ... သူမကို နေရခက်အောင် အမျိုးမျိုး ငြုရနေသည်။ စိတ်ထဲက ကသိကအောင့် ဖြစ်လာတာမို့ ကားထဲ ထ ခစ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်သည်။

သူ လိုက်လာပြီး အစောင်းဖန်လှေလား ဆက်ပြီး တစ်ခုခု တောင်းဆိုဦးမလား။

ထိုးတိတ်ရင်ခုန်စွာ စောင့်စားနေပေမယ့် သူ့ ခြေထဲ ထို မကြားရအဲ သူ့ ကားစက်ထဲ ညက်ညက်ကို တဖြည်းဖြည်းပေး သွားတာ ကြားလိုက်ရမည်။

အော့ဖို့စားသလို တင်းထားရတဲ့ အသက်ကို ခပ် ခန့် ရှူလိုက်စဉ် ရင်ခုန်လိုက်မော့စွာ မွန်းကျပ်ပူလောင်လိုက် ထာလို့ အသံထိတ် ရေရွှံ့စာမို့လိုက်သည်။

သူမ အခန်းရတွင် ကပ်ထားသော စာရွက်ဝါလေးကို မြင်ရသော်လည်း လှေကားမီးရောင်မှိန်မှိန်ကြောင့် ဖတ်၍မရ။ စာရွက်ကို ယူပြီး အခန်းထဲရောက်မှ ဖတ်လိုက်သည်။

နွယ်သာတီ

ဤညအတွင်း နေမကောင်းဘူး ညည်းကို တွေ့ချင်နေတယ်။ ဆန္ဒရှိရင် လာခဲ့ပါ။ လာလည်းလာစေချင်တယ်။

ညိုစလေးသိန်

သူမ စာဖတ်ပြီး စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းဘွားသည်။ ဘွားဘွားကို သတိရပေမယ့် ဘွားဘွားကို ဘွားတွေ့ဖို့ မကြိုးစားခဲ့။

ချက်ချင်း ဘွားလိုက်ချင်ပေမယ့် အဲဒီအိမ်ကြီးဆီ ပြန်ဘွားဖို့ စိတ်ကမရပြန်။

စာကိုကိုင်ပြီး ထိုင်ခဲ့ပေါ်မှာ အကြာကြီး ခပ်ငူငူ ထိုင်နေမိသည်။

ဒီကို ထွက်လာတာ ဆုံးရှုံးမှုတွေချည်းပဲ ရင်ဆိုင်ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဆုံးရှုံးမှုတွေအတွက် ညည်းဘယ်လောက် ဝမ်းသာနိုင်မှာလဲ။

မေမေ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားကို ခါးသက်ဇွာပြန် ကြားယောင်လိုက်မိသည်။

အဲဒီဆုံးရှုံးမှုတွေကို မေမေရော ကျေကျေနပ်နပ် ခံစားနေရလို့လား။

မေမေရင်ထဲ မကျေမနပ်နဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို လက်ခံနေရလျှင် သူမ ကျေနပ်သည်။

မိဘအပေါ် မထားကောင်းတဲ့ အငြိုးတွေနဲ့ ချားကပ်ရင်ဝန်ဖို့ ပေပေ မှာဘွားခဲ့ပေမယ့် သူမ မလိုက်မှာခိုင်ခဲ့။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးနဲ့ ယုံယုံကလေး
သာ ဖေဖေ ပြီးနိုင်ချိန်တွင် မေမေက ကားကိုယ်တိုင်ဆောင်းပြီး
အပြုံးထန်ထန်နဲ့ ဖေဖေကို ကျောခိုင်းလျက်။

အထီးကျန်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်။

တစ်ညလုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်တွေနဲ့ အိပ်မပျော်။
မိုးလင်းခါနီးမှ မေးခနဲဖြစ်သွားပြီး။ အိပ်ရာက နိုးချိန်တွင် မနက်
ရှစ်နာရီခွဲနေပြီဖြစ်သည်။

ရေမိုးချိုးပြီး ဘွားဘွားဆီ ထွက်လာစဉ် ဘွားဘွား
ကြိုက်တတ်သည့် စပယ်ပန်းတွေကိုတွေ့၍ ဝယ်ခဲ့လိုက်သည်။

ဘွားဘွား အခန်းရဲ့မြတင်းပေါက်မှာ ချိတ်ဆွဲပေး
ထားလျှင် လေသင့်တိုင်း မွှေးနေပေလိမ့်မည်။

ဘွားဘွားကို တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ခြံကိုရောက်မှန်း
မသိ ရောက်သွားသည်။

အရင်ကလိုပင် ခြံထဲဝင်ဖို့တွန့်ဆုတ်နေပေမယ့် ဒီ
တစ်ခေါက်တော့ ဘွားဘွားအတွက်စိတ်ပူတာနဲ့ ခြံတံခါးဝကခေါင်း
လောင်းကို တီးလိုက်စဉ် ခြံတောင့်ဦးလေးကြီး ထွက်လာသည်။

သူမကိုသိသော လူကြီးမဟုတ်တော့။

အင်းလေ ... မေမေဆီမှာ မြီတာဆိုလို့ မာနနဲ့အထွ
ပဲရှိမည်။ ခြံတောင့်နဲ့အိမ်ဖော်ဆိုတာ သူမတို့ အိမ်အတွက် အများ
ဆုံး စံချိန်တင်နိုင်လောက်အောင် ပြောင်းနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ဘွားဘွားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။”

သူမ စကားအဆုံး ကွမ်းတွေဝါးထားတဲ့ ဦးလေးတ
သွားရဲရဲကြီးကို ဝေါ်အောင်ပြုံးပြီး ...

“ကလေးမက နွယ်သာကီလား။”

သူမ အံ့ဩစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ် ...

“ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွက် နွယ်သာကီ ဆိုတဲ့ ဓာလေး
မလေး လာလိမ့်မယ်လို့ မမကြီးက မှာထားတယ်။ ကံ ...
ဝင် ... စင်”

သူမ လာမယ်ဆိုတာကို မေမေက ကြိုသိနေတယ်
ဆိုတော့ မေမေရဲ့ ထက်မြက်တဲ့ အာရုံတွေ မလျော့ပါးသွားသေး။
အိမ်ဖော်အသစ်ကပင် အိမ်တံခါး လာဖွင့်ပေးပြင်
သည်။

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ စိန်ပွင့်တွေ ထိုင်စစ်နေတဲ့ မေမေက သူမကို အခြေတိုက်လို့စွာ မကြိုဆိုပါ။

“ဆီနေသားပဲ ဆိုတဲ့ ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ အပြုံးနဲ့ ခေါင်းဆတ်ပြပြီး ...

“ညည်းအဘွား၊ အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်၊ ဝင်သွားချည်း၊ ပြီးရင် မပြန်နဲ့ဦး၊ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

သူမ အဘွားအား အခန်းဆီ ဇာန်းဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

နံနက်စာကို ခုတင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်လျက်စားနေတဲ့ အဘွားအား သူမကို ဖြစ်သည်နှင့် ဘာမှမပြောသေးဘဲ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။

“သမီး နေကောင်းလား”

သူနာပြုဆရာမလေးက အစားတင်စားနေတဲ့ စားပွဲသွေးလေးကို ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ အဘွားအား နေမကောင်းဘူးဆိုလို့”

အဘွားအား ရဲ့ ခုတင်ခွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် အဘွားအားက သူမလက်ကို ချိန်ခွာ ဆုပ်ကိုင်သည်။

အရေပြားတွေ လျော့တွဲနေပေမယ့် အရိုးတွေ သန်စာနေတတ်တဲ့ အဘွားအား ရဲ့ လက်ချောင်းတွေက အရင်လို မာကျောခြင်း မရှိတော့။

“ခုတလော နှလုံးပြန်ဖောက်တယ် ထင်တယ်၊ အသက်ရှူရတာလည်းမော၊ နည်းနည်းလှုပ်လည်းမော၊ စကားပြောလည်း မောနဲ့ ဘာမှမပြော မလုပ်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာချည်း နေနေရတယ်”

အဘွားအားက သူမကို တွေ့ရသဖြင့် လန်းဆန်းလာပုံရသည်။ ချောင်ကျနေတဲ့ မျက်နှာက သွေးရောင်ပြန့်လွှမ်းလာပြီး သူမကို ပျောက်သွားမှာစိုးသည့်အလား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေရာသည်။

“အဘွားအား သတိရလိုက်တာ သမီးရယ်၊ အဘွားအားတို့ဆီ ပြန်လာပါတော့နော်”

သူမ ပြုံးပြလိုက်ပေမယ့် ခေါင်းမညိတ်ဖြစ်။

“သမီးအမေလည်း သမီးကို စိတ်ပူနေတာပဲ၊ သူ့ခမျာလည်း သမီးကို ချစ်ရှာပါတယ်ကွယ်၊ သူ့ဘက်ကမလျော့ချင်ရင်လည်း သမီးလေး လျော့လိုက်ပါလား။”

သူမ လျှော့လိုက်ချင်ပါသည်။ လျော့ဖို့ ကြီးစား တိုင်း ဖေဖေရဲ့ နှမ်းလျှလျ မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ငမော့ကို နာကြည်းမှုက ပြန်ပေါ်လာတတ်သည်။

“မောနေဦးမယ် ဘွားဘွားရယ်၊ သမီး အခု ရှိနေတာပဲ၊ စကားမပြောနဲ့တော့၊ ဘွားဘွား အိပ်ပျော်တော့မှ သမီးပြန်မယ်”

သူမပြုဆရာမလေးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်စဉ် ဆရာမလေးက ဘွားဘွားကို ဆေးလာတိုက်သည်။

သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ခဏအကြာတွင် ဆေးရှိန်ဖြင့် ဘွားဘွား အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဘွားဘွားရဲ့ ချိန်နဲ့ လက်ချောင်းလေးများကို အသာအယာ ဖြေဖယ်လိုက်ပြီး ဘွားဘွား အခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

နောက်ထပ်တစ်နေ့တော့ မေမေက သူမကို မျက်လွှာလှန်ကြည့်ပြီး ...

“ထိုင်ဦး”

သူမ အေးစက်စက် တုံတီဘာဝေ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“နေရတာ အဆင်ပြေလား”

သူမကို ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ စိန်ပွင့်လောက်မှ စိတ်ဝင်အဟန် မတူ။

စိန်ကြည့်သည့် မှန်ဘီလူးကို လက်ကမချဘဲ ပြောချင်ြင်ဖြစ်သည်။

“ပြေပါတယ်”

အမေးတစ်ခွန်း အဖြေတစ်ခွန်းနဲ့ သူမတို့ကြားမှာ ဘေးက ကြီးမားနေသည်။

“ပြန်လာဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူးလား”

“ပြန်လာပါတော့ သမီးရယ်” လို့ မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ။

“မေမေ သတိရလိုက်တာ သမီးရယ်” လို့ မေမေ ဘာဖြစ်လို့ မပြောရတာလဲ။

“မေမေ မှားခဲ့ပါတယ် သမီးရယ်” လို့ မေမေ ဘာလို့ ငန်မခံရဲရတာလဲ။

“ပြန်တော့မယ်”

ဆက်နေရင် သူမ ဝမ်းနည်းလာတော့မှာမို့ ထမုတ်

ပြီး ပြောလိုက်စဉ် ...

“ဒီမှာ ဖုန်းယူသွား တစ်ခုခုဆို ဆက်သွယ်ရ ခက်တယ်”

စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေတဲ့ Hand phone တစ်လုံးထု

မေးဆတ်ပြရင်း ပြောသည်။

“ဖုန်းမလိုပါဘူး”

ရပ်နေတဲ့ သူမကို မော့ကြည့်သည်။

သူမရဲ့ ပစ္စည်းမဲ့မာနကို အထင်မကြီးတဲ့ အကြည့်နဲ့

မြစ်သည်။

“အလကား မာနကြီးမနေနဲ့၊ ငါ့မှာ သမီးတစ်ယောက်

တည်း ရှိတယ်၊ ဒီသမီးက ငါ့ဆီ မနေနိုင်တော့ ငါ့

အဆက်အသွယ် လုပ်နေရမှာပဲ၊ အဲဒီအတွက် ဖုန်းလိုတယ်

ငါပေးတာ ယူလို့ သိက္ခာမကျပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို

တော့ ညည်းက ငါ့သမီး ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဒီစကားတွေကိုပဲ ညင်သာနူးညံ့စွာ ပြောလိုရတယ်

ဆိုတာ မေမေ သိပါစ။

သူမ ဖုန်းကို ထဲ ဘက်ယူလိုက်မိသည်။

“ဖုန်းဘီလီအတွက် မပို့နဲ့၊ ငါ ဆောင်ပေးမယ်၊ အိမ်ကို

အနည်းဆုံး နှစ်ရက်တစ်ခါလောက် ဖုန်းဆက်ပေးပါ၊

အဘွားကျန်းမာရေးအတွက်လည်း ပါတာပေါ့”

သူမကို ချည်ဖို့ ကြိုးတစ်ချောင်းလို ဖုန်းတစ်လုံးက

တာဝန်ထမ်းဆောင်ပေးလိမ့်မည်။

“အိမ်ပြန်ဖို့ကိုလည်း စဉ်းစားဦး၊ ငါ့စိတ်ထဲက စောင့်

ကြည့်နေတဲ့ကာလ လွန်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ ငါ တစ်ခုခု

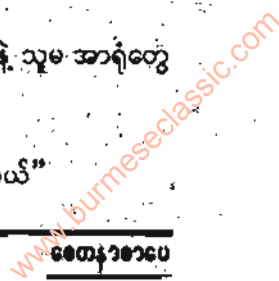
ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်၊ အနည်းဆုံးကတော့ ညည်း အိမ်ထောင်

ပြုရလိမ့်မယ်”

သူမကို အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ရုံနဲ့ သူမ အာရုံတွေ

နဲ့ မေမေ ပြန်ရမှာလား။

“ပြောလိုပြီးပြီလား၊ ပြီးရင် ပြန်တော့မယ်”

မေမေက သူတို့ကျော်ပြီး နံရံကို တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ ...

“ထမင်းစားပြီးမှပြန်၊ ဒီရံ ... တောအတွင်း ညည်း လာ နိုင်တယ်ဆိုတာသိလို့ ညည်းကြိုက်တဲ့ ငါးသလောက်စု ကြော်ထားတယ်”

သူမရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် စိန်တွေကို ဆက်ပြီး အာရုံစိုက်နေတဲ့ မေမေကြောင့် စားချင်စိတ် မရှိတော့။

“မစားတော့ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ချက်ထားတာတွေ ရှိတယ်”

အမှန်တော့ ဒီကိုထွက်လာ၍ ဘာမှမချက်ထားနဲ့ လမ်းက ဒံပေါက်ဖြစ်ဖြစ် ဟင်းဖြစ်ဖြစ် ဝယ်လာ

ပြီး စားမယ်ဟု တွေးထားခဲ့သည်။

“ပြီးရောလေ ... ညည်းမစားရင် အိမ်မှာ ငါးသလောက်စု နဲ့တည့်တဲ့သူ မရှိဘူး၊ ထည့်သွားလိုက်”

ဒီလောက် စေတနာတွေရှိနေရင် ချောမော့ပျောင်းချ ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မာန်မဲဆူပူရင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အတင်းကျွေးလိုက်ပါ ဆေး လား။

မေမေကပင် အိမ်အကွကို အော်ခေါ်ပြီး သူမအတွက် ထည့်ခိုင်းနေသည်။

သူမလက်ထဲ အသင့်ရောက်လာတဲ့ ချိုင့်လေးကိုယူ ပြီး အိမ်ထဲက ထွက်လာစဉ် သူမနဲ့ ထိုအိမ်သည် သူစိမ်းတွေ ပြန် ဖြစ်သွားသည်။

Home sweet home ဖြစ်ဖို့ နွေးထွေးတဲ့ တိမ်တိုက် တစ်ခုနဲ့ ထိုအိမ်လေးကို လွှမ်းရစ်သိုင်းထားလိုက်ချင်သည်။

www.burmeseclassic.com

လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောချင်သည့်ဆန္ဒ ဖြစ်လာသည်။

မိတ်ဆွေနည်းသည့်ကြားထဲ ဖုန်းနံပါတ်ပင် မယူထား
တတ်သည့် အကျင့်ကြောင့် သူမအတွက် ဖုန်းသာရှိပြီး ခေါ်စရာ
လူမရှိ ဖြစ်နေသည်။

ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး သူမကိုယ်သူမ စိတ်ပျက်စွာ ပြီး
နေမိစဉ် သူမမျက်လုံးများက စားပွဲအောက်ရှိ အဖြူရောင်ကတ်
ကလေးတစ်ခုစီ ရောက်သွားသည်။

ကတ်ကလေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်စဉ် တိမ်လွှာ
ပေးခဲ့သော လိပ်စာကတ်လေး ဖြစ်နေသည်။

သူမ ဖုန်းပြောနေချင်သည့် အချိန်တွင် ပျောက်နေ
တဲ့ သူ့ကတ်လေးက လက်ထဲပြန်ရောက်လာသဖြင့် တိုက်ဆိုင်မှု
အပေါ် ကြည်နူးသွားမိသည်။

ကတ်လေးထဲက ဖုန်းနံပါတ်ကို အလိုလို နှိပ်မိပြီး
“ဟဲလို”ဆိုတဲ့ သူ့အသံကို ကြားရမှ သူမ စိုးရွံ့စွာ ဖုန်းပြန်ပိတ်
လိုက်မိသည်။

အလိုလေး ... သူမ သူ့ကို ဖုန်းခေါ်ပြီး ဘာတွေ
ပြောရမှာလဲ။

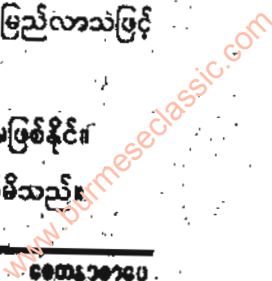
သူ့အသံကြားရတိုင်း ကြည်နူးရင်ခုန်ရပေမယ့် သူမ
အဲဒီခံစားမှုမှာ မမိန်းမောဖို့ ကြိုးစားရဦးမည်လေ။

ဖုန်းခေါ်မိလိုက်သည့်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားမိတာပင်
ပျောက်သေး။

သူမ ရှေ့ဆီ ဖုန်းလေးက အသံမြည်လာသဖြင့်
လန့်သွားသည်။

မေမေတို့ဆီကလွဲ၍ တခြားဖုန်း မဖြစ်နိုင်။

သွေးအေးအေးနဲ့ ဖုန်းပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့လို”

တစ်ဖက်က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသဖြင့် မကြားရဘူးထင်၍ ထပ်ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“နွယ်သာကို မဟုတ်လား”

သူမ ထပ်ပြီး တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူ့ရဲ့ဩဂျာ အသံကို သူမ မှတ်မိနေသလို သူမရဲ့ အသံကိုလည်း သူက ချက်ချင်း အမိဖမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

ငြင်းလိုရရက်နဲ့ မငြင်းလိုက်မိနိုင်တဲ့ ပျော့ညို

စိတ်ပျက်စရာ။

“ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ စကားပြောရတာလဲ”

“ကျွန်မဖုန်းမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

သူမ ဖြေရမှာကို မဖြေဘဲ သူ့ကို ပြန်ခေးထိ

သည်။

သူ့ရဲ့အပါးအနပ်ကြီးတဲ့ ရယ်သံကို ဖုန်းထဲက ကြားနေရပြီ။

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ ကျွန်တော် မသိတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ဝင်နေလို့ ပြန်ဆက်ကြည့်တာ။ နွယ်သာကိုအသံကို ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်လေ”

သူမ ငြိမ်သိမ့်စွာ ကြည့်နူးနေလိုက်ချင်ပေမယ့် ...

“ဖုန်းထဲမှာ memory သွင်းနေတုန်း နှိပ်မိသွားတာ ထင်တယ်”

ဖြောင်လိမ်လိုက်တာကို သိပ်အကင်းဝါးတတ်တဲ့

တိမ်ညို သိနေမှာ သေချာသည်။

“အဲဒါ ... ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်ထားပေးတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှားနှိပ်မိတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နွယ်သာကိုအသံကို ကြားရလို့လေ”

သူ့အသံနဲ့အတူ သူ့ရဲ့မထိတရီ အပြုံးကိုပါ မြူးမြင်ယောင်မိလိုက်သည်။

“နားထောင်နေလား နွယ်သာကို”

သူမဘက်က အသံတိတ်သွား၍ မေးလိုက်ခြင်းပင်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သွားစမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရှေ့မှာ သူမက ယုန်သူ

ငယ်လို့ ခေါင်းညိတ် “အင်း” လိုက်နေမိရတာလဲ။

သူမရဲ့ မာန်တွေကို သူက ဘာဖြစ်လို့ အဝေးကြီးဆီ

လွှင့်ပစ်နိုင်ရတာလဲ။

“ဒီည နွယ်သာကို အလှည့်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ကျွန်တော် လာကြိုမယ်၊ ခွင့်ပြုမှာလား”

ဒီလို ပြောင်ကျကျ ခွင့်တောင်းတာကို သူမ ခေါင်း
ညိတ်လို့ ဖြစ်မတဲ့လား။

“ခွင့်ပြု မပြုလေ ကျွန်တော် လာစောင့်နေမယ်”

ကြည့် ... တတ်ပဲ တတ်နိုင်လွန်းသည်။ သူ့ဘာသာ
သူမေးပြီး သူ့ဘာသာသူ ဖြေသွားသည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်လေးတွေ ရှိသေးလို့ ဖုန်းချတော့မယ်
နော်၊ ကျွန်တော့်ကို ကိစ္စရှိရှိ မရှိရှိ ဖုန်းဆက်ပေးပါနော်”

ပြောချင်တာတွေပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ပေါ့ပါးနွေးထွေးစွာ ပြုံးနေတဲ့ အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်က သူမကို မှန်ထဲကနေ လှောင်ထော့ထော့
ကြည့်နေသည်။

သူမရဲ့ ပုံရိပ်က သူမကို သတိပေးနိုင်ပေမယ့် သူမရဲ့
နှလုံးသားကတော့ သတိပေးမှုအားလုံးကို လျစ်လျူရှုထားလေ
သည်။

အအေးမိသွား၍ထင် သူမ လည်ချောင်းတွေမှာဖြိုး
 မျက်လုံးတွေ ပူစပ်စပ် ဖြစ်နေသည်။
 သိပ်နေမကောင်းသော်လည်း သူမကိုယ်တာထို
 အပြည့် ဆိုပေးခဲ့လိုက်သည်။
 ဆိုနေစဉ်က သိပ်မသိတာ၊ ဆိုပြီးတဲ့အချိန်က
 စိတ်လျော့လိုက်၍ထင်။
 တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်တွေ ဆုတ်ယုတ်သွားသလို
 ခံစားလိုက်ရသည်။
 အရင်က ပေါ့ပါးလွယ်ကူစွာ လွယ်နေကျ ဂစ်ဖုတ်
 အိတ်သည်ပင် သူမအတွက် လေးလံကျယ်ဝန်းလွန်းနေသည်။

ဆိုင်ထဲကအတွက် Carparking ကိုအမြတ် သူမရှေ့
 နှ ကားတစ်စီးက လျှော့ခနဲ ဆိုက်လာသည်။

“ဒီရိုင်ဘာလေး ပြန်လာပါပြီ ခင်ဗျာ”

ရွတ်နောက်နောက် အသံနဲ့အတူ ကောင်းကင်က
 သွားခနဲ ...

ခရီးထွက်စရာရှိ၍ ပျောက်သွားတာကိုး။
 သူမ မေ့ပင်နေသည်။
 သူမ နှမ်းလှူစွာပြီးပြီး ကားတံခါး ဖွင့်မည်အလုပ်။
 သူမ အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်လာသည်။
 ကားထဲမဝင်သေးဘဲ ဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်လိုက်စဉ်
 တီဗီလွှာခပ်က မြစ်နေသည်။

“နွယ်သာကီ ကျွန်တော် Car parking မှာ ရှိနေတယ်၊
 အဲဒီကားနဲ့ မလိုက်သွားပါနဲ့။”

ဖုန်းနားထောင်ရင်း Car parking ကို လှမ်းကြည့်
 စဉ် သူ့ကားလေးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။
 ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူမကို ပြီးပျော်ပျော်နဲ့ စောင့်နေပေးတဲ့ ကောင်းကင်။
သူမကို အကြည့်လေးတစ်ချက်နှင့်ပင် လက်ဖျား
ခြေဖျားတွေက အေးစက်အောင် ညှို့ယူနိုင်တဲ့ တိမ်လွှာ။

“တက်လေ မမနွယ်၊ ကားထဲကလည်း ပြောလို့ရပါတယ်”

သူမက ကောင်းကင်ကို အားနာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဆောရီး ကောင်းကင်၊ တို့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ ပြန်
လိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ကောင်းကင်က နည်းနည်းမှသံသယဖြစ်ဟန် မပြေ

“ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာ ကူညီပေးဖို့ စိတ်သန်နေဆဲ။

“ရတယ် ကောင်းကင်၊ ဆိုင်ထဲမှာပဲ ချိန်းထားလို့ မလိုက်
တော့ဘူး”

ကောင်းကင်က အလိုမကျသလို မျက်နှာရှုံ့ပြလိုက်

ပြီး ...

“ဒါဆိုလည်း ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ရပါတယ်လေ၊ မမနွယ်
ကို မြင်ရပြီပဲ၊ ဒါလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ရတော့မှာပေါ့”

ခက်လိုက်တဲ့ ကောင်လေး။

အော်ဟစ်ဆူပူ မောင်းထုတ်ရလောက်အောင် အတင့်

ရဲသူလည်း မဟုတ်သလို၊ တစ်ခါတလေ ငြင်းရခက်အောင်
တောင်းပန်အောက်ကျိုးရှာလွန်းသူလည်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ရဲ့ ကား ထွက်သွားတော့မှ သူက

တိမ်လွှာဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သူက ကားထဲက ထွက်လာပြီး သူမ ဂစ်တာကို

လှမ်းယူသည်။

အလိုက်သင့် ပေးလိုက်စဉ် သူက ဂစ်တာကို ကား

နောက်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ...

“သူနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးလား”

ကားတံခါး ပြန်ပိတ်ရင်း မေးခြင်းဖြစ်၍ သူမနား

ထဲ သူ့စကားကို သိပ်မကြားလိုက်။

“ဪ ... စောစောက ချာတိတ်နဲ့ ရင်းနှီးလားလို့ပါ”

“ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

“ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ထင်တယ်”

သူမဘက်က ပြီးသွားပေမယ့် သူ့ဘက်က မပြီးသေး။
မေးခွန်းတွေ ထပ်တက်လာသည်။

“ငယ်တာတော့ သိတယ်၊ ဘယ်လောက်ငယ်လဲ မသိဘူး”

“ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

သူ့ရဲ့ အတင့်ရဲလာတဲ့ စပ်စုမှုကြောင့် သူမ သူ့ကို
အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူကတော့ သူမဘက်ကို မကြည့်ဘဲ ကားကိုဂရု
စိုက်မောင်းနေသော်လည်း သူမ ကြည့်နေတာကို သိနေသည့်
အလား သရော်သလို ပြုံးနေသေးသည်။

“သိပ်စပ်စုတယ် ထင်လို့လား၊ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့
သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

သူမ ထူပူရှက်ရွံ့သွားရပြန်သည်။

သူ့နှုတ်တွေက သူမ အနေရခက်စေမယ့် စကား
တွေပဲပြောဖို့ စိတ်ကူးထားသည့်အလား။

“သူက ကျွန်တော့်ပြိုင်ဘက် ဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ”

သူမ နှုတ်ဆိတ်လေလေ သူက နှုတ်ရဲလေလေ။
ခက်တော့ နေချေပြီ။

“ကော်ဖီ သွားသောက်ရအောင်”

သူမ ခေါင်းညှိတ်လိုက်စဉ် သူက ဆိတ်ငြိမ်လှပ
သော ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားသည်။

ဆိုင်နာမည်က Heaven တဲ့။

ကောင်းကင်ဘုံကို တိမ်လွှာစီးပြီး ရောက်လာခြင်း
စဲလို့ သူမဘာသာတွေ့ပြီး ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

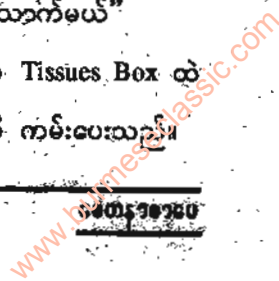
“ဘာကော်ဖီ သောက်မလဲ”

သူက ကော်ဖီ Menu ကို သူမဘက် ကမ်းပေးရင်း
မေးသည်။

“ကပူချိန်”

“အိုကေ ... ကျွန်တော်က မိုးချာ သောက်မယ်”

ကော်ဖီလာမချသေးခင် သူက Tissues Box ထဲ
ထဲ Tissues တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်ပြီး သူမကို ကမ်းပေးသည်။

“နေမကောင်းဘူးလား၊ Aircon ခန်းထဲမှာတောင် နွယ် သာကို မျက်နှာတွေ ရဲနေတယ်”

ဘုရားရေ ... သူမရဲ့ ဖျားချင်ချင် ဖြစ်နေတဲ့ နံး ချိုချို အခြေအနေကို မေ့သွားပါလား။

ဖျားဖို့မေ့နေတဲ့ သူမ အဖြစ်က ရှက်စရာပဲ ကောင်း လိုက်တော့။

သူပြောမှ သူမ လက်ဖဝါးထဲက ချွေးစေးတွေကို ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဖျားချင်သလိုတော့ ဖြစ်နေတယ်၊ ဖျားတဲ့ အဆင့်တော့ မရောက်သေးဘူး”

“ဟာ ... ဒါဆို နွယ်သာကီ အနားယူဖို့ ကောင်းတာ၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ခဏနေဦးနော်”

သူမကိုထားပြီး လှစ်ခနဲ ထထွက်သွားသည်။

ကော်ဖီတွေ အေးစပြုတဲ့ အချိန်လောက်မှ သူ ပြန်

ရောက်လာပြီး ...

“ဒီဆေးလေး သောက်လိုက် နွယ်သာကီ”

ဘယ်မှာ ဘယ်လို ရှာလာသည်မသိ။

သူမရှေ့သို့ ဆေးလုံးလေးတွေ ရောက်လာသည်။

“စိတ်ချလက်ချသာ သောက်ပါ နွယ်သာကီ၊ ဒီနားမှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရှိလို့ သူ့ဆီက အကူအညီ တောင်းလာတာ”

အနည်းငယ် မောနေတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး နွေးထွေး ထုံကြည်မှုက သိမ်ခနဲ။

“ကော်ဖီနဲ့ မသောက်နဲ့၊ ကျွန်တော် ရေသန့်မှာပေးမယ်၊ ပြီးတော့ အစားတစ်ခုခု ခံမှဖြစ်မှာ၊ နွယ်သာကီ ဘာစား ထားလဲ”

သူမ အလိုလို ပျော့နွဲ့မို့ခိုချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာပြီး နွမ်းဖျော့စွာ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။

“ဒါဆို ဒီဆိုင်မှာ နို့ပေါင်မုန့်ပေါင်း ရတယ်၊ သိပ်နူးညံ့ ပြီး အဟာရဖြစ်တယ်၊ အဲဒါပဲစား”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူ့ဘာသာသူမှာပြီး အလုပ်ရှုပ်

နေသည်။

www.burmeseclassic.com

နို့ပေါင်မုန့်ပေါင်း ရောက်လာသည်နှင့် သူက ကလေး တစ်ယောက်လို သူမကို ဂရုတစိုက် ကျွေးသည်။

စားပြီးသည်နှင့် ခဏနေခိုင်းပြီး အချိန်ခြားပြီးမှ ဆေးနှင့်ရေကို လှမ်းပေးသည်။

သူမအတွက် ဒီလို ဂရုစိုက်မှုမျိုးနဲ့ ဝေးနေတာကြာ ပြီဖြစ်၍ သူ့ရဲ့ဂရုစိုက်မှုကို မရှက်အားဘဲ ဝမ်းနည်းနေသည်။

ဘာရယ်မဟုတ် စိုစွတ်လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူ က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားသေးသည်။

“ဘာလဲ ... နေရခက်နေလို့လား”

သူမ ကြည်နူးစွာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

သူကမ်းပေးတဲ့ဆေးနဲ့ ရေကို သောက်ပြီး ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တိမ်လွှာ”

သူက ပီရိုပါးနပ်စွာ ပြုံးသည်။

“ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေရဲ့ ကျေးဇူးတင်ခံဖို့ မွေးဖွား လာတာပဲလေ၊ မိန်းမတွေက ကျေးဇူးများများတင်လေ ယောက်ျားတွေက ပိုပြီးသူရဲကောင်း ဆန်ထားလေပေါ့”

သူမ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်သည်။

သူမရဲ့ အဖျားငွေ့ကို ဆေးအရှိန်ကပဲ ယူငင်သွား သလား၊ သူ့ရဲ့ ယုယဖေးမမှုကပဲ ယူငင်သိမ်းဆည်းသွားလေ သလားမသိ။

သူ့စိတ်ရော လူပါ လန်းဆန်းပေါ့ပါး ကြည်နူး သွားခဲ့သည်။

ထိုညနုနုမှာ သူမသည် သူ့အပြုံးတွေရဲ့ လုံးငင် စုတ်စုတ်ဆွဲညှို့ခြင်းကို ငြိမ်သက်ကြည်ဖြူစွာ ခံယူခဲ့လေသည်။

ညက ဆေးအရှိန်နဲ့ အစောကြီး အိပ်ပျော်သွားအောင်
မနက်အစောကြီး နိုးနေသည်။

သူမ အိပ်ရာရဲ့ခေါင်းရင်းမှာ ပြတင်းပေါက်ရှိပြီး
ပြတင်းပေါက်မှာ ခန်းဆီးအပြာရောင်ကို စာပ်ဆင်ထားသည်။

နေခြည်နုနုနဲ့ လေနအေးက ရောထွေးပြီး သူမ
အိပ်ရာပေါ် ဖြန့်ကြဲလျက်။

ပက်လက် အိပ်လျက်နဲ့ပင် ပြတင်းပေါက်မှထွက်
ဆင့် မြင်နေရတဲ့ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေမိသည်။

လွင့်မြောနေတဲ့ တိမ်ဆိုင်ဆုပ်ကြီးတွေက ဟိုဘက်
ဒီတစ်စ။

အဖျားသွေး မရှိတော့သည့်အပြင် အိပ်ရေးဝနေ၍
သူမစိတ်တွေ ကြည်လင်ပေါ့ပါးနေသည်။

လွင့်မြောနေတဲ့ တိမ်တိုက်တွေနဲ့အတူ သူမစိတ်တွေ
ရောထွေးလွင့်မြောနေစဉ် ဖုန်းမြည်လာ၍ ဖုန်းကိုင်လိုက်စဉ် ...

“ဟဲလို ... နိုးနေပြီလား နွယ်သာကီ”

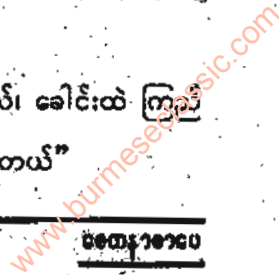
သူ့အသံက သူမနံနက်ခင်းအတွက် ကြည့်နူးစရာ
တွေ သယ်ဆောင်လာသလိုပင်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... နိုးနေပါပြီ။ ညက စောစောအိပ်လိုက်တော့
စောစော နိုးနေတယ်”

“အဖျား ရှိသေးလား”

သူ့အသံနွေးနွေးက သူမနဖူးပေါ်မှာ အဖျားသွေး
လာစမ်းနေသည့်အလား သူ့လက်ဖဝါးရဲ့ အတွေ့နွေးနွေးကို
ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟင့်အင်း ... မရှိတော့ဘူးဆင်တယ်၊ ခေါင်းထဲ ကြည့်
လင်နေတာပဲ၊ လူလည်း ပေါ့ပါးနေတယ်”

“ဒါဆို မနက်စာ ထွက်စားလိုရတဲ့ အနေအထားမျိုးပေါ့၊
နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ဆိုရင် နွယ်သာကီ အခန်း
ရှေ့ ကျွန်တော် ရောက်ပြီး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး စောင့်နေ၊
တစ်ခုခု ထွက်စားကြတာပေါ့”

သူမဆန္ဒကို တစ်စက်ကလေးမှ မမေးဘဲ သူ့ဘာသာ
သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ဖုန်းကိုင်ပြီး အံ့ဩရင်ခုန်နေမိသည်က မိနစ်အနည်း
ငယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူမရဲ့ရင်ခုန်သံကိုပဲ ဦးနှောက်ထဲ
အနိုင်ပေးလိုက်ရပြန်သည်။

မိုးပြာရောင်စပိုရှပ်နဲ့ ယောလုံချည် အနက်ရောင်ထို
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို ခပ်မြင့်မြင့်စုစည်း
လိုက်သည်။

မျက်နှာပြောင်ရှင်းရှင်းမှာ နဖူးပြေပြေနဲ့ မျက်လုံး
ဝိုင်းဝိုင်း ပြေပြစ်လိုက်ဖက်စွာ ...

ပန်းနုပျော့ပျော့ ဆေးကူထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးက
အပြုံးတွေကို လျှို့ဝှက်ထားသည့်နယ်။

သိပ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးမဟုတ်ပေမယ့် လှတယ်လို့
ပြောလိုရတဲ့အထဲမှာတော့ သူမပါသည်။

ထူးထူးထွေထွေ ပြင်နေကျ မဟုတ်သဖြင့် သူမအလှ
စာ အမြဲတမ်း ရိုးရှင်းစွာ။

ကားစက်သံကြားရသည်နှင့် သူမ အခန်းရှေ့ရောက်
သွားသည်။

ကားထဲဝင်လိုက်စဉ် သူက သူမကို ပြီးစစကြည့်
ပြီး ...

“တော်တော်လှတဲ့ နံနက်ခင်းပဲ”
သူမ နူးညံ့ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးဖြစ်သွားသည်။

“Dimsum သွားစားကြတာပေါ့”
သူ့ရှေ့ရောက်ရင် သူမ ခေါင်းညိတ်တတ်တဲ့ အရုပ်

အစ်ရုပ် ဖြစ်သွားတတ်သည်မို့ ...

www.burmeseclassic.com

နံနက်ခင်းရဲ့ နေခြည်နုထွေးထွေးအောက်မှာ ကျွန်
ဝန်းရှင်းသန့်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေးက သက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက်

တရုတ်ဆိုင်ဖြစ်၍ ရိုးရာဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော
စည်ကြိုမိန်းမငယ်လေးများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှရှင်းထဲ
နေရာတစ်ခုမှာ နေရာချပေးသည်။

အငွေပျံ့နှွေးနှွေးလေးနဲ့ စားချင်စဖွယ် Dimsum
အမျိုးမျိုးကို သူက ကောင်းနိုးရာရာရွေးပြီး သူမ ပန်းကန်ထဲ
ထည့်ပေးနေသည်။

ဂရုစိုက်တာ မခံရတာ ကြာပြီမို့ သူ့ရဲ့ဂရုစိုက်မှုထဲ
ကြည့်နှုံးဆွတ်ပျံ့ပွယ်။

“လှည့်မကြည့်နဲ့နော် နွယ်သာကီ၊ တစ်ခိုင်းကျော်စာ
ချာတိတ်တစ်ယောက် နွယ်သာကီနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်
စိုက်စိုက် ကြည့်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်အသိ မဟုတ်တာ
သေချာတယ်၊ နွယ်သာကို အသိထဲကလား။”

သူက ဝက်သားပေါင်းတစ်တုံးကို သူမ ပန်းကန်ထဲ
ထည့်ပေးရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

လှည့်မကြည့်နဲ့လည်း ပြောသေးသည်။

အသိလားလို့လည်း မေးသည်။

သူမ မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် မျက်ဝန်းရဲရဲ

နဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကောင်းကင်။

သူမနဲ့ အကြည့်ချင်းက တည့်တည့်တိုးသည်။ သူမ
ပြုံးဖို့မသတိမရလိုက်ခင်မှာပင် သူမ အကြည့်တွေ ပြန်လွှဲမိသွား
သည်။

“အသိလား။”

သူက ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်အရင်းနီးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဖြေပြီးမှ ကောင်းကင်ကို အားနာပြီး မလုံမလဲ
ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေက စားမတတ် ဝါး
မတတ် မျက်လုံးတွေဆိုတော့ ဒီချာတိတ် နွယ်သာကိုအပေါ်
မှာ မရိုးဘူးထင်တယ်”

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တာပဲလား မပြောတတ်။

ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင် လာနှုတ်ဆက်မှာတော့ သူမ စိုးရိမ်နေသည်။

သူ့ ရှေ့မှာ သူမ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မဖြစ်လိုပေ။

သူမဆန္ဒ ပြည့်ပါသည်။

ကောင်းကင်သည် သူမကို ဝမ်းနည်းရီဝေစွာ လှည့် ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး ထွက်သွားတာ တွေ့ရသည်။

ပြီးပြီပင် စေးနဲနေသည့် သူမ။ ကောင်းကင်အပေါ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် တိမ်လွှာရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ရလိုက်သည့် အတွက် ကျေနပ်သွားသည်။

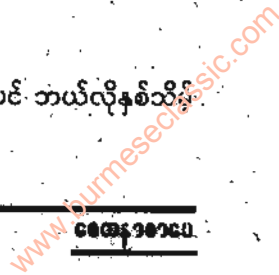
“သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မေးပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး မမနွယ်။ ဒါပေမဲ့ မမနွယ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ ဆိုတာ တော့ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

ကောင်းကင် ပုံစံက လောကကြီးထဲက ထွက်ပြေး ဖုန်းရှောင်တော့မည့် မျက်နှာမျိုးနဲ့ စိတ်ပျက်ညှိုးရီစွာ ...

“မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ သိထားပါ ကောင်းကင်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နေ့က ကောင်းကင်ကို မမနွယ် မနှုတ်ဆက်ဖြစ်တဲ့အတွက် တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“တောင်းပန်တာလား မမနွယ်”

ကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး သူမပင် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့် နှုန်းမသိ ဖြစ်နေမိသည်။

“အဲဒီလို ယူဆလည်း ရပါတယ် ကောင်းကင်”

ကောင်းကင်က သူမကို ဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်နေသလို ပင်။ မေမေနဲ့ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတုန်းက ဗေဖေဆီက မျက်လုံး မျိုး ကောင်းကင်မှာ မြင်နေရသည်။

“ကျွန်တော့်အပေါ် မမနွယ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

ဘယ်အချိန်မေးမေး သူမမှာ အမြဲ အပြေအဆင်သင့် ရှိနေပါသည်။

“မောင်လေးတစ်ယောက်လို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုထက် မပိုဘူး ကောင်းကင်”

ပြိုအိကျလာတဲ့ ကောင်းကင် မျက်နှာကို သူမ မကြည့်ရက်။

ဒါပေမဲ့ သူမ ပြတ်သားမှပဲ ကောင်းကင်အတွက် ပိုပြီး ခံစားရ သက်သာပေလိမ့်မည်။

“ဟိုလူ့အပေါ်မှာရော”

ကောင်းကင်ရဲ့ မကျေမနပ်အသံက ကလေးတစ် ယောက်ရဲ့ ပူဆာသံလို ငိုသံပေါက်နေသည်။

“ကောင်းကင် ... ဒီနေ့ တို့နှစ်ယောက်အကြောင်းပဲ ပြော ရအောင်”

ကောင်းကင်က ရီဝေပျော့တော့စွာ ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

‘သက်ပြင်းကြီးတစ်ခုကို လေးလေးလံလံ ချလိုက်တာ ဖြစ်ရဦးနောက် ...’

“ကျွန်တော့်ကို မမနွယ် နားမှာ နေခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်တော် မမနွယ်ကို ချစ်တယ်”

ကောင်းကင် အသံက မျှော်လင့်ချက်မဲ့သလို ဝမ်း နှစ်အားငယ်လွန်းစွာ။

သူမ မကြားချင် မကြားရက်သော စကားတွေကို ကောင်းကင်က ပြောလာလေပြီ။

“တို့ မင်းကို မချစ်ဘူး ကောင်းကင်”

အလျင်စလို မမေးပါဘဲနဲ့ အလျင်စလို သူမ ပြေ စိတ်မိသည်။

ငိုချတော့မလောက် စိစွတ်ခိုင်းညှို့နေတဲ့ ကောင်းကင်ကို မကြည့်ရက်ပေမယ့် မြင်နေရသည်။

“အဲဒီလူကြောင့်လား မမနွယ်”

“ကျွတ် ... စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ ကောင်းကင်ရယ်၊ တို့ ရှေ့မှာ၊ အဲဒီလူ ပေါ်လာလာ မပေါ်လာလာ တို့မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး။”

အရောတဝင် အရင်းတနီး နေမိခဲ့ခြင်းရဲ့ ရလဒ်က သူမအတွက် သိပ်မကောင်း။

ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားတဲ့ ကောင်းကင် အတွင်း သူမ နှစ်သိမ့်ပေးချင်ပေမယ့် ကောင်းကင် ထပ်ပြီး မျှော်လင့်ထားတာနဲ့ ယာနေမှာစိုး၍ မနှစ်သိမ့်ဖြစ်တော့။

“ကဲ ... တို့ သွားမယ် ကောင်းကင်၊ မင်းစိတ်ကို အနားထားဆုံး ထားနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ မမနွယ်ရှေ့မှာ ပြန်ပေါ်လာလို့ ရတယ်၊ မမနွယ်ဆီက အချစ်ကို မျှော်လင့်စို့ချင်တော့ နောက်ထပ် မပေါ်လာပါနဲ့တော့ ကောင်းကင်”

ဒီစကားပြောရတာ ဒီထက်ပိုစောရင် ကောင်းကင်လောက် ကြေကွဲရှာမည်မဟုတ်။

သူမကိုယ်သူမ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းကင်ကို ကျောခိုင်းလိုက်စဉ် ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးချိတ်ရသလို နှမြောဝမ်းနည်းလာသည်။

သူမ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေမိပါလိမ့်။

“ကျောင်းပြန်တက်ပါလား နွယ်သာကီ”
 အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလာတဲ့ တိမ်ညို စကား
 ကြောင့် သူမ အံ့ဩသွားသည်။
 ပြီးမှ သက်ပြင်းနိုးစိုက်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။
 “ကျွန်မလည်း တက်ချင်ပါတယ် တိမ်ညို”
 သူ ခပ်ရိုးရိုးပဲ ဖြေလိုက်သည်။
 “ကျွန်တော် ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့ပေးပါ့မယ်၊ နွယ်
 သာကီ လက်ခံမယ်ဆိုရင်ပေါ့”
 စိုးစဉ်းမျှ အားနာတွန့်ဆိုင်းမှ မရှိဘဲ ပြောလာသည်။
 သူမ ထပ်အံ့ဩသွားရပြန်သည်။

သူမ စကားကို သူ အဓိပ္ပာယ်ကောက် လှဲသွား၍
 ဒီလို ပြောလိုက်ခြင်းလား။
 သူမ မျက်နှာ ရှက်အမ်းအမ်းနဲ့ တင်းထန်သွားသည်။
 “ကျွန်မ ဘာသာ ကျွန်မ တက်နိုင်ပါတယ် တိမ်ညို၊
 အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ တမင်မတက်ဘဲ
 နားနေတာပါ”
 ဒီတော့မှ သူ ဆီက အားတုံအားနာနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှား
 ရွာ ဖြစ်သွားတာ တွေ့ရသည်။
 “ဆောရီး နွယ်သာကီ၊ ကျွန်တော့်စကားက နွယ်သာကီ
 မာနနဲ့ သိက္ခာကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားလား မသိဘူး၊
 ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နွယ်သာကီဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးချင်တဲ့
 စေတနာသန်သန်နဲ့ပါ”
 သူမ စိတ်မဆိုးသဖြင့် တောင်းပန်ရန် မလိုပါ။
 အဲဒါပဲ သူမ ဆက်မရှင်းတော့။
 သူ တောင်းပန်တာကို အသာတကြည်လေးပဲ လက်
 ခံလိုက်သည်။

စေတနာဆိုတဲ့ သူ့စကားကို သာယာမိတာလည်း ပါမှာပေါ့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘဝအတွက်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပြန်တက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

မေမေ မဆုံးခင်ကလည်း ဒါကိုပဲ အထပ်ထပ် အခါခါ မှာသွားသေးသည်။

မေမေ ပြောတုန်းက စိတ်မလည်ခဲ့တဲ့ သူမ။

ခုတော့ စိတ်ပြန်လည်ချင်လာသည်။

မေမေ ရွေးချယ်လျှောက်ခိုင်းတဲ့ လမ်းဖြစ်၍ သူမ လျှောက်ချင်ရက်နဲ့ လမ်းပျောက်ခဲ့တာ မှန်မမှန် သူမ မတွေးခဲ့။

မေမေ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့သလို မေမေ သူမအဖေ ဒေါသတွေနဲ့ တန့်နဲ့ခဲစားနေစေချင်တဲ့ မကောင်းတဲ့ နာကြည့်သူ ကိုယ့်သူမ လွယ်ဝိုက်ထားတာ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲ။

“အချိန်လွန်မှ နောင်တရမယ့်အစား အချိန်ရှိတုန်း ပြန် ငြိမ်စေတနာ ပိုကောင်းပါတယ်။ နွယ်သာရီရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် အကြံပေးချင်တယ်”

အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ... တဲ့။

သူ့ဘက်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် စေမယ့် သူမကတော့ အနေရခက်သွားသည်။

“အခုလို စဉ်းစားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တိမ်ညို၊ ကျွန်မလည်း ပြန်စဉ်းစားပါ့မယ်”

ပြန်ဖြေလိုက်စဉ် သူက နွေးထွေးစူးရဲတဲ့ အကြည့် တွေ့နဲ့ ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်မှ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိလို့သာပေါ့၊ ရှိလို့ကတော့” သူ့ဆီက ပြုံးမိစိနဲ့ ပြောလာတဲ့ စကားကို သူမနား စသည်။

မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ဆက်ပြီးနားစွင့်နေစဉ် သူက ခါးနုတဲ့အပြုံးနဲ့ သူမကို မှေးစင်းကြည့်ပြီး ...

“လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိလို့ကတော့ အတင်းဆွဲပြီး ကျောင်းပြန်တတ် ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ပညာရေးကို အလေးမထားခဲ့တဲ့ အတွက် နားရွက်ဆွဲပြီး အပြစ်ပေးဦးမလားဘဲ”

ဘုရားရှေ့... သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ သူမက ဘယ်အနေ
အထားပါလိမ့်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအခွင့်အရေး ပေးမှာလား”

ရှက်လွန်း၍ သူမ ထူပူနေခြင်းလား။

ဒါမှမဟုတ် မထင်မှတ်ထားတာတွေ ပြောနေ

သူမ အံ့ဩပြီး နှုတ်ဆွဲနေခြင်းလား။

သူမ တိတ်နေသည်ကို သူက နားလည်စွာဖြင့်
အားနာပေးလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ...

“ကျွန်တော် နွယ်သာကီကို ချစ်တယ်၊ အဲဒီလို အခွင့်အရေး
တွေရဖို့ ကျွန်တော် နွယ်သာကီရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ချင်တယ်”

သူမ သူ့ကိုမကြည့်ရဲတော့။

သူ့အသံနွေးနွေးနဲ့အတူ သူ့အကြည့်တွေလည်း နွေး

လွမ်းမိုးနေလိမ့်မည်။

သူမ ကြီးစားပြီး သူ့ကို မော့ကြည့်စဉ် သူ့ရဲ့သိမ်မွေ့

ဖြားယောင်းသော မျက်ဝန်းတွေက ညှို့ငင်စွာ ...

သူမ ခေါင်းခါဖို့ ကြိုးစားလိုက်စဉ် သူမစက်တွေ
ခိုင်ပြီး လေးလံနေသည်။

ဟင်အင်းလို စိတ်ထဲက အခါခါ ငြင်းဆန်နေပေ
မယ့် သူမ နှုတ်ခမ်းတွေက စေးပိတ်လျက်။

မာထန်ပြတ်သားတဲ့ အကြည့်တွေကို ဖန်တီးနေပေ
မယ့် သူမ မျက်ဝန်းတွေက စိုစွတ်နွမ်းလျနေသည်။

သူ့ရဲ့အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ပင် သူမ ချိနဲ့မောလျစွာ
အဖမ်းပေးရလေပြီ။

ဘွားဘွားကြိုက်တဲ့ ကြက်ဖင်ဆီဘူး အကင်များကို
တွေ့သဖြင့် ဘွားဘွားကို ကျွေးချင်တဲ့ဆန္ဒ ပေါ်လာသည်။ တည့်
မတည့် မသိသော်လည်း သူမ ယေယေက ဘွားဘွားကိုယ်တိုင်
ကင်ကျွေးခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရလာသည်။

ဖင်ဆီဘူးတွေ ဝယ်လာပြီး ဘွားဘွားဆီ ထွက်လာ
ခဲ့စဉ်က အရင်ကလောက် တွန့်ဆုတ်မှု မရှိတာကို သတိထားမိ
လာသည်။

အရင်က သူ့စိမ်းဆန်လွန်းသည်ဟု ခံစားခဲ့ရသော
အိမ်က အခု သိပ်မစိမ်းတော့သလို။

အဲဒါ ထူးခြားတဲ့ ခံစားမှုအဖြစ် နိမိတ်ပြနေခြင်း
လား အတွေးများက တစ်စိတ်စိတ်။

ခြံထဲဝင်လာစဉ် ဆင်ဝင်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးရပ်ထား
တာ တွေ့လိုက်ရသည်။

စိတ်ထဲမှာ တွေ့ဖူးသလိုလို ဖြစ်သော်လည်း ရန်ကုန်
မြို့ပေါ်က ကားပေါင်းများစွာကို မြင်ဖူးသလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဆိုတဲ့
ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခံစားချက်နဲ့ ဈေးထားတဲ့ တံခါးကို ခပ်သာသာ တွန်း
ဖွင့်ခင်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ စကားပြောနေသံ ကြားရသဖြင့် ဧည့်
ခန်းကိုမဖြတ်ဘဲ ဘွားဘွားအခန်းဆီ တန်းသွားရန်အပြင် ...

“ဒေါ်ညိုလေးသိမ့်နဲ့ နွယ်သာကီနဲ့ သိပ်ထူတဲ့အချက်က
ခေါင်းမာတာ ထင်တယ်”

အသံက ကြားဖူးသလိုလို၊ သူမ နာမည်ပါ ပါလာ၍
အဖွဲ့ကားကို ဆက်မတက်ဖြစ်ဘဲ လှေကားရင်း ဝုဏ္ဏားကွယ်မှာ
နီပြီး ဆက်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“သူ့အဖေနဲ့က မာနကြီးတာချင်း တူတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့
သူက သူ့အဖေကို သိပ်ချစ်တာ”

သူမအကြောင်း ပြောနေတာ သေချာသည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြန်ကြားနေရတာ ရင်ထိတ်စရာ ကောင်းလှသလို စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းလှသည်။

ဆက်နားစွင့်နေစဉ် ...

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တစ်လျှောက်လုံး ထောက်ပံ့နေတာ ဒေါ်ညိုလေးသိမ့် ဆိုတာ သိသွားရင် သူ့ စိတ်ပြောင်းသွားမှာပါ”

သူမ ပိုစိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ကျွန်မ အပေါ် ပြန်စိတ်လည်လာရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့အဖေလို သူ့မာနကို ထိပါးပါတယ်ဆိုပြီး ထင်ပြီး အထင်လွဲသွားရင် ကျွန်မ ရင်ကျိုးရမှာ ဦးရဲမြင့်နဲ့”

သူမအပေါ် အလွန်နွေးထွေးတဲ့ သူမ ဆိုင်ပိုင်ဦးရဲမြင့်နဲ့ မေမေတို့ အဆက်အသွယ်ရှိတာ သူမ ခုမှသိလာသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မသမီးကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ဦးရဲမြင့်နဲ့ သမီး ခုလိုဖြစ်နေတာ ကျွန်မရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်တွေကြောင့်လည်း ပါတယ်၊ မိဘနှစ်ယောက်ရဲ့ အထင်လွဲ မာနကြောင့်”

တွေကြောင့် သမီးလေး ခုလို လောကကို အရှဲ့တိုက်နေတာ၊ သူ့ မြန်မြန်အမြင်မှန်ရပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းတယ်”

သူမ ရပ်တည်နေတဲ့ မြေကြီးတစ်ခုလုံး နိမ့်ကျကျ သွားသလို မူးလှုပ်လှုပ် ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါ ... ဒါ ... မေမေရင်ထဲ

ထ. စကားအမှန်တွေလား။

သူမကိုယ်တိုင် နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရတာမဟုတ်ရင် ဒါ ရယ်စရာ အိပ်မက်တစ်ခုလို့ သဘောထားမိမည်ထင်ရဲ့။

“ကျွန်မ လောဘကို လောကကြီးက ကျိန်စာတိုက်နေတာ ထင်တယ်”

သူမ ဆက်မကြားရဲတော့။

သူမ ပထမဆုံး ကြားဖူးတဲ့ မေမေရဲ့ ဝမ်းနည်းစိတ်ချက်သံသည် သူမအတွက် ဖြစ်နေသည်။

အလာတုန်းကလိုပင် သူမ ... သူမပြန်သွားခြင်းတို့ ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်သံသည် သူမအတွက် ဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ အလာတုန်းက သူမ ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့
ပါးဖျတ်လတ်စွာ။ အပြန်မှာတော့ သူမ ခြေလှမ်းတွေမှာ နောင်တ
အငြိ အမှိုက်တွေနဲ့ လေးလံစွာ။

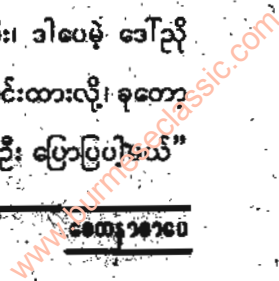

“ပြောပါဦး သမီး၊ ပိုပြီးတိတိကျကျ သိချင်လို့ပါ”

နေ့မခြားဘဲ ညနေပိုင်း သူမအလှည့်မရှိသည်မို့
ဆိုင်းကို တမင်သွားပြီး ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေး
ထိုက်သည်။

ဦးက ညင်သာ နူးညံ့စွာ ပြီးသည်။ သူမအတွက်
အေးပေးပြီးရင် သူမအပေါ် အကောင်းဆုံး သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။

“ဦးကလည်း ပြောချင်နေတာပါ သမီး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ညို
လေးသိမှီက မပြောပါနဲ့လို့ ကတိတောင်းထားလို့၊ ခုတော့
သမီးဘာသာသမီး သိလာခဲ့ပြီးသားမို့ ဦး ပြောပြပါဦး”

ဦးက သူ့ စားပွဲရှိ အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ ဖိုင်အပြာရောင်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြီး သူမရှေ့သို့ တွန်း
ပို့သည်။

“ဖတ်ကြည့်လိုက် သမီး”

သူမ ဖိုင်လေးကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို စိုးရွံ့တုန်
လှုပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဒီထဲမှာ သူမ နောင်တတွေ
ထပ်သို့လှောင်ထားနေမည်လား။

မရဲတရဲနဲ့ ဖိုင်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်စာချုပ် ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်
အောက်မှာ သူမတို့နေနေတဲ့ တိုက်ခန်းအရောင်းက ဦး၊ ဝယ်သူ
က ဒေါ်ညိုလေးသိမ့်တဲ့။

သူမ သိထားတာက ...

“ဒီတိုက်ခန်းက ဖေဖေ အဒေါ်တစ်ယောက်ရဲ့ အမွေထဲ
ပေးခဲ့တာဆို”

ဦးက ခေါင်းခါပြီး ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြီးသည်။

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ သမီးတို့ သားအဖ အိမ်ပေါ်ကဆင်း
မယ်လို့ ကြားကြားချင်း ဒေါ်ညိုလေးသိမ့် ဦးဆီ ရောက်
လာတယ်၊ သမီးဖေဖေရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းအဖြစ်
ဦးဆီ သမီးဖေဖေ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့လေ”

သူမ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါသည်။

ဖေဖေက ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပြီး
တစ်ပတ်အတွင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဖေဖေမှာ အိမ်ငှားဖို့ လုံလောက်တဲ့ပိုက်ဆံ ရှိပေမယ့်
အိမ်ဝယ်ဖို့အထိ မရှိ။

“ဦးနဲ့တိုင်ဖင်ပြီး ဦးဆီက အခန်းတစ်ခန်းကိုဝယ်တယ်၊
ပြီးတော့ ဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ သမီးဖေဖေအဒေါ်ရဲ့ အမွေ
အဖြစ် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီတောင်းပြီး
ထပ်စာချုပ် ချုပ်တယ်”

ဒါကြောင့် နေစရာမရှိတဲ့ သူမတို့သားအဖနှစ်ယောက်
အထိထဲကို အဆင်သင့် အချိန်ကိုက် တိုက်ခန်းတစ်ခု ရောက်လာ
ပြန်တိုး။

www.burmeseclassic.com

“ပြီးတော့ သမီးတို့ကိုပေးတဲ့ လစာနှစ်ဆကို ဒေါ်ညိုလေး သိမ့်က အပိုဆောင်းပြီး ပေးခိုင်းခဲ့တယ်။ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ သမီးတို့ကို ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီကြားထဲ ဦးကူညီ တယ်ဆိုတဲ့ ပံ့ပိုးမှုအားလုံးက ဒေါ်ညိုလေးသိမ့်ရဲ့ ပံ့ပိုးမှု တွေချည်းပဲ သမီး၊ ဒေါ်ညိုလေးသိမ့်ဟာ သမီးတို့သားအဖ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အချိန်ပြည့် ဦးဆီမှာ စုံစမ်းဖြည့်ဆည်းပေး နေတာပါကွယ်”

သူမ သိထားတာတွေနဲ့ အားလုံး ဆန့်ကျင်ဘက် တွေ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဆို မေမေက ဖေဖေ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတာကို ဘာ ဖြစ်လို့ အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့ရတာလဲ”

ဦးက နက်နဲလျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးနေသည်။

“တစ်ခါတလေ အချစ်ဆိုတာက ဆန်းကြယ်တယ် သမီး ရဲ့။ သမီးဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ သိပ်ချစ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြ တဲ့သူတွေ။ ချစ်ပေမယ့် စရိုက်သဘာဝတွေ မတူကြဘူး။ သမီးဖေဖေက လောကကို ရောင့်ရဲကျေနပ်ပြီး သမီးဖေဖေ

က လောကကြီးကို အနိုင်ယူချင်တယ်။ ဒီတော့ လောဘ ကြီးတဲ့သူက ပိုပင်ပန်းတော့တာပေါ့။ သမီးဖေဖေက လှေ ကားတွေပေါ် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် တက်နေချိန်မှာ သမီး ဖေဖေက ရပ်နေခဲ့တယ်လေ။ ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် ပိုပြီးကွာဟလာကြတာပေါ့။ ကွာဟလာတာနဲ့ အမျှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွဲတာတွေ၊ သွေးအေးလာတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီကြားထဲ သမီး ဖေဖေမှာ ကင်ဆာဖြစ်လာတော့ သမီးဖေဖေက အေးအေး ဆေးဆေးနဲ့ လောကကြီးကို ကျောခိုင်းချင်လာတယ်။ သူ့ နောက်ဆုံးချိန်ကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ ဖြတ်သန်းချင်လာ တယ်။ သမီးဖေဖေကတော့ သေမြင်တာရား ဆိုတာကို လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့ဖေးချင်တဲ့သူ မဟုတ်တော့ သမီး ဖေဖေရဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံကို မလိုချင်ဘူးပေါ့။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကြမလဲ”

သူမ ဓာတ်ရည်လည်လာသလို နှစ်ယောက်လုံးကို ညည်း သနားလာသည်။

အဲဒီတုန်းက သူတို့ ဘယ်လောက် စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ကြမလဲ။

“နောက်ဆုံးတော့ သမီးမေမေရဲ့ဆန္ဒကိုပဲ သူ လိုက်လျောရတော့တတ်ပေမယ့် ဒါဝေမို့ သူ့ဘက်က ဝတ္တရားမပျက်ခဲ့ဘူးဘူးကွယ်။ မာနတွေကြောင့် ဟန်ဆောင်တင်းထားခဲ့တာတွေတော့ ရှိတာပေါ့”

အဲဒီမာနတွေကြောင့် သူမလည်း မှားခဲ့ရသည်။ “အခု သမီးမေမေ သမီးအတွက် စိတ်ပူပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရာတယ် သမီး။ အဖြစ်အမှန်တွေ သိပြီဆိုရင် သမီးမေမေဆီ ပြန်သွားလိုက်ပါကွယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့တိစ္ဆာန်ကို သမီးတို့ မေ့ထားလိုက်ကြပါစော့၊ ဦးကိုယ်တိုင်လည်း ကာယကံရှင်တွေကိုယ်စား ရှင်မောလှပါပြီကွယ်”

သူမ မျက်ဝန်းတွေ စိုစွတ်လာသည်။
လှိုက်တက်လာတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေက တားဆီး
တစ်ခွတ်ထိုး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေက
တစ်ကိုယ်လုံး လောင်မြိုက်ပူကျွမ်းလျက်။

“သမီးမေမေလည်း ပင်ပန်းလွန်းလှပါပြီ။ သမီးမေမေရဲ့ အလုပ်တွေကို ကူညီဖို့ သမီးမေမေလို လောကကြီးကို အနိုင်ယူဖို့ သမီး ပြန်သွားပါကွယ်”

www.burmeseclassic.com

ဝမ်းနည်းနေတဲ့အချိန်မှာ သတိရမိတဲ့သူသည် မိမိအားအကိုးမိဆုံး၊ အချစ်ဆုံးနဲ့ အယုံကြည်ဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ် တိမ်လွှာကို သူမ သတိရလာသည်။

အခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ်မွန်းကျပ်သလို ခံစားနေရတာမို့ ဖုံးနိပါတ်တွေကို ခပ်မြန်မြန် နှိပ်လိုက်မိသည်။

ဆက်သွယ်မှုမရှိယာပြင်ပ ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ ဖုန်းဖြေသံတိုသာ ကြားရသဖြင့် စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ဖုန်းထားလိုက်ရသည်။

ဟိုတစ်နေ့က သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှကို သူမအား ပြောသွားပြီးကတည်းက မတွေ့ဖြစ်၊ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ရှက်နေသေး၍ မဆက်သွယ်မိ။

နေ့တာရှည်လွန်းနေသလို အချိန်တွေကို ပျင်းရိဖျော့ရွာ ဖြတ်သန်းနေရသည်။

မေမေဆီပြန်ပြီး မေမေရင်ခွင်ထဲ နိဝင်ငိုကြွေးချင်သလို သူမ စိတ်က အဆင်သင့် မဖြစ်သေး။

တွေဝေမှုတွေနဲ့ လုံးထွေးရစ်ပတ်နေစဉ် ... မမျှော်လင့်ထားသူဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

“မမနွယ် ကျွန်တော် ကောင်းကင်ပါ”

သူမ မေ့ထား၍ မေ့ပင်နေတဲ့ ချာတိတ်လေးဆီက ဖုန်းခေါ်သည်။

“ဪ”

သူမ ကောင်းကင်နဲ့ ဖုန်းပြောချင်စိတ်မရှိ။ ခုချိန်မှာ သူများ ရင်ဖွင့်တာ နားမထောင်ချင်။

ရင်ဖွင့်ငိုကြွေးလိုက်ချင်သည်။

“ကျွန်တော် မမနွယ်ကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ”

ကောင်းကင် အသံက ဝမ်းနည်းတုန်ယင်စွာ။

“အင်း”

“ကျွန်တော် လေယာဉ်ကွင်းက ဆက်နေတာပါ မမနွယ်
ကျွန်တော် စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်တော့မယ်
နွယ်၊ မမနွယ်ပြောသလို မမနွယ်ရှေ့တို ကျွန်တော် ထ
မလာတော့ပါဘူး၊ မမနွယ် ကျေနပ်နိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော်
ဆုတောင်းပေးပါတယ် မမနွယ်”

အင်း ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကောင်းကင်
ပြောင်ဖြူ ငြိမ်းချမ်းသွားမှာမို့ သူမ ဝမ်းသာပါသည်။

“မမနွယ်လည်း ကောင်းကင် အတွက် ဝမ်းသာပါစေ
ကောင်းကင်ရဲ့ အချစ်ကို တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးစေ
မိန်းကလေးနဲ့ ဆုံပါစေကွယ်”

သင့်လျော်မည် မလျော်မည်မသိ၊ ရင်ထဲက ချစ်
သောဆန္ဒဖြင့် ဆုတောင်းပေးလိုက်မိသည်။

“မမနွယ်”

“အင်း ... ပြောလေ”

“မမနွယ်လည်း အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်ပါ
ကောင်းကင်ရဲ့ စကားကြောင့် သူမ ပြုံးစိတ်

“ကျေးဇူးပဲ ကောင်းကင်”

ကောင်းကင်ဆီက ဘာမှ ထပ်ပြောသံ မကြားရဘဲ
သက်ပြင်းချသံတွေသာ ကြားနေရသည်။

ဖုန်းထဲက တခြားလူတွေအသံ ကြားနေရပြီ။

“ညီ ဝင်တော့လေ”

အသံတစ်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့
စုန်းကျသွားသည်။

သူမ တိမ်ညိုဆီ ဖုန်းထပ်ခေါ်လိုက်စဉ် ဖုန်းပိတ်
အားတယ်ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားရပြန်သည်။

တိမ်ညိုရယ်၊ သူမနား အမြန်ရောက်လာပြီး နှစ်
သိမ့်ပေးစမ်းပါ။

အမှားတွေ နောင်တတွေနဲ့ နှစ်မြုပ်ကူးခတ်နေတဲ့
သူမကို ဆွဲတင်ကယ်မ နှစ်သိမ့်ပေးစမ်းပါ။

သူမဘက်က အရူးတစ်ယောက်လို ဖျော်လင့်တမ်းတ
အတော့လည်း တိမ်ညိုသည် သူမရှေ့သို့ အရိပ်ကလေးတစ်ခုအနေ
နဲ့ထင် ပေါ်မလာခဲ့ပေ။

ဖုန်းခေါ်၍လည်း မရသဖြင့် သူမစိတ်ပူလာသည်။

သွေးရိုးသားရိုး ပျောက်ကွယ်မှုအဖြစ် သူမဘက်က

စိုးထိတ်ခဲ့သော်လည်း ...။

အစကတည်းက မဝံ့မရဲစိတ်ဖြင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တကယ်တမ်း ရောက်သောအခါ လှည့်ပြန်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်နေတဲ့စိတ်က အဖြေကို သိရမှဖြစ် နေသလို လှည့်မပြန်တော့ဘဲ ဆက်ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဝသန်မေက သူမကို တွေ့သည့်နှင့် အံ့ဩသွားသလို ဇာတ်နားလည်း ပျက်သွားသည်။

သို့သော် နွေးထွေးလိုက်လှုံ့ကတော့ လျော့စသွား။

“လာ ... နွယ်သာကီ၊ ကိစ္စရှိလို့လား။”

ဆိုက်ထဲမှာဖြစ်၍ ထိုင်စရာသီးသန့် ရှိမနေ။ ခုံတင်

ခွဲလေးပြီး သူမကို ထိုင်စေသည်။

မေးသာ မေးလိုက်သော်လည်း ဝသုန်မေ့ ပုံစံက
သိထားပြီးသား လူတစ်ယောက်လို မျက်နှာပျက်ချင်ချင်။
သူမရင်တွေ ပိုပြီးဝလောင်ဆူလာသည်။
တွန့်ဆုတ် တွေဝနေတဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး ဝသုန်မေ
က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“လာ ... နွယ်သာကီ၊ ဆိုက်ထဲမှာ ဆူညံနေတော့ စကား
ပြောလို့ မကောင်းဘူး၊ တစ်နေရာမှာ သွားစကားပြောရ
အောင်”

သူမကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားပေမယ့် လမ်းမှာ
ဘာမှမပြော။

ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ အအေးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ရောက်ထား
မှ ဝသုန်မေက သူမကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်ပြီး ...

“တိမ်လွှာနဲ့ ပတ်သက်တာ သိချင်လို့လား”

သူမ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်လိုက်သည်။
သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မာနနဲ့ သိက္ခာမဲ့သွားသလို ခံစား
လိုက်ရတာမို့ ရှက်ရှုံ့မှုက တငွေငွေ။

“မနေ့ကပဲ တို့နဲ့ တိမ်လွှာ တွေ့တယ်”

သူမနဲ့ မတွေ့တာ ဆယ်ရက်ခန့် ရှိပြီဆိုတာ
မပြောပြဖြစ်တော့။

“တိမ်လွှာအကြောင်း ဘယ်လောက်သိထားလဲ နွယ်သာကီ”
သူမမှာ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းခါစရာတွေချည်း
ပဲ ရှိနေမည်ထင်။

“တိမ်လွှာအကြောင်း ဘာမှမသိထားရင် သူ့ကို မေ့လိုက်
တော့ နွယ်သာကီ၊ တိမ်လွှာလို လူမျိုးကို နွယ်သာကီ မေ့
လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ တို့လည်း တိမ်လွှာကို သူငယ်
ချင်းအဖြစ်က မနေ့ကပဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီ”

ကြီးမားတဲ့ မှားယွင်းမှုတစ်ခု သူမတို့ကြား ရှိနေတာ
သေချာနေသည်။

“ကျွန်မ အကြောင်းရင်းကို သိလို့ရမလား ဝသုန်မေ”
ဝသုန်မေက သူမကို သနားသည့်ပုံစံနဲ့ ကြည့်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့ သိချင်မှာလဲ နွယ်သာကီရယ်၊ ဒီအတိုင်းနေ
လိုက်ပြီး မေ့လိုက်ပါတော့”

သူမ ခေါင်းမာစွာနဲ့ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“ပြောပါ ဝသုန်မေ၊ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ကျွန်မ အတွက် အမှန်ကိုတော့ သိခွင့်ပေးပါ”

ဝသုန်မေက သူမကိုမကြည့်ဘဲ အအေးဆိုင်နံရံရှိ နံရံကပ် မီးမြှာလေးကိုကြည့်ပြီး ...

“တိမ်လွှာက နွယ်သာကီကို အသုံးချသွားတာ၊ ဒီကောင် သိပ်ယုတ်မာတယ်”

ဝသုန်မေ စကားတွေက သူမနားထဲ အူထွက်သွား သလို သူမ ပတ်ဝန်းကျင်က ဓဏလေး မှောင်ကျသွားသည်။

“တိမ်လွှာမှာ ညီတစ်ယောက်ရှိတာ နွယ်သာကီ သိလား”

သူမ တစ်ခါမှ တိမ်လွှာဆီမှာ သူမိသားစုအကြောင်း

မစပ်စုခဲ့သလို သူကလည်း တစ်ခါမှ မပြောပြဘူးနဲ့။

ခေါင်းထပ်ခါလိုက်ရပြန်သည်။

“သူညီနာမည်က ကောင်းကင်တဲ့”

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွား သည်။ သူမ သိတဲ့ ကောင်းကင်လေလား။ မဟုတ်ပါစေနဲ့။

ဒါပေမဲ့ သူမ ဆုတောင်းမပြည့်ပါ။

“ကောင်းကင်ကို နွယ်သာကီနဲ့ ပတ်သက်မှာစိုးလို့ ကြား က သူဝင်ပြီး ဖျက်လိုက်တာပဲ နွယ်သာကီ၊ ကောင်းကင်က နွယ်သာကီအပေါ် သိပ်ချစ်ပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ကိစ္စ နောင်နေ့ နေတာရော၊ သူညီကို နွယ်သာကီနဲ့ သဘောမတူနိုင်တာ ရော၊ အဲဒါတွေကြောင့် ကောင်းကင်ဆီက ကတိတစ်ခု တောင်းပြီး နွယ်သာကီနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ”

နာကျင်ကြော့စုနေတဲ့ သူမ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ဗလာ ကျင်းသွားသည်။

“ဘာကတိလဲ ဝသုန်မေ”

အတည်ငြိမ်ဆုံး ထိန်းထားပေမယ့် ရုံးနိမ့်မှုကြောင့် ဖျက်ဝန်းတွေက စိုစွတ်စွတ်။

“နွယ်သာကီက သူ့ကိုရွေးရင် ကောင်းကင် ကျောင်းသွား တက်ရမယ်ပေါ့”

သူမ ဇာတ်ရည်လည်နှိုက်မက ဇာတ်ထဲမှာဝင် ထိတ်ပစ်ကူးလာခဲ့ရပြီးနေပြီ။

“အခု ကောင်းကင် ကျောင်းသွားတက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်မ မလိုအပ်တော့ဘူးပေါ့”

ဝမ်းပန်းနည်းအသံ မဖြစ်အောင် ကြိုးစားထိန်းထား လိုက်သည်။

ဝသုန်မေက မပြေ။ သူမကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးကို နှမ်းလှူစွာ ပြုံးပြီး ...

“တို့ တိမ်လွှာကို အဲဒီကိစ္စကြောင့် သူငယ်ချင်းအဖြစ်က ပြတ်စဲလိုက်ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့ နွယ်သာကီကို ရိုးရိုးသားသား ခင်ခင်လို့ပဲ။ ပြီးတော့ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ တိမ်လွှာမှာ အရင်က ဒီလိုစိတ်မျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူညီကို ချစ်လွန်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဒီလိုဖြစ်သွား တာလို့ ပြောလို့ရပေမယ့် ခွင့်လွှတ်သင့်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ် ဘူးလေ”

သူမကို ကံကြမ္မာက အပြစ်ပေးတာ မြန်ဆန်လွန်း လှသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝသုန်မေ”

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ဝသုန်မေကို သူမ ပြန်နှစ် သိမ့်ချင်ပေမယ့် သူမကိုယ်တိုင် အားမရှိ။

“တိမ်လွှာဆိုမှာရှိတဲ့ အကြွေးကို ကျွန်မ ရအောင်ပြန်တောင်း မှာမို့လို့ ဝသုန်မေ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့တော့”

ဝသုန်မေက သူမတို့ ကြောင်သွားပြီဆိုတဲ့ အငှေ့ နဲ့ ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေမလား စသိ။

သူမ ဝသုန်မေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာစဉ် သူမ သည့် နွယ်သာကီ မဟုတ်တော့။

အသွားတုန်းက ရင်ချန်နေတဲ့ နွယ်သာကီ။
အပြန်မှာတော့ ရင်ဗလာနဲ့ နွယ်သာကီ။
သူမကိုပေးသော ဆုလောက်ကို သူမ ကောင်းကောင်း

ဆိုးဆိုး လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်၍ သူမ ပြန်ပေးဆပ်ဖို့ အားမွေးရပေ ခြီးမည်။

www.burmeseclassic.com

လူတွေရဲ့အမြင်မှာပဲ ရှိနေစေချင်လို့ တိမ်လွှာနဲ့
ကောင်းကင်လို့ အမည်ပေးခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း သူ့အမေက ပြော
ဖူးသည်။

မေမေရဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြမှုရဲ့ သွန်သင်မှုကြောင့်လား။
သူတို့ရဲ့ဘဝပေး ကုသိုလ်ကံကြောင့်လားတော့ မသိ။ သူတို့ညီ
အစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး လူ့အောက်သို့ မရောက်ခဲ့။

ညီကနည်းနည်းဆိုးချင်ပေမယ့် ကြာကြာမဆိုးတတ်။
ညီထွက်သွားတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ ညီကို လွမ်းမိ

သည်။

ညီနဲ့ သူ့ကြားမှာ ဘာအဖုအထစ်မှ မရှိခဲ့ဘူးဆို
လျှင် ညီ သူ့ကို ဒီလောက် သူ့စိမ်းဆန်တော့မည် မဟုတ်။

ဒါကလည်း ညီ ကောင်းဖို့အတွက်ဆိုတဲ့ စေတနာ
နဲ့ သူ ပြေသိမ့်နိုင်ပါသည်။

မပြေသိမ့်နိုင်တာက သူ့ကိုယ်သူပင်။

သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးခဲ့ပြီး မေ့နိုင်မည်ဟု ထင်
ခဲ့သည့်အရာက မမေ့နိုင် ဖြစ်နေသည်။

မေ့ပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဇွတ်မေ့ထားပေမယ့်
မေ့နိုင်တာ သူ့ဘာသာသူ သိနေသည်။

ကြားထဲမှာ ညီဆီ နှစ်ခေါက်သွားလည်ပေမယ့် ညီ
ဆီက အရင်ကလိုဟက်ဟက်ပက်ပက် နွေးထွေးမှုတွေကို မရတော့။

မမေ့နိုင်သေးတဲ့ညီကို ကြည့်ပြီး သူ လွန်ခဲ့လေ
သလားလို့ပင် နောင်တရချင်မိသည်။

“ဆရာ ... Green Hill က ပန်းလာနေတယ် ဆရာ”

သူ့အတွင်းရေးမှူးကပြော၍ အတွေးထဲက ပြန်ရန်
ထွက်ပြီး ပန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ပြောနေပါတယ် ခင်ဗျာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့ ... လူကြီးမင်းအခန်းကို ဒီနေ့ အပြီးသတ် အပ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အသိပေးတာပါ ခင်ဗျာ၊ ညနေငါးနာရီတိတိမှာ အခန်းအပ်ပါမယ်”

Green Hill Decoration ကုမ္ပဏီမှာ သူ့အခန်းအတွက် Decoration ပြင်ရန် အပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီက အကြောင်းကြားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

စရန်ငွေသာ ပေးထား၍ ဒီညနေမှာ ငွေအကြေချရမည်ဖြစ်သည်။

“ကုန်ကျငွေက ကုမ္ပဏီမှာ ချေရမှာလား။ ကျွန်တော့်အခန်းမှာပဲ ချေရမှာလား”

သေချာအောင် မေးလိုက်စဉ် ...

“ကုမ္ပဏီမှာပဲ ချေရမှာပါ ခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းရဲ့အခန်းကို ကြည့်ပြီး လိုအပ်တာ မကျေနပ်တာ ရှိရင်လည်း ကုမ္ပဏီမှာပြောပြီး ပြင်ခိုင်းနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဝန်ဆောင်မှု ကောင်းလွန်း၍ တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ကြီးလာသည့်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်နေသည်မှာ ဒီအချက်တွေကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဒါဆို ညနေ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်၊ အခန်းကြည့်ပြီးမှ ငွေလိုက်ချေပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဒီအခန်းလေးကို ဝသုန်မေ့ဆီက ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ဝသုန်မေ့ကို သတိရလာသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ဖုန်းဆက်တိုင်း မကိုင်၍ နောက်ပိုင်း အဆက်အသွယ် မရှိတော့။

ဝသုန်မေ့ အပါအဝင် တစ်လောကလုံးက သူ့ကို နှုတ်ထားပုံ ပြောကြပေလိမ့်မည်။

အဲဒီတစ်လောကလုံးမှာ ညီမပါရင် သူ ကျေနပ်မိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ... ..”

ရာဆန်ဆန် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဘင်ဂျိုပိုက်ထားဟန်ရုပ်တုကို သံလွင်ခက်များနဲ့ ရေငိုက်ပုံဖော်ထားတဲ့ လက်ရာဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။

အတွေးဆန်းဆန်းဖြင့် ပုံဖော်ထားသည့်အတွက် သူ ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်မိပြီး အခန်းထဲ ဝင်လိုက်စဉ် ...

အစိမ်းပန်ပန် ကျောက်ပြားလေးများ ဧည့်ခန်းတစ်ခု ထိုး ကြည်လင်ရှင်းသန့်စွာ နေရာယူထားတာ တွေ့ရသည်။

အစိမ်းနုနု ကျောက်ပြားပေါ်မှာ အစိမ်းပုပ်ပုပ် ဆက် တီများက ခန့်ထည်ငြိမ်ဝပ်စွာ။

“ဟာ ... ဆရာ၊ ရောက်လာပြီလား၊ အခုပဲ ကျွန်တော် ဆရာဆီ ပုန်းခေါ်နေတာ”

တာဝန်ခံဖြစ်ဟန်တူသော လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့နားလာပြီး ယိုယိုကျိုးကျိုး ပြောသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“အထွေအထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအခန်းကို ရောင်း ချင်ရင် ဝယ်မယ့်သူ ရှိတယ်လို့ ပြောချင်လို့ပါ”

အကြမ်းထည်တုန်းက ခဏ ခဏ ဝင်ကြည့်ဖြစ်သော် လည်း တကယ် အချောပြင်တဲ့အခါ သူ မဝင်ကြည့်ဖြစ်တော့။

အခန်းတစ်ခန်းရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို လုံးဝအံ့ဩစွာ ခံစားချင်၍ လာမကြည့်ဖြစ်တော့တာလည်း ပါသည်။

သူနဲ့ တစ်လနီးပါးလောက် ကင်းကွာသွားတဲ့ အခန်း လေးက သူ့ကို ပြောင်းလဲ ဆန်းကြယ်မှုတွေနဲ့ ကြိုဆိုနေတော့ သည်။

အခန်းပရောက်သည်နှင့် သူ့အခန်းတံခါးကို ကျွန် ကနုတ်တံခါးအဖြစ် ပြောင်းတပ်ထားတာ မြင်ရသည်။

ကနုတ်များကို ပန်းခက်ပန်းနွယ်လေးများအဖြစ်သာ သာမန်ထင်ထားသော်လည်း သေသေချာချာကြည့်မှ ရောမလတ်

“ဟာ ... ကိုယ်တော့် တစ်အိမ်လုံးပြည့်အောင် မကြည့်ရသေးဘူး၊ ဒီစကားပြောတော့ ကိုယ်လှည့်ပြန်ရမလိုတောင် ပြစ်နေပြီ”

“ဟာ ... ဒီသဘော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့် MD က ဒီအခန်းအတွက် Decoration Desing ဆွဲရတာအရမ်း ဖိလင်လာလိုတဲ့ ပြင်ပြီးတော့လည်း သူ စိတ်တိုင်းထူလွန်းလို့ ရောင်းချင်ရင် ဝယ်ပါမယ်လို့ ပြောခိုင်းလို့ပါ”

စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် ပြင်ထားတဲ့ အိမ်ခန်းလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကြည်နူးမိတာကတော့ အမှန်။ မပြင်ခင်က ဒီခိုင်းလာပြသော်လည်း ကုမ္ပဏီနာမည် ရှိတာကိုယုံ၍ သေသေချာချာ မကြည့်ခဲ့။

“ဒီခိုင်းက MD ကိုယ်တိုင် ဆွဲတာလား”
“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူက စိတ်ကြိုက်လုပ်ခွင့်ရှိရင် ပိုပြီး စိတ်ပါပြီး ကောင်းတတ်တယ်၊ ဆရာက ဘာမှဝင်မစွယ်ဖက်တော့ ပိုပြီး စိတ်ကြိုက်ဖန်တီးလို့ ကောင်းသွားတာပေါ့”

သူ ယုံကြည်ရကျိုးနပ်စွာ အခွန်းလေးက သပ်ရပ်စန့်ထည်စွာ။

နံရံကပ်မီးသီးလေးတွေကအစ သူ မမြင်ဘူးတဲ့ ဒီခိုင်းလေးတွေနဲ့ အလှဆင်ထားသည်။

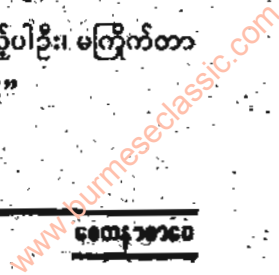
“အချို့ပစ္စည်းတွေဆိုရင် MD က စိတ်ကြိုက်ဒီခိုင်းဆွဲပြီး ကုမ္ပဏီကို သီးသန့်လှမ်းမှာတာ၊ မီးလုံး၊ မီးချောင်းအစ ကရစိုက်တယ် ဆရာရဲ့”

ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ရှိ၍ သူများထက်ပိုပြီး အောင်မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“မင်းတို့ MD ကိုတော့ ကျေးဇူးလည်းတင် စိတ်လည်းဝင်စားတယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီကပြီးရင် ငွေက သူ့ဆီသွားချေရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ညနေ ငါးနာရီခွဲ ချိန်းထားပါတယ်၊ ဆရာ အခန်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး၊ မကြိုက်တာရှိရင် တစ်ခါတည်း ပြောလို့ရအောင်”

“အေး... အေး”

အရင်က ဘီလပ်မြေနှုန်း အိမ်သုတ်ဆေးနဲ့ လွှမ်းမိုးတဲ့ အခန်းလေးက အခု သစ်သီးနဲ့သင်းသင်းလေးသာ ရနေသည်။ နံရံကပ် ဝေါပေပါတွေကို ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် အဝါပျော့ပျော့ပြောင်ဟု ထင်ရသော်လည်း အနီးကပ်ကြည့်သောအခါ ဂီတသင်္ကေတလေးတွေကို ခမ်းပါးပါး အရိပ်ဖော်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

“မင်းတို့ MD က ဂီတသမားလားကွ”

ခပ်ရွတ်ရွတ် လှမ်းမေးလိုက်စဉ် ...

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ MD ဂစ်တာတီးရင် သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်လို့ သူ့အတွင်းရေးမှူးက ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့တော့ နားမထောင်ဖူးဘူး”

“ဟား ဟား ... ကြည့်ရတာ မင်းတို့ MD က စိတ်ကူးယဉ် အလွမ်းသမား ထင်တယ်”

စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ နောက်လိုက်ပြီး အခန်းအနှံ့

လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ခန်းလုံး နှံ့သွားသည့်ထိုင် သူ စိတ်တိုင်းမကျသည့်အကွက် မတွေ့ရ။

စေ့စပ်သေချာ စေတနာပါသည့် လုပ်ဆောင်မှုအတွက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်သွားသည်။

“ကဲ ... အခန်းကတော့ ပြောစရာမရှိအောင် ကြိုက်တယ်ကွာ၊ မင်းတို့ MD ငွေပေးရင်တောင် မရောင်းချင်တော့ဘူး၊ ငါတို့သွားရအောင်”

တာဝန်ခံကောင်လေးကို ခေါ်ပြီး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ MD က လူလွတ်လား”

ကားမောင်းရင်းနဲ့ မေးလိုက်စဉ် ကောင်လေးက ရယ်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ လူလွတ်ပါ ဆရာ”

အောင်မြင်နေတဲ့လူတွေ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ နောက်ကျနေကြပါလိမ့်။

သူလိုပဲ ရတာမလို လိုတာမရလို့လား။

သူ့နားထဲမှာ သီချင်းသံတိုးတိုး ကြားလာသလိုပင်။
ဂစ်တာကြိုးတစ်ချောင်းချင်းစီကို ခပ်သာသာတီးခတ်တဲ့ အသံလေး။
အခန်းထဲက ဂီတသင်္ကေတတွေက သူ့နှောက်
လိုက်လာ၍ထင်။

ညနေစောင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကုမ္ပဏီရုံးခန်း
မှာ ဝန်ထမ်းတွေက သွက်ဆက်စွာ အလုပ်လုပ်နေကြဆဲ။

“ဟ ... မင်းတို့အလုပ်က ဒီအချိန်ထိ မဆင်းသေးဘူး
လား။”

ကောင်လေးက သူ့ကို ပြုံးကြည့်ပြီး ...

“အလုပ်ချိန်က မနက် ဆယ်နာရီကနေ ညနေခြောက်နာရီ
အထိ ဆရာရဲ့၊ ဖယ်ရီ စီစဉ်ပေးထားပြီး လစာလည်း
ပိုပေးထားတော့ အလုပ်ချိန်များပေမယ့် ကျေနပ်ကြတယ်
ဆရာ”

“ဪ”

သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ညနေလေးနာရီလောက်ကတည်းက မိတ်ကပ်ရိုက် နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးနေကြတဲ့ စာရေးမတွေကို ဒီမှာ လာခေါ်ပြရမလို ဖြစ်နေသည်။

“MD ရှိလား”

ရုံးခန်းတစ်ခုရှေ့အရောက် ကောင်လေးက အခန်း ဝမှာ တွေ့ရတဲ့ စာရေးမလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးတာတွေ ရသည်။

“ရှိတယ်၊ လာရင် ဝင်လာခဲ့ဖို့ မှာထားတယ်”

“ဆရာ ဒါဆို ဝင်သွားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် သိမ်းစရာရှိ တာလေးတွေ သိမ်းချင်လို့ပါ”

“အေး ... အေး”

ကောင်လေးက အခန်းဝမှာ သူ့ကိုထားပြီး ထွက် သွားသည်။

အခန်းတံခါးကို နှစ်ချက်လောက်ခေါက်၍ အသံထွက် ပြီး အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ...

အခန်းထဲက လုံနေတဲ့ လေးအေးက စိမ့်ခနဲ သူ့ကို ကြိုဆိုသည်။

တစ်ခုခုကို ငုံ့ပတ်နေဟန်တူတဲ့ အမျိုးသမီးတစ် ယောက်သာ တွေ့ရ၍ MD ဆိုတာ အမျိုးသမီးဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်သည်။

ခေါင်းငုံ့နေတဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့ကို ခေါင်းမော ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဟင်”

ရပ်နေတဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေ အေးစက်တောင့် တင်းသွားသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုတိမ်လွှာ”

သူ့အမြင် မမှားပါ။

သူ့နာမည်ကိုပါ ခေါ်လိုက်နိုင်သည့်အတွက် သူမ
မှ သူမအစစ်။

လောကကြီးက ကျဉ်းတယ်ဆိုတာ လက်ခံပေမယ့်
ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်။

“နွယ်သာကီ”

သူ့နှုတ်က အသံထွက်တာလား မသေချာ။

ရင်ထဲမှာတော့ အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်နေမိသည်။

“ဟောဒီမှာ လိုအပ်လို့ တပ်ဆင်ရတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်း
ဒါက ဝန်ဆောင်စရိတ်”

ဘောက်ချာစာရွက်နှစ်ခုကို သူ့ရှေ့သို့ ချပေးရင်း
ပြောသည်။

ဘောက်ချာစာရွက်နှစ်ခုကို သူ မကြည့်ဖြစ်ဘဲ
သူမကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိသည်။

အရင်ကလို တည်ငြိမ်နူးညံ့စွာ လှနေဆဲဖြစ်ပေမယ့်
ပျော့ပျောင်းနေ့ထွေးမှုတော့ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား နွယ်သာကီ”

ပဋိသန္ဓာရ စကားအဖြစ် မေးလိုက်ရပေမယ့်
အဓိပ္ပာယ်မရှိမှန်းတော့ သိနေသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ Green
Hill ကို ဦးဆောင်နေပါတယ် ကိုတိမ်လွှာ”

သူမက တည်ငြိမ်စွာနဲ့ ပြန်ပြောသည်။

သူကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ဘာတွေပြောရမှန်း
မသိ။

“နွယ်သာကီနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်
တာ”

သူမက ပြီးသည်။

အဲဒီလို မပြီးစမ်းနဲ့ နွယ်သာကီ။

အရင်က သူ ပြီးခဲ့တဲ့ အပြုံးတွေကို သူမဆီမှာ ဖောဖောသီသီ တွေ့နေရသည်။

“ကျွန်မတို့ အလုပ်ကိစ္စ ဆက်ပြောရအောင် ကိုတိမ်လွှာ”

သူမက အားနာမှု အလျင်းမရှိ။

ပြတ်သားစွာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသည်။

“ကိုတိမ်လွှာ အခန်းကို ကျွန်မ ဝယ်ချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဆိုတာတော့ မေးလို့ရပါတယ်နော်”

သူမက ထိုင်ရာကနေထပြီး အခန်းထောင့်ရှိ ရေခဲသေတ္တာကို သွားဖွင့်သည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲက အအေးဘူးနှစ်ဘူးကို ယူလာပြီး

သူ့ကို တစ်ဘူးကမ်းပေးသည်။

“ကျွန်မ ကြိုက်လို့ပါ”

သူမ အဖြေက ရိုးစင်းစွာ။

အင်းလေ ... ဒီအဖြေထက်ပိုပြီး သူက ဘာလိုချင်လို့ပါလိမ့်။

သူ့ကိုယ်သူ ရယ်ချင်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြိုက်တာလဲ”

သူ့ကိုယ်သူ ထပ်အရက်ရအောင် မေးမိလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုတိမ်လွှာရဲ့ အခန်းမို့လို့ ကြိုက်တာပါလို့ ကြားချင်တာလား”

သူမ အရင်ကထက် ပိုပြီးပွင့်လင်းလာသည်။

သူ မဖြေဘဲ သူမကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်မ ဒီအခန်းအတွက် ဒီခိုင်းဆွဲစဉ်ကရော၊ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရွေးစဉ်ကရော၊ ပြင်နေတဲ့အချိန်မှာရော ကျွန်မ အာရုံဝင်စားဆုံးအရာ ဖြစ်နေတယ်၊ သူများ သားသမီးကို တစ်လလောက် သုတ်သင်ကျွေးမွေးခွင့်ရတဲ့အတွက် အဲဒီကလေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားချက်မျိုးလို့ ပြောရမလားပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီအခန်းကို ကျွန်မ ဝယ်ချင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်က မရောင်းဘူး ဆိုရင်ရော”

သူမက မထီတရိ ပြီးပြန်သည်။

“သဘောပါ၊ ကျွန်မ အတင်း တိုက်တွန်းခွင့် မရှိပါဘူး”

သူမ ပုံစံက သေလုအောင် လိုချင်တာတောင်မာန

ချမည့်ပုံမပေါ်။

“ကျွန်တော် ငွေသား ရှင်းရမလား၊ ချက် ရေးပေးရမလား”

“ငွေသားပဲ ပေးပါ”

သူ ကားထဲက ငွေထုပ်ကို ကားသော့ပေးပြီး သွား

သယ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ငွေကြေးကိစ္စအားလုံးအပြီး သူ စိတ်ထဲသိချင်တာ

သည့် ကိစ္စတစ်ခုကို အားနာစွာနဲ့ပင် ထုတ်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု မမေးချင် မပြောချင်ဘူးလားနွယ်သာကီ”

နွယ်သာကီက ပုံထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုကြည့်ပြီး

“ကျွန်မ ငွေအကြောင်းပဲ သိချင်တယ်၊ ငွေက သူ့ကို တန်

ဖိုးထားရင် သူကလည်း ကိုယ့်ကို ပြန်တန်ဖိုးထားတယ်၊

လူနဲ့မတူဘူးလေ၊ ကျွန်မ လူတွေအကြောင်း မသိချင်ဘူး”

သူ့မှာ ဆက်ပြောစရာ စကားမရှိတော့။

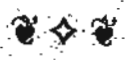
သူမကို ရှာစဉ်က မတွေ့ရဘဲ ဓရာတော့ဘူးလို့

ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်ကျမှ လာတွေ့ရခြင်းအတွက် သူ ကံတရားနဲ့ ရန်

ငြန်လို့မရ။

သူ့ကို ကံကြမ္မာက အပြစ်ပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်

အလိမ့်မည်။

သူ့လုပ်ရပ်အတွက် မှန်တယ်လို့ ထောက်ခံသူဆို၍ မှန်ရဲ့မှာ ရပ်ပြမှသာ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ကုန်ခံပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ ညီကိုကြည့်ပြီး သူ စိတ်မချမ်းသာ။

ပြီးတော့ ညီရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်မှုအပေါ် အသုံးမရမည်ကိုလည်း သူ စိုးရိမ်လှသည်။

ညီနောက်ကလိုက်ပြီး တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းချင်အရာ ညီချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးက စားသောက်ဆိုင်မှာ ဖျော်နေသူ ဖြစ်နေသည်။

ညီကို တိတိကျကျ အဖြေမပေးဘဲ တွဲနေတယ်သော သတင်းကြားချက်နဲ့ပင် သူ့ရင်ထဲ တန့်န့်။

ညီကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျ ဖျောင်းဖျ ...

ညီက လက်မခံ။

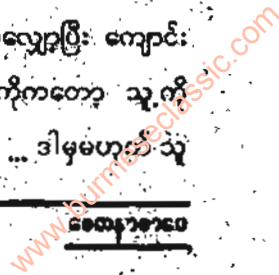
သူ့ရဲ့မမနွယ်သည် တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူတဲ့ မိန်းကလေးပါတဲ့။

ညီရဲ့ ရူးသွပ်မှုကို သူ သက်သေပြနိုင်မှပဲ ညီကို ဒီနှိတ်က ဆွဲထုတ်လို့ ရမည်ဟု သိလိုက်သည်။ ဝီလီနီဖြစ်သွားရသည်။

“ညီ မမနွယ်ကို ကိုကို ချဉ်းကပ်ပြမယ်၊ သူသာ ညီအပေါ် မျက်နှာမများဘူးဆိုရင် ကိုကိုကို ငြင်းမှာပဲ။ အဲ ... ကိုကိုဘက် ပါလာပြီဆိုရင်တော့ ညီမမနွယ် မရိုးဘူးပဲ။”

ညီက တစ်လော့ကလုံးရဲ့ မိန်းမများထဲတွင် အရိုးသားဆုံး အဖြူစင်ဆုံးပါဟု ယုံကြည်ပြီး သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို သဘောကျခဲ့သည်။

“ကိုကိုဘက်ကို သူ ပါရင် ညီ လက်လျှော့ပြီး ကျောင်းသွားတက်ဖို့ကိစ္စကို လုပ်ရမယ်၊ ကိုကိုကတော့ သူ့ကို အတည်လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲ ... ဒါမှမဟုတ် သူ

က ညီမှညီ ဆိုရင်တော့ ကိုကို သူ့အပေါ် မြင်တဲ့အမြင် ပြောင်းလဲပေးရမှာပေါ့။”

မိန်းမတွေကို အထင်မကြီးတတ်တဲ့ ဓာတ်ခံရှိနေသူ မို့ သူမကို စချဉ်းကပ်စဉ်က ဘယ်လိုမှ မနေခဲ့။

သူ့ကို တစ်ချက်၊ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေကိုတော့ သူ နှစ်သက်လှသည်။

သူမကပဲ ရိုးစင်းလွန်းတာလား ...

သူကပဲ ပရိယာယ်ကြွယ်လွန်းတာလား ...

သူမသည် သူ့ဘက်ကို အလွယ်တကူပါလာခဲ့သည်။

ညှိရှေ့ရေးအတွက် သူမကို ချဉ်းကပ်ခြင်းဖြစ်သော် လည်း ထကယ်တမ်း ညီ ခံစားရတာကို မြင်ရပြန်တော့ သူ စိတ်မကောင်း။

ထူးခြားတာက သူမကိုပြောလိုက်မိတဲ့ စကားလုံး တိုင်းသည် တံမင်တကာ အကွက်ဆင်ထားတဲ့ စကားလုံးများ မဟုတ်ဘဲ သူ့နှုတ်က အလိုလိုပြောမိတတ်သော စကားများဖြစ်နေ သည်။

ပြန်ဆန်းစစ်မိတော့ ဒီစကားလုံးများသည်လည်း သူ့ရင်ထဲက အလိုအလျောက်ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်တာကို အံ့ဩစွာတွေ့လာရသည်။

မသိမသာ တိုးရစ်လာတဲ့ နောင်ဖွဲ့မှုကြားက အလွတ် ရုန်းထွက်ရမယ်ဆိုတာသိရက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် ချည်မိခဲ့သည်။

ရင်ဖွင့်စရာအဖြစ် ဝသုန်မေကို ဝန်ခံမိစဉ် ဝသုန်မေ ထ သူ့ကို ခါးခါးသီးသီးအပြစ်တင်ပြီး သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကပင် ဇွန်လွတ်ခဲ့သည်။

အတွေးထဲ လွင့်မြောနေရာက ကက်ဆက်စလုတ် စဉ် ဖွင့်လိုက်စဉ် ခိုးပြီး အသံသွင်းခိုင်းထားတဲ့ သီချင်းသံလေးက ငွေးရှုရှုလေး ထွက်လာသည်။

သူ့အနားမှာ သူမ အရိပ်အငွေ့အဖြစ် အနီးစပ်ဆုံး နှိုနေပေးတဲ့ ဒီအငွေ့လေးသာ သူ့ကို နားလည်ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်မှုတွေနဲ့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ တမ်းတ နေတဲ့သူအတွက် လောကကြီးဆိုက သူ့ဘာမှ မတောင်းဆိုလိုပါ။

www.burmeseclassic.com

သူ မသိခဲ့တာတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြီး သိလာရ
ချိန်တွင် ပထမတစ်ခါတုန်းကလို အံ့ဩမှုမဖြစ်တော့ ...
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာအညှိခံပွဲတစ်ခုမှာ
သူ ထိုင်မိသည့်နေရာကို ဝသူနံမေက လာဝင်ထိုင်သည်။
ဝင်ထိုင်စဉ်က သူ ထိုင်နေမှန်း သိဟန်မတူ။
ထိုင်ပြီးတော့မှ သူ့ကို မြင်သွားသည်။
ထ၊ထွက်သွားမလားဟု ထင်မိသော်လည်း ဝသူနံမေ
က ပြန်မထတော့ပေ။
အပေါ်စီးဆန်ဆန် ပြီးတာမြင်ရ၍ သူပါ လိုက်ပြေး
လိုက်မိသည်။

နွယ်သာကီနဲ့ တွေ့မြင်တာကို ပြောရင်ကောင်းမလား
လို့ တွေးနေစဉ်မှာပင် ...
“အန်တီတို့ နေကောင်းရဲ့လား”
သူ့မိဘတွေကို ရည်ရွယ်၍ မေးတာကြားလိုက်ရ
သည်။
“ကောင်းပါတယ် နင်တို့ရော”
ဝသူနံမေက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်ပြပြီး...
“အားလုံးကောင်းတယ်၊ ထင်ထားတာထက် ပိုကောင်းနေ
ကြတယ်”
ဝသူနံမေစကားက အနက်များတွေ ရှိနေသလိုပင်။
“ခဏကြာရင် ဒီကို နွယ်သာကီ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊
သူ့ကိုလည်း မိတ်ထားတယ်”
ဝသူနံမေက သူ့ကို လှောင်ပြောင်ပြီး မြောနေသလို
မင်း။
“ဟုတ်လား မိတ်ဆွေဟောင်းတွေ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

သူ့ဘက်ကလည်း ဘာမှ မထူးခြားသလို ခပ်အေးအေးပြန်ပြန်လိုက်သည်။

“နင် မတွေ့ရဲရင် ဝိုင်းပြောင်းချင်ပြောင်းလေ”

သေချာသည်။ ဝသူန်မေက သူ့ကို အထိနာစေချင်နေပုံရသည်။

“ငါနဲ့သူ့ တွေ့ပြီးသွားပြီး Green Hill MD တစ်ဖယောင်း အဖြစ်နဲ့ပေါ့”

“ဪ ...”

သူနဲ့ဆုံဖြတ်တာကို ဝသူန်မေ သိထားသေးဟန်မတူ။ “ဟုတ်တယ် Green Hill နဲ့ ငါ့ အလုပ်က ဆက်စပ်နေတယ်လေ၊ ငါ့ဆီက အခန်းဝယ်သူတွေကို ငါက နွယ်သာကီနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတယ်”

သူ့ မသိတာတွေကို သိလိုက်ရပေမယ့် သိပ်မအံ့သြမိတော့။

“ဟာ ... ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ဝသူန်မေရဲ့ အကြည့်ရှေ့လျားရာကို သူ့ လိုက်ကြည့်လိုက်စဉ် အစိမ်းရင့်ရင့် ပိုးပျော့ကို ပွဲတက်ဝတ်စုံအဖြစ် ရှင်းရှင်းလေးဝတ်ထားပြီး အစိမ်းပျော့ ပဝါပါးကို လက်မှာ ချိတ်ရုံလေးလွှမ်းစောင်ထားသည်။

ဆံထုံးမြင့်မြင့်ကြောင့် သူမ အရပ်ပိုပြီးရှည်သွယ်လာသလိုပင်။

ဝသူန်မေက လက်ပြလိုက်သဖြင့် သူတို့ဝိုင်းရှိရာကို တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

အရင်က ဂျင်းပင်နံနဲ့ T-Shirtတွေကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့သူမ။

အခုတော့ ရင်ကျက်ထည်ဝါတဲ့ အသွင်နဲ့ သူ့ရွှေစွာ ကေရီတစ်ပါးနယ်။

“ကြာပြီလား ဝသူန်မေ၊ နွယ် ထွက်လာခါနီးမှ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့”

သူ့ကို မမြင်သေး။ ဝသူန်မေကို အားနာစကား အရင်ပြောနေသည်။

www.burmeseclassic.com

“သိပ်မစောင့်ရသေးပါဘူး၊ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေလို့ စောင့်လို့စောင့်ရမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး”

ဝသုန်မေက သူ့ဘက်ကိုမျက်စပစ်ပြီး ပြောလိုက်စဉ် သူမက သူ့ဘက်ကို အမှတ်တမဲ့လှည့်ကြည့်လိုက်တာတွေ့ရသည်။

အစိမ်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံကြောင့် မျက်လုံးများပါ လိုက်စိမ်းနေသည့် သူမ မျက်နှာက ပြုံးယောင်ယောင်သမီးသွားသည်။

သူမက ဝသုန်မေဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တာတွေ့ရသည်။

“ကောင်းကင် နေကောင်းရဲ့လား”

သူမဆီက မမျှော်လင့်တဲ့စကားကို ကြားရသည်။

“ကောင်းပါတယ်”

အံ့ဩပေမယ့် တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ဖြေလိုက်မိသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ ပြောစရာစကား ရှားပါး

လှစွာနဲ့ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည်။

သူမက တီးဝိုင်းမှာ သီချင်းဆိုနေတဲ့ အဆိုတော်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဆောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ဝသုန်မေကတော့ သူ့ရဲ့အငိုက်ကို မိမိရရပမ်းပြီး ထိုးနှက်ဖို့ စောင့်ကြည့်နေသလို ခံစားရသည်။

သိပ်မကြာခင်ပင် သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး ပွဲထွက်လာ၍ အာရုံက အဲဒီဘက်ပြောင်းသွားကြသည်။

သူတို့သားက သူတို့သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး သတို့သမီးနဲ့တော့ မရင်းနှီး။

သူ့သူငယ်ချင်းက သဘောအရာရှိဖြစ်သံသည်။ ငယ်ရွယ်ရိုးအေးပုံရသည့် သတို့သမီး ဘာလုပ်သလဲဆိုတာတော့မသိ။

သူ့အတွေးမျိုး ဝသုန်မေက တွေးမိလေသလားမသိ။

“တိမ်ညို ဖိုးစည် အမျိုးသမီး ဘာလုပ်လဲသိလား”

သတို့သား စည်သူကို အားလုံးက ဖိုးစည်ဟု အလွယ်တကူခေါ်ခဲ့ကြသော်လည်း ဝသုန်မေက ဖိုးစည်ဟုခေါ်တိုင်း နားထဲကန်လန်ဝင်သွားသလို ဝသုန်မေအသံက ခပ်တောင့်တောင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝသုန်မေက သတို့သမီးကို နှစ်လိုဖွယ်ငေးကြည့်နေ

ပြီး ...

“စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့သူပဲလေ၊ ဖိုးစည်က တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုး လက်ထပ်ယူလိုက်တာ”

ဝသုန်မေ ပြောနေတာတွေကို သူမ မကြားဘဲနေမည် မဟုတ်။ ကြားမှာသေချာသည်။

ဒီနေရာမှာ ထိုင်မိတာ မှားပြီဟု အတွေးဝင်လာသည်။ သိပ်နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၍ ထ, သွား၍မကောင်း

တော့။

ထိုစဉ် သူမ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဖုန်းပြောနေတာတွေ

ရပြီး ...

“ဝသုန်မေရေ နွယ်တော့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု မသွားမဖြစ် သွားဖို့ပေါ်လာပြီ၊ ကိုစည်သူကို နွယ်ကိုယ်စား နှုတ်ဆက်ပေး နော်”

သူမက ခပ်လောလော ကသိကရီထပြီး ဝသုန်မေ ကို မှာနေတာတွေ ရသည်။

“ကောင်းပြီလေ နောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပေါ့!”

သူ့ဘက်ကို အကြည့်တစ်ချက်နဲ့သာ မသိမသာ နှုတ်ဆက်သွားသည်။

ထိုနေ့က သူ ဆက်ပြီး ကံဆိုးပြန်သည်။

ဝသုန်မေ ကားစက်နိုး၍မရတော့သဖြင့် သူ ဝသုန်မေ ကို လိုက်ဖို့ဖို့အကြောင်းဖန်လာသည်။

ဒါကြောင့် ဝသုန်မေရဲ့ ပြင်းရှတဲ့စကားလုံးတွေကို ခဲရခက်စွာ သူ ထပ်ကြားခဲ့ရပြန်သည်။

“နင် နွယ်သာကီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို ဘာမှ မမေးချင်ဘူးလား”

မမေးဘဲနဲ့ ပြောချင်နေတဲ့ ဝသုန်မေ ပါးစပ်ကို ဘာနဲ့မှ ပိတ်လို့မရဘူးဆိုတာ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သိနေသည်။

တမင်ပြောချင်၍ သူ့ကို လိုက်ပို့ခိုင်းတာပင်ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

“မမေးလည်း နင် ပြောမယ်မဟုတ်လား”

ဝသုန်မေက အားပါးတရပြုံးသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းမနဲ့ ခုလို ပြန်ခေါ်ခွင့်ရတာ ကောင်းတဲ့အလားအလာပင်ဖြစ်ချင်သည်။

“နင် သိချင်မှပြောမှာပါ။ ငါ ပါးစပ်ဘယ်လောက်ယားယားနင် မသိချင်ရင် မပြောပါဘူး”

ဝသုန်မေ ဈေးကိုင်ပုံက ရယ်စရာပင်။

“ကြားမှာ နွယ်သာကီ ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲတော့ သိချင်တယ်”

“ပျောက်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ နင်က ခြေရာပျောက်သွားခဲ့တာလား၊ နွယ်သာကီက ရှောင်ပြေးသွားတာလား”

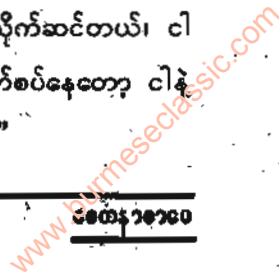
နွယ်သာကီ သိချင်းဆိုတဲ့ဆိုက်ကို အကြိမ်ကြိမ်သွား

ပြီး ရှာခဲ့တာ ဝသုန်မေ သိမည်မဟုတ်။

“ထားပါတော့လေ ငါက ထားခဲ့တယ်ပဲ ထားပါတော့”

ဝသုန်မေက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို မဲ့၍ပြုံးပြီး ...

“သူ ပြင်သစ်မှာ Decorationနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းသွားတက်တာ၊ ပြီးတော့ ဟိုက အဆက်အသွယ်နဲ့ အလှဆင်တွေသွင်းတယ်၊ Decoration တွေ လိုက်ဆင်တယ်၊ ငါ အလုပ်နဲ့နွယ်သာကီ အလုပ်က ဆက်စပ်နေတော့ ငါနဲ့ နွယ်သာကီ ပိုရင်းနှီးသွားကြတာပေါ့”

ဝသုန်မေက အတိတ်ကို အားပါးတရ ပြန်လှန်ဖို့ အားယူနေသလိုပင် ...

“နင် သိခဲ့တဲ့ နွယ်သာကီက သာရာပြောင်းတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ အခြေအနေနဲ့ အမျိုးသမီးမဟုတ်ဘူး တိမ်လွှာ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတစ်ခုကြောင့် အရွဲတိုက်ပုန်းရှောင်နေတာ။ အခုတော့ အားလုံးနဲ့ ပြန်အဆင်ပြေပြီး သူ့ဘဝသာယာဖြင့် မားနေပြီလေ။ မနုမ္မာဘူးလား တိမ်လွှာ”

ကားကို ဘရိတ်ဆောင့်နင်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။
“ဝသုန်မေ နင် ငါ့ကို ဆက်စော်ကားနေမယ်၊ ဆက်ပြီး ထိုးနှက်နေမယ်ဆိုရင် ငါ့ကားကို နင်ယူသွားလိုက်၊ ငါ့ ကားငှားပြီး ပြန်လိုက်မယ်”

“ဆောရီး တိမ်လွှာ၊ ငါ နင့်ကားပေါ်မှာဆိုတာမှေ့သွားတယ်”

ဝသုန်မေက ခပ်ထေ့ထေ့ တောင်းပန်သည်။

ကားကို ကလပ် ဆောင့်လွှတ်လိုက်ပြီး ဝုန်အရံ

ထွက်လာစဉ် ဝသုန်မေဆီက အခံရခက်လှသောရယ်သံကို ကြား ရသည်။

“နွယ်သာကီကတော့ ပြောပါတယ်၊ တိမ်လွှာဆိုတာ တောင် ခြေကကြည့်ရင် ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်မှာဖြစ်ပေမယ့် တောင်ပေါ် ကကြည့်ရင် ကိုယ့်ခြေထောက်အောက် ရောက်နေရေတဲ့”

“တောက် ...”

သူ ရိုင်းပျဉ္ဇာ တောက်ခတ်လိုက်မိပြီးနောက် ဝသုန် မေက ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့။

emailထဲက ညီ ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ညီကို သတိရစိတ်နဲ့ ဝမ်းသာမိသော်လည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဝမ်းမသာမိ။

ညီ ပြန်လာရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူ မပြောနိုင်။

သူ့ကို အရင်ကလိုပင် သားတစ်ယောက်လို ဆိုးနဲ့ ပူဆာတတ်သည့် ညီက သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိမ်းတိမ်းတိမ်းဖြစ် သွားတာ နှမြောဖို့ကောင်းလှသည်။

ပြင်ပြီးသားအခန်းမှာ သူ ညဘက် လာအိပ်တိုင်း တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်မှုဖြင့် ရင်ထဲ ဟာတာတာ။

သူ့မ အတွေးတွေနဲ့ ပုံဖော်ထားတဲ့ အခန်းအဖြစ် လုံခြုံနွေးထွေးမှုကို ခံစားရပေမယ့် ဝမ်းနည်းလွမ်းဆွတ်မှုက ဆက် လက်ပါတတ်လာတာမို့ မတွေးရဲလောက်အောင်ပင်။

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိပြီးကာမှ ပြန်အစပေါ်လာ သည့် ခံစားမှုကို အရှိန်သတ်ဖို့ ခက်ခဲလှသည်။

နာရီကိုကြည့်လိုက်စဉ် ညဆယ်နာရီခွဲစွန်းစွန်းကို ပြနေသည်။

Remove ဖြင့် ဖွင့်လိုက်စဉ် သူ နားထောင်နေကျ သီချင်လေးက ဆွတ်ပျံ့ငြိမ်းအေးစွာ ပေါ်လာသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအုံးပြီး မျက်နှာကြက်ကို တောကြည့်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ် သူ့ဖုန်းမြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

“တိမ်လွှာလား”

အသံက ဆိုးညင်းညင်း ရှုတတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် နွယ်သာကီ”

ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ကြီး သူမ ဖုန်းဆက်ရတာပါလိမ့်။
ရင်ထဲ ဘာလိုလို ခုန်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

“အခု တိမ်လွှာ ကျွန်မ ပြင်ပေးတဲ့အခန်းမှာလား”

သူမ အသံက တစ်ခုခုကို စိတ်လောနေပုံပေါက်နေ
သည်။

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို အခု Wall lamp တွေဖွင့်ထားလား”

ဖွင့်ထားတာပေါ့၊ ဂစ်တာပုံ Wall lamp တွေက
သံစဉ်နုနုထွက်နေသလို မှိန်ပျော့ရုံတွေစွာ ...။

“ဟုတ်တယ် ဖွင့်ထားတယ်”

“ဒါဆို အခု ပိတ်လိုက် တိမ်လွှာ”

သူမက အထိတ်တလန့်ပုံစံနဲ့ ပိတ်ခိုင်းတာမို့ သူ
နားမလည်နိုင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နွယ်သာကီ”

စိတ်ထဲမရှင်း၍ မေးလိုက်စဉ် သူမ မဖြေခင် သူ
အဖြေကို သိသွားသည်။

ပျတ်ခနဲ ဖောက်ခနဲ မီးသီးလေးတွေက ကျွမ်းသွား
ပြီး Auto main က သူ့အလိုလိုကျပြီး တစ်ခန်းလုံး မှောင်သွား
သည်။

“ကျွန်တော် အချိန်မမီတော့ဘူး နွယ်သာကီ”

“ဪ ... ကျွမ်းသွားပြီကိုး”

သူမက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်
လိုက်သံ ကြားရသည်။

“ဆောရီးပဲ တိမ်လွှာ၊ ဒီ Wall Lamp က ကျွန်မ ဒီခိုင်းနဲ့
ဟိုက ထုတ်ပေးထားတာ၊ အထဲက မီးသီးက သိပ်နတော့
ဒီက ဗို့အားကို မနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ဆီက နည်းနည်း
ပဲလုပ်ပေးထားပြီး အာမမခနိုင်ဘူးလို့ တစ်ခါပြောပြီးသား၊
အချိန်လည်း သိပ်မပေးမိတာ ပါတယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီ
Wall Lamp ကို ကျွန်မ အခန်းနဲ့ တိမ်လွှာ အခန်းမှာပဲ
တပ်ထားတာ၊ ဖုန်းမဆက်ခင်-မိနစ်ပိုင်းလောက်မှာပဲ ကျွန်မ
ဆီက မီးသီးတွေ ကျွမ်းသွားပြီ၊ အချိန်မီမလားလို့ စိတ်ပျဲပြီး
တိမ်လွှာဆီ ဆက်လိုက်တာ”

စိတ်ပူတယ်ဆိုတဲ့အသံက သူ့ရင်ထဲ နွေးထွေးစွာ စီးဆင်းသွားပေမယ့် လိပ်ပြာလုံလုံနဲ့ မကြည်နူးရပေ။

“ကျွန်တော် ညီတိုင်း ဒီ Wall Lamp လေးတွေ ဖွင့်ပြီး အိပ်တယ်။ သူတို့ဆီက သံစဉ်လေးတွေ ကြားရသလို ခံစားရလို့”

သူမဆီက ရယ်သံညှင်းညှဲ့ သွဲ့ သွဲ့ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဒီရယ်သံတွေ သူ့ကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးတာ တွေးမိစဉ်

သူ့နှုတ်တွေက မဝံ့ရဲတော့ ...

“အခု တိမ်လွှာ သီချင်းဖွင့်ထားတာလား”

ရေစီးကြောင်းသံယောဇဉ်ကို သူမ ကိုယ်တိုင်တီးပြီး

ဆိုထားတာ သူမ ပီသစွာ ကြားရရဲ့လား။

“ဟုတ်တယ်”

“မသိပါဘူး ကျွန်မ Wall Lamp တွေက သီချင်းညည်းနေ တာလားလို့”

သူမ မမှတ်မိတာဘဲ ကောင်းပါသည်။

ဖုန်းထဲက သူမနဲ့ သီချင်းထဲက သူမ မတူနိုင်တော့

သည့်ပဲ။

“ကျွန်မ မနက်ဖြန်ကျရင် Wall Lamp တွေလဲဖို့ လူလွတ် လိုက်ပါ့မယ်။ အဲဒီအတွက် ဝန်ဆောင်စနစ်ပေးစရာမလိုပါ ဘူး။ ဘယ်အချိန် လူလွတ်ပေးရင် အဆင်ပြေနိုင်မလဲ”

“ညနေပိုင်းဆိုရင် အဆင်ပြေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒီလိုလုပ် လေ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရင်းနဲ့ ရုံးခန်းကိုဝင်ပြီး လူခေါ် သွားပါ့မယ်”

“အိုကေ ... ဒါဆို ကျွန်မဘက်က စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ် ထားပါ့မယ်။ ဝှတ်နိုက် တိမ်လွှာ”

သူမက ဖျတ်ခနဲလာပြီး ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားသည်။

ကြည်နွဲ့နွဲ့အသံဖြင့် သီချင်းထဲက သူမကတော့

ညနဲ့အတူ သူ့ကို နှော့နှော့ကလေး ချော့သိပ်နေဆဲ။

“ဝှတ်နိုက် နွယ်သာကီ”

မကြားနိုင်ပေမယ့် နူးညံ့လှိုက်လှဲစွာ ဆုတောင်းပေး

လိုက်သည်။

“MDအတွက်တော့ ဒီအခန်းက ပြင်လွန်းလို့ ဖင်ချွန်းဖြစ်
နေပြီ”

ခေါ်လာသည့် မီးသမားကောင်လေးက မီးသီး
အကျွမ်းတွေကို ဂရုတစိုက်ဖြတ်ရင်း ပြောလာသဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ခုံတစ်လုံးနဲ့ ပြင်နေတဲ့နား ဆွဲထိုင်ရင်း မေးလိုက်
သည်။

“ဒီအခန်းအတွက် Wall Lamp တွေကို သူကိုယ်တိုင်
စိတ်ကြိုက် ဒီဇိုင်းဆွဲပြီးမှာတာ၊ Wall Lamp တွေရော
ကျွန်းတံခါးတွေကအစ တချို့ဆို မကြိုက်လို့ နှစ်ခါလောက်
တောင်လဲပေးရတယ်”

ဒါ သူမ စေတနာပဲလား ...

“အခြားအခန်းတွေ ပြင်တုန်းကရော ဒီလိုပဲမဟုတ်လားကွ”

ကောင်လေးက ကျွမ်းသွားတဲ့ မီးသီးနေရာမှာ မီးသီး
အကောင်းကို တပ်ပေးနေရင်းနဲ့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ပိုင်ရှင်တွေ့ကျကျလို့ ပြောင်းပေးရတာမျိုးပဲရှိတယ်၊ ဒီအခန်း
ကျတော့ MDကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ကိုဖြစ်နေတာ”

သူမ သူ့အခန်းမှန်း ကြိုသိလေခဲ့သလား။ သူ့ကိုယ်
သူ အထင်ကြီးသွားတဲ့ အတွေးမျိုးက ရုတ်တရက် ဝင်လာသည်။

“ဪ ... ဒါဆို ကိုယ် ကုသိုလ်ထူးတာပေါ့”

“အစ်ကိုကတော့ ကုသိုလ်ထူးတာပေါ့၊ အလုပ်သမားတွေ
ကတော့ ညည်းသလားမမေးနဲ့၊ ဒီအခန်းပြီးမှပဲ ဟင်းချနိုင်
ကြတော့တယ်” /

“ဪ ...”

သူ့ရင်ထဲ ဘာလိုလိုကြီးက လျှော့မသွား ...။

“ဒါဆို အားလုံးကို ကိုယ်က ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြော
ပေးစမ်းပါကွာ”

ကောင်လေးက ခေါင်းညှိတ်ပြီး နောက် မီးသီးတစ်
လုံးကို ဖြုတ်လဲနေသည်။

“အစ်ကို့ရော MD ပြင်ထားတာတွေကို စိတ်တိုင်းကျရဲ့
လား”

ထပ်တူပါဟုဆိုလျှင် လွန်သည်ဟု ပြောကြလေ
မလား။

“ကျပါတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကောင်လေးက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသဖြင့် သူ ပိုသိ
ချင်သွားသည်။

“ဘာလဲကွ မင်းက ရယ်နေတာ”

ရင်းရင်းနှီးနှီးပုံစံနဲ့ စကားထောက်လိုက်စဉ် ...

“အစ်ကိုက အိမ်ထောင်မရှိပါဘူးနော်”

ကောင်လေးက စကားပလ္လင်ခံနေသေးသည်။

“မရှိပါဘူးကွာ”

ကောင်လေးက ထပ်ရယ်ပြန်သည်။ ပြီးမှ အားနည်း

သလိုကြည့်ပြီး ...

“MDရဲ့ဖူးစာရှင်အခန်းဆိုပြီး ကျွန်တော့်တို့ နောက်ကွယ်မှာ
စနေကြတာ”

သူပါ လိုက်ရယ်ပြီးမှ သူမကို အားနာစိတ်ဝင်လာ
သည်။

“မင်းတို့ MDမှာရော ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ မရှိဘူးလား”

ကောင်လေးက နောက်ဆုံး Wall Lampကို တပ်
လိုက်ပြီး ...

“မရှိဘူးထင်တာပဲ၊ ရှိရင် MD ဆီ အဝင်အထွက်တော့
အနည်းအကျဉ်းတော့ရှိမှာပေါ့၊ အခုထိ တစ်ခါမှတော့
အဲဒါမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး”

သူမ ဒီအချိန်ထိ တစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ရမလား၊ ဝမ်းနည်းရမလားမသိ။

မျှော်လင့်ခွင့်ဆိုတာ သူနဲ့ မထိုက်တန်ပေမယ့် မျှော်
တော့မျှော်လင့်ချင်သေးသည်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ လောကကြီးမှာ ချစ်ပေမယ့် မဆုံစည်းနှိုင်း
တဲ့အကြောင်းအရာတွေက အများကြီးကွ”

ကောင်လေးက ချက်ချင်း လေးနက်သွားတဲ့ သူ့ပုံကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာပေါ်က ရယ်ကျဲကျဲအမူအရာပါ ပျောက်သွား သည်။

သူမဆီကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားမိသော်လည်း ဖုန်းနံပါတ်များကို နှိပ်ပြီးတိုင်း ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်ပြီး ဖုန်းပြန်ချမိသည်ချည်းပင်။

Wall Lapm မှိန်ပျော့ပျော့လေးတွေက သူမ အရိပ် တွေလို သူ့ကို ရစ်ပတ်ဆော့ကစားလျက် ...

ဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ သူ့အဘွားရဲ့ ခိုင်စေးချက်အရ အဘွား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ မွေးနေ့အလှူကို အသွား ခြံဝ ဗွာ မဝံ့မရဲမျက်နှာနဲ့ ရပ်နေတဲ့ သူမ ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်ယောင် လာသည်။

ချွေးစို့နေတဲ့ မျက်နှာပြောင်ရှင်းရှင်းပေါ်က ဓမ္မရ တဲ့မျက်နှာနဲ့ ရပ်နေတဲ့ သူမ ...။

သူ့ကို တွေ့တိုင်း မဝံ့မရဲနဲ့ ရှက်နေတတ်ပေမယ့်
မာနတွေနဲ့ တင်းဖွဲ့ထားတတ်တဲ့ သူမ ...။

သူ propose လုပ်စဉ်က အံ့ဩစိုးရွံ့နေတဲ့ မျက်လုံး
ဝိုင်းတွေနဲ့ သူ့ကို မရဲတရဲကြည့်နေတဲ့ သူမ ...။

အခု ဒီမျက်ဝန်းတွေကို သူ ထပ်ရှာတွေ့ရတော့မည်
မဟုတ်။

ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုတွေနဲ့ ဖွဲ့တည်ထားတဲ့ သူမ
ရှေ့မှာ တစ်ဖန်ပြန်ပြီး မဝံ့မရဲဖြစ်ရသူက သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။
ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းဖွင့်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်
သည်။

မျက်နှာကြက်ပေါ်က သိမ်မွေ့စွာပြုံးနေတဲ့ သူမထံ
မြင်ရစဉ် သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖြည့်လေးစွာ မှိတ်လိုက်သည်။

လူကြီးတစ်ယောက်လို တည်ငြိမ်ခန့်ညားလာတဲ့ ညီ
တို့ ကြည့်ပြီးတစ်ခါသားစုလုံးက အားရကျေနပ်လှ၏။

အနေဝေးသွားလို့လား လူကြီးဆန်သွားလို့လား မသိ။
ညီက အရင်ကလို မိသားစုအပေါ် နွဲ့ဆိုးမဆိုးတော့။

အရင်က ညီ ဆိုးနွဲ့လျှင် စိတ်စွပ်ရတတ်ပေမယ့်
အခုတော့ အဲဒီလို စိတ်စွပ်ရတာကိုပင် ပြန်လိုချင်လာသလိုပင်။

ဆယ်ရက်လောက်နေပြီး စင်ကာပူမှာပဲ အလုပ်ဝင်
ဈာန်ဖြစ်၍ ညီအတွက် အချိန်တွေက ရှားပါးစွာ။

ဒီရှားပါးတဲ့ အချိန်တွေထဲမှာမှ ညီ သွားချင်တဲ့နေရာ

“ကိုကို မမနွယ် ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ သိလား။”

ကြည့်ရတာ ညီ အရင်က စားသောက်ဆိုင်မှာ သွားစုံစမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘာသတင်းမှ မရတဲ့အဆုံး သူ့ကို လာမေးခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ညီ”

အမှုအရာမပျက်အောင် ထိန်းရင်း မေးလိုက်ရသည်။

“တွေ့ချင်လို့ပါ။ ကိုကိုအစား ညီ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

တောင်းပန်ဖို့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် မဝံ့မရဲဖြစ် ရပေမယ့် တောင်းပန်သင့်တာကိုတော့ လက်ခံပါသည်။

ဒါပေမဲ့ တောင်းပန်ခြင်းက အတိတ်ကို ပြန်တူးဆွ သလို ဖြစ်မှာစိုးရိမ်လှသည်။

အတိတ်မှာ အကြွေးရှိခဲ့သူဖြစ်၍ အတိတ်ကို ပြန် တူးဆွမှာ စိုးရိမ်တာတော့အမှန်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါ ညီရယ်”

နှမ်းလျှော့ ပြောလိုက်စဉ် ညီက သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ကိုကိုနဲ့ညီကြားမှာ မမနွယ်က အသုံးချခံရသလို ဖြစ်သွား တာ။ မမနွယ် အနေးနဲ့အမြန် သိခဲ့ရမှာပဲ ၊ ကိုကိုဘက်က ဘယ်လိုမှ မနေပေမယ့် ညီက မမနွယ်အပေါ်မှာ တကယ် စိတ်ရင်းနဲ့ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တဲ့အတွက် တောင်းပန်ရမယ် ကိုကို”

ဒီအတွက် ပြန်လာသလားလို့ မေးရလောက်အောင် ပင် ညီပုံစံက ပြတ်သားခိုင်မာစွာ။

“ဒါပေမဲ့ ညီ သိခဲ့တဲ့ နွယ်သွားနဲ့ အခု နွယ်သွားက မတူတော့ဘူး ညီ”

“ဪ ... ကိုကို သိနေတယ်ပေါ့”

ဖုံးဖိထားရမယ့် အရွယ်တွေမဟုတ်တော့ သူ ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အလုပ်က ပြန်လာစဉ် ညို့ကို မတွေ့ရသဖြင့် မေး
 ကြည့်လိုက်စဉ် ...
 “သား တိုက်ခန်းသော့ယူပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ အဲဒီမှာ
 ဒီည အိပ်မယ်ပြောတယ်”
 သူ့အမေက ညို့ကို ထည့်ပေးမယ့် ချည်ပေါင်ရွက်တွေ
 ကို သင်ရင်းပြောသည်။
 “တခြားရော ဘာမှာသွားသေးလဲ မေမေ”
 “ဘာမှတော့ မမှာသွားဘူး သားကြီးရဲ့ အပြင်ကပြန်လာ
 မှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ်မသိဘူး၊ သားကြီး အခန်းသော့
 ယူပြီး ဟိုမှာ သွားအိပ်မယ်ပြောသွားတာပဲ”

“အင်း ... သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်
 လို့ထင်တယ်”
 မေမေ စိတ်ပူမှာစိုး၍ လျှော့ပေါ့ဖြေဖြောပေးလိုက်
 လိုက်သည်။
 ရေမိုးချိုး၊ စားသောက်ပြီးမှ ညို့ဆီ ပုန်းခေါ်လိုက်
 စဉ် ...
 “ပြောပါ ကိုကို”
 ညို့အသံက ပုံမှန်ဖြစ်၍ နည်းနည်းစိတ်အေးသွား
 သည်။
 “ညနေစာ စားပြီးပြီလား ညီ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... စားပြီးပါပြီ”
 “ကိုကို ညို့နဲ့ လာအိပ်ရမလား”
 ညို့ လူကြီးဖြစ်လာပေမယ့် ညို့အပေါ်ထားတဲ့ သူ့
 ခြင်္သေ့က မပြောင်းလဲချင်သေး။
 “ဟင့်အင်း ... ရတယ် ကိုကို၊ ညီညီ အေးအေးဆေးဆေး
 တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးချင်နေလို့ပါ”

မိသားစုရဲ့ နွေးထွေးမှုတွေနဲ့ ငတ်မွတ်နေတဲ့ ညီ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးက ညီရဲ့ ဆာလောင်မှုကို ချိုးဖျက် နိုင်တာလဲ။

နွယ်သာကီနဲ့ တွေ့ခဲ့လား မေးချင်ပေမယ့် မမေးရဲ။
“ဒါဆိုလည်း မနက် Breakfast တော့ အိမ်မှာပဲ ပြန်စား
နော်၊ မေမေက ညီအကြိုက် မြီးရှည်လုပ်ထားမယ်လို့
ပြောတယ်”
“အင်း”

ညီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုး၍ စကား သိပ်
မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းချလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ သိချင်စိတ်က တားမရ ...
သူ့ နောက် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ထပ်နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ... ပြောပါ တိမ်လွှာ”
သူမ အသံက ပီသကြည်လင်စွာ ...
မေးသင့် မမေးသင့်ဆိုတာထက် သိချင်စိတ်က

ကဲလွန်းနေသည်။
“ကောင်းကင်နဲ့ တွေ့သေးလား”
“ဪ ...”
သူမရဲ့ အသံက ညီနဲ့ တွေ့ပြီးခဲ့ပြီဆိုတာ သက်သေခံ
နေသည်။

“ကျွန်မဆီ ကောင်းကင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကို ရောက်
ခဲ့ပါတယ် တိမ်လွှာ”
သူမအသံက ထေ့ရီနေတာလား မသေချာ။

“ညို့ကို နားလည်ပေးပါ နွယ်သာကီ”

တစ်ဖက်က နာကြည်းခါးသက်တဲ့ ရယ်သံကို ကြားရသဖြင့် သူ အံ့ဩနေဆဲ ...

“ဘယ်လိုလဲ တိမ်လွှာ၊ အရင်ကတော့ ညို့နဲ့ ဝေးအောင် အစ်ကိုက ဇာတ်လမ်းတွေဆင်လို့ အခုကျပြန်တော့လည်း နားလည်ပေးပါဆိုတော့ ဒီမယ် တိမ်လွှာ ...”

သူမရဲ့အသံက မာထန်ပြီး ပြတ်သားစွာ ...

“ကျွန်မ အရပ်မဟုတ်ဘူး၊ ခံစားမှုရှိတဲ့လူ၊ သူများထက် ပိုပြီး ခံစားတတ်တဲ့လူ၊ ရှင်က ဒီလိုနေပါ ဒီလိုထိုင်ပါလို့ ပြောလို့ရတဲ့ တုံးတုံး နွယ်သာကီ မဟုတ်ဘူး တိမ်လွှာ”

သူမကို ပေါက်ကွဲခွင့်ပေးသင့်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အပြစ်တင်ခံရမှ ကျေနပ်စွာ ရှင်သန်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် ညို့ကိုလက်ခံပေးပါလို့ တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး နွယ်သာကီ၊ ညို့ဆန္ဒကို သဘောပေါက်နားလည်ပေးရုံပါပဲ”

သူမရဲ့ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကိုပါ ကြားနေရသဖြင့် သူမ ဒေါသတကြီးနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ သိလိုက်သည်။

တပြည်းပြည်းနဲ့ နွယ်သာကီရဲ့ အသက်ရှူသံက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီး သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆောရီး တိမ်လွှာ၊ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သွားလွန်းတယ်”

သူမက အသံကိုပုံမှန်ပြန်ထိန်းရင်း တောင်းပန်သည်။

“ရပါတယ် နွယ်သာကီ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ကလည်း တောင်းဆိုတာ နည်းနည်းများသွားတာကိုး”

“ကောင်းကင်က တိမ်လွှာကို ဘာမှပြန်မပြောဘူးလား”

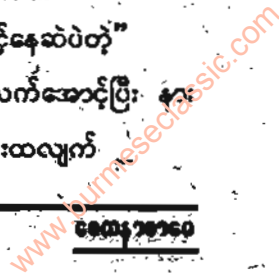
“ညို့ကို ကျွန်တော် မမေးရဲတာပါ”

သူမဆီက သက်ပြင်းချသံ ကြားရပြန်သည်။

ပြီးမှ လေးနက်တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ...

“ကောင်းကင်က ကျွန်မကို ရွှေ့လင့်နေဆဲပဲတဲ့”

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းစွာဖြင့် အသက်အောင့်ပြီး နားထောင်နေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ လှိုင်းထလျက်

“ကောင်းကင်က ငြင်းရက်စရာမရှိတဲ့ လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ပါ တိမ်လွှာ”

ဒီတော့ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ပိုပြီးဆူပွက်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး”

ညီ သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားခဲ့သလား။

“ကျွန်မ ညီ သိသင့်တယ်ထင်တဲ့ ကိစ္စတချို့ကို ပြောခဲ့တယ်၊ ညှိုကိုလည်း နှစ်သိမ့်ခဲ့ပါတယ်”

သူမဘက်က ထင်ထားတာထက် ပိုဋ္ဌကောင်းတဲ့ တဲ့ ပြန်ချက်ကို ညီ ရခဲ့ပေမယ့် ညီ မှန်းထားတာက ဒီထက်မကဖြစ်နေတော့ ...

“ညီ အခု အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ သွားအိပ်တယ်”

“အင်းလေ ... သူ့အတွက် အဟောင်းတွေကို ပြန်သစ်နေသရွေ့ ခဲစားနေရမှာပဲလေ၊ သူမှမဟုတ်ပါဘူး လူတိုင်း ဒီလိုပါပဲ အတိတ်ဆိုတာ မေ့ထားသင့်ပေမယ့် မမေ့နိုင်ကြလို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေကြရတာမျိုးပေါ့”

သူမ အသံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနဲ့ နှမ်းပျော့သွားသလိုပင်။

“အိုကေ ... တိမ်လွှာ၊ ကျွန်မ နားချင်ပြီ ဒါပဲမဟုတ်လား”

နားပါ နွယ်သာကီ ...

သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ နားခိုခွင့်ပေးချင်ပေမယ့် ရင်ခွင်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က ဒဏ်ရာမလပွနဲ့ ...။

“နားပါ နွယ်သာကီ၊ ကျွန်တော် ပုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

နွေးထွေးကြင်နာစွာနဲ့ သူ ပြောလိုက်နိုင်တော့သည်။

သူ့အခန်းထဲ ညီ ဝင်လာသဖြင့် စာရင်းတွေ စစ်နေတာကို ချထားလိုက်ပြီး အံ့ဩစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ညီ”

ညီက သူ့ ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဒီည ကိုကိုနဲ့ အိပ်မလားလို့ မနက်ဖြန် ပြန်ရတော့မယ်လေ”

ညီဆီက စကားကြောင့် ဝမ်းသာအံ့ဩသွားရသည်။ အရင်က ဘောလုံးပွဲကောင်းတဲ့ ညနေဆို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတူကြည့်ပြီး အတူတူအိပ်ခဲ့တာ မှတ်မိသေးသည်။

သူ့ အရင်နီးတိုင်း ညီ မျက်နှာပေါ်ကို ရေခဲရေကပ်ပြီး နှိုးတတ်သေးသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ ဒါဆို ဒီည ကိုကို စာရင်းတွေ မလုပ်တော့ဘူး၊ ညီနဲ့ စကားပြောပြီး အိပ်ကြတာပေါ့”

ညီက ခုတင်ပေါ် ကန့်လန့်အနေအထားဖြင့် လှဲချလိုက်သဖြင့် သူ့ပါ ညှိဘေးတွင် ကန့်လန့်လိုက်လှဲလိုက်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာကြက်ကို နှိပ်ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်လျက် ...

“ကိုကို ညီမေးရင် မှန်မှန်ဖြေမှာလား”

ညီဆီက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ စကားကြောင့် ညီဘက်ခေါင်းငဲ့ကြည့်စဉ် ညီကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဖြေမှာပေါ့ ညီ ဘာသိချင်လို့လဲ”

ညီက ငြိမ်းချမ်းစွာပြုံးသည်။ ညှိမှာ ဒီလိုအပြုံးမျိုး သူ့ မတွေ့ရတာကြာပြီထင်။

“ကိုကို မမနွယ်ကို တာဏယံချစ်ခဲ့တာလား”

မေးခွန်းက မထင်မှတ်ထားတဲ့ မေးခွန်းဖြစ်သလို ခြေရခက်တဲ့မေးခွန်းလည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ ညီ”

ညီက ရိုးရိုးစင်းစင်းပဲ ပြန်ပြောသည်။

“ကိုကို နွယ်သာကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောရင် ရော ညီ ယုံမှာလား”

ညီဆီက ရယ်သံတစ်ချက် ဆိုရုံလေး ကြားရသည်။

“ယုံမှာပါ ကိုကို၊ ညီက ကိုကိုကို တောက်လျှောက် ယုံ ကြည်ခဲ့တာပဲ”

ညီ ခေါင်းအောက်သို့ သူ့လက်ကို ထိုးထည့်၍

ခေါင်းဆုံးစေပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ညီ ကိုကို နွယ်သာကို ညီအတွက် ချဉ်းကပ်ရင်း တကယ်ချစ်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို ဘာအတွက်လုပ်နေတာလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို မေ့လို့မရဘူးလေ၊ ညီကို နွယ်သာအနားက ဆွဲထုတ်ခဲ့သလို ကိုကိုလည်း နွယ်သာနဲ့ ဝေးရာမှာနေပေးရမယ်ဆိုတာလည်း သိနေခဲ့တယ်၊ ညီလက်ထဲက ကိုကို လှတဲ့အဖြစ်မျိုး အရောက်ခံလို့ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ ညီ”

ဒီလို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဝန်ခံခြင်းလောက် ပေါ့ပါးစေတာ မရှိသလိုပင်။

“နွယ်သာအတွက်တော့ ကိုကိုလုပ်ရပ်ဟာ သိပ်ရက်စက်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လုပ်ရပ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အနေအထားတစ်ခုကို လုပ်လိုက်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ် ညီ”

“အခုရော ကိုကို မမနွယ်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသေးလဲ”

သူ ပြောရာမရှိတော့ ...

ဝေဒနာဆိုတာ လွတ်လပ်စွာပြခွင့်ရတိုင်း ပြရတဲ့ အရာမဟုတ်။

အချို့ကိစ္စတွေက သိမ်းဆည်းထားရင်းနဲ့ သေရာပါ ဝေဒနာတွေဖြစ်ခဲ့ရတာ အများကြီး။

“ခုချိန်မှာ ဒါတွေ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး ညီ၊ ကိုကိုနားမှာ ညီ ရှိနေရင်ပြီးတာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ညီက သူ့ကို လေးစားချစ်ခင်တဲ့အကြည့်နဲ့ နင့်နင့်
နဲ့နဲ့ ကြည့်နေရှာသည်။

နွယ်သောက် အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်နေရမှာ မဟုတ်
ဘူး ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ ကိုယ် ကျေကျေနပ်နပ်
လွမ်းနေခွင့်ရရင်လည်း ရှင်သန်နေရကျိုးနပ်ပါတယ်။

“မနက်ဖြန် လေဆိပ်ကို မမိနွယ်လည်း လာလိမ့်မယ်”

ရှင်ဆိုင်တွေ့ရတိုင်း ရှင်ခုန်သံတွေကို လုံခြုံအောင်
သိမ်းဆည်းရတာ ဝင်ဖန်းလွန်းလှသည်။

ညီကို သယ်ဆောင်သွားတဲ့ လေယာဉ်ကြီးကို မျက်စိ
တစ်ဆုံး သူနဲ့ သူမ ငေးကြည့်နေမိသည်။

နီးနီးလေး ပြန်လာမှာပါဆိုတဲ့ အတွေးတွေဆိုစပေး
ထားတာတောင် ရင်ထဲ လွမ်းဆွတ်နာကြင်လျက် ...

မျက်မှန်အနက်တပ်ထားတဲ့အတွက် သူမ မျက်ဝန်း
တွေကို မမြင်ရပေမယ့် သူမလည်း မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်
ကို သတိတရဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ သေချာသည်။

သူကတော့ မျက်ရည်ရေစေ့ဝဲ။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် တိမ်လွှာ”

သူမဆီက အသံကြားတော့မှ ပြန်ရမယ်ဆိုတဲ့
သတိဝင်လာသည်။

သူ ခေါင်းညိတ်စဉ် သူမက နောက်ကြောင်းလှည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ...

သူမ သူ့နားက ထွက်သွားတာကို သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းလာပြန်သည်။

ဘာဖြစ်တာမလိမ့်။ သူ အခုတလော ပျော့ညံ့လွန်းနေသည်။

အပြောပျော့ပျော့ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား၍ သူမ ဆေးသွေးတာက မြူတွေ့ စပ်ရိပ်ရိပ်ကျလာသလို ပြူပျော့လျက် ...

သူ့အနားမှာ ဘာမှမရှိတော့သလို ရင်ထဲလှိုက်ထားသွားသည်။

ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်စဉ် လေယာဉ်သံအပဲ့တင်ထပ်ကျန်နေဆဲ။ သူ နှမ်းပျော့စွာဖြင့် ကောင်းကင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ရင်ဘတ်ထဲ ဘာမှ မရှိတော့သည့် လူသားအိမ်ယောက်အဖြစ် သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်တည်ရဦးမှာပါလိမ့်။

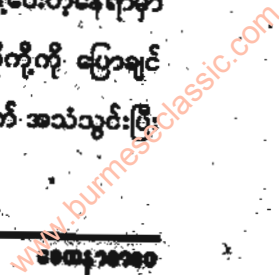

သူ ထွက်လာစဉ် သူမ ကားကို အရိပ်အယောင်မျှ ဝင် မတွေ့ရတော့။

စက်နှိုးပြီး သီးချင်ပွင့်လိုက်စဉ် သီချင်းသံက ချက်ချင်းထွက်မလာ ...။

ပြန်ပိတ်မည်အလုပ် ညှိအသံက ပီသစွာထွက်လာသည်။

“ကိုကို ခုလောက်ဆို ညီ ကိုကိုတို့နဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာ ဧရာကနေပြီထင်တယ်၊ လူကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို ပြောချင်ပေမယ့် ကိုကို လက်ခံမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် အသံသွင်းပြီး ထားခဲ့တာပါ ...

ကိုကို မမနွယ်ကို ချစ်နေဆဲဆိုတာ ညီ သိပါတယ်
ကိုကို၊ ကိုကိုအခန်းက မမနွယ် သိချင်းရယ်၊ ကိုကိုဒိုင်ယာရီ
ရယ် အဲဒါတွေကို ညီ နားထောင်ခဲ့ ဖတ်ခဲ့ရတယ်၊ ကိုကို
မသိဘဲ ဖတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို ...

အဲဒီနေ့က ညီ မမနွယ်ဆီသွားပြီး တောင်းပန်တာ
ကိုကို ဗုတ်မိသေးလား ...

အဲဒီတုန်းက မမနွယ် ဘာပြန်ဖြေလဲ ကိုကို သိလား၊
မမနွယ် ရပ်ထဲက စကားတွေကို ကိုကို နားထောင်ကြည့်ပါ
ဦး။ အစက မမနွယ်ရဲ့ ငြင်းဆန်တဲ့အသံလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်သက်လုံး အမှတ်တရသိမ်းသွားချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ညီ ဖုန်းမှာ
အသံသွင်းခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ကိုကိုအတွက် ညီ ထားခဲ့
ပါတယ် ...”

ညီအသံက ခဏပြတ်သွားသည်။ နွယ်သာကိုအသံ
ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကောင်းကင် မမနွယ်ကို ရူးတယ်လို့ပဲပြောပြော မမနွယ်
တိမ်လွှာကို ချစ်တယ်၊ သူက မမနွယ်ကို ချစ်ပါတယ်လို့

ပြောပြီး ပျောက်သွားပေမယ့် မမနွယ် သူ့ကို ချစ်နေဆဲပဲ။
သူ့နှုတ်က အဲဒီစကားတွေ ပြန်မရပ်သိမ်းသေးသရွေ့
မမနွယ် ရင်ထဲမှာ သူဟာ မမနွယ်ရဲ့ ချစ်သူပဲ။ ကဲ ...
ကောင်းကင် မမနွယ် မရူးဘူးလား၊ မမိုက်ဘူးလား၊ ကိုယ့်
အနားမှာရှိမနေတဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကို မသိတဲ့လူတစ်ယောက်
ကို ချစ်နေတဲ့အတွက်လေ ...”

ကားဘရိတ်ကို ရင်ခုန်လှိုက်မောစွာ ဆောင့်နှင်းမိ
ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

ဘုရားရေ ... ဒါ နွယ်သာကီရဲ့ အသံစစ်စစ်ဟုတ်
ရဲ့လား ...။ သူ့နားကို သူ မယုံကြည်ရဲစွာ ...

ညီအသံက ထပ်ပေါ်လာသည်။
“ကိုကိုက ညီကိုပဲပြီး မမနွယ်ကို ထားခဲ့တာ ညီ နားလည်
ပါတယ်၊ ညီ အားလုံးကို သိတဲ့အချိန်ကစပြီး မမနွယ်ကို
အစ်မတစ်ယောက်လိုပဲ ဖြူဖြူစင်စင်ချစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
တယ် အခုလောက်ဆို မမနွယ်လည်း ကိုကိုဒိုင်ယာရီကို
ဖတ်ပြီးနေလောက်ရောပေါ့”

ညီ နွယ်သာကိကို ပါကင်ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ခု ပေးခဲ့တာ သူ တွေ့ခဲ့သည်။

အဲဒါက သူ့ဒိုင်ယာရီပေါ့။

“ကံဆိုးဆိုတာ ခဲယဉ်းလှတာ ညီ သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆုံခွင့်ရှိရက်နဲ့ ဝေးနေကြတာတော့ ညီ မကြည့်ရက်ဘူး ...

ကိုကိုကို ညီ ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် ...”

ညီအသံက ပြတ်တောက်သွားသည်။

အခုထိ စက်ပြန်မနိုးဖြစ်သေးဘဲ မှင်သက်အုံကြ နေဆဲ။

သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ဆူပွက်မြန်ဆန်လာပြီး ကားစက် ပြန်နိုးလိုက်သည်။

တရိပ်ရိပ်နဲ့ သူ့ကားလေး ပြေးနေစဉ် ...

ဟော ... ဟိုး အဝေးကြီးမှာ သူ့ဆီပြန်လှည့်လာနေ တဲ့ သူမ ကားလေး ...

အဲဒီကားဆီက သူမ ရင်ခုန်သံတွေကိုပါ သူ ကြား နေရသလိုပင်။

ကားနှစ်စီးက လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရပ်မိသွားပြီး သူ့ဖုန်းအသံမြည်လာသည်။ ကြည့်လိုက် စဉ် သူမ နံပါတ် ...။

“ဘာလဲ ခိုးရာပါပစ္စည်း လာအပ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး သူ့ခိုးလာဖမ်းတာ”

“ကိုယ် ဘာခိုးသွားလို့လဲ”

“အချစ်တွေလေ ကျွန်မ အချစ်တွေ ခိုးသွားပြီး ဒိုင်ယာရီထဲ သိမ်းထားတာ သက်သေရော သက်သေခံပစ္စည်းရော မိထား ပြီ”

“ဟာ ... ဒါဆို အပြစ်ကြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် တိမ်လွှာ ထောင်ကျလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ တစ်သက်တစ်ကျွန်းလား၊ အိမ်ထောင်ဆိုရင်တော့ ကြောက်တယ်”

“တိမ်လွှာနော် ကျွန်မ ရင်ခုန်လွန်းလို့ ကားမောင်းနိုင်
တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုယ်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့
မောင်းလို့မဖြစ်ဘူး”

သူမရော သူပါ ရယ်လိုက်စဉ် ...

ကောင်းကင်ကြီးက အပြစ်ကင်းစင်စွာနဲ့ သူတို့ကို

ငုံ့မိုးကြည့်လျက် ...

တိမ်ညို တစ်ထွေးတစ်ပိုက်ကို သယ်ဆောင်ထားတဲ့

ကောင်းကင်က မိုးစက်အုကလေးများကို ကြိပ်ကပ်ချလိုက်စဉ် သူ

သူမ ကားဆီ ပြေးထွက်လာလိုက်သည်။

အိုမာဆမ်

(20-11-07)

